

Za divokými zvířátky do JAR a Namibie

Duben-Květen 2007

5. Dubna 2007, čtvrtek

Praha- Londýn – Johannesburg

1. den

Letošní hlavní velká dovolená byla naplánována na jih amerického kontinentu a vyrážíme na ní už v první části roku, po prázdninách dubna, kdy je v jižní Africe začátek podzimu. Na cestu se chystá Pavel, Petr a Eva. Nakonec se k nám na cestu přidá i táta. Letenky jsme koupili už s předstihem v lednu a vyšly naprosto báječně, odlétáme ve čtvrtek v 18:55 z Prahy a kluci ještě předtím v pohodě stihli celý pracovní den bez dovolené. Odpoledne vzali doma sbalené věci a vyrazili za doprovodu maminky na letiště. Máme s Evou sraz na Heathrow v 17 hodin a MHD jedeme na letiště. Tam si hned odbavíme batohy. Máme limit 23kg, ale zdaleka se mu neblížíme. Všichni máme batohy kolem 18kg. Táta letí zvlášť z Lipska v Německu s Air France a v Africe bude o 3 hodiny dříve než my. Na letišti si prohlédneme výstavu k výročí založení letiště a pak se už rozloučíme s maminkou a šup k letadlu.

Letíme s British Airways, nejprve starším Airbusem A319 do Londýna a poté po krátkém čekání Jumbem 747 prvním letem do Johannesburgu. Strava s BA je typicky anglická. Cestou do Londýna dostaneme sendviče a k snídani nad Afrikou vajíčka a slanina. Na jih letíme 10.5 hodiny, na zadních sedadlech po dvou vpravo, u okének. Protože se do Afriky standardně létá přes noc, moc toho cestou nevidíme, ale zato jsme se předtím vyspali. Někde nad Zambezi se rozednilo. Pod námi v krajině vidíme několik klikatých a z poloviny vyschlých řek, rovinky savan a občas i nějaký oblé kopce. U farem pak kruhová zavlažovaná pole a také několik přehrad. Za necelou hodinu už vidíme předmostí hlavního mostu. Přistaneme v 9:25 místního času, což je zároveň i český čas, protože letíme pouze v jednom časovém pásmu. Je to prima, že se nemusíme aklimatizovat.

6. Dubna 2007, pátek

Johannesburg - Ratho

2. den

Na letišti projdeme pasovou kontrolou, dostáváme předtím razítka do pasu a vstup na 3 měsíce. Visa se do JAR již nemusí vyvízet s předstihem. Batohy nám předtím pojedou skoro okamžitě a my jdeme ven. U brány lehce nacházíme tátku, nebo spíše první vidí on nás. Shledání tady proběhlo hladce. Táta to před odbavením v Německu (letěl z Lipska) neměl jednoduché, protože měl limit kufru 20kg a skutečná váha ho o 3kg překročila. Musel někde jídlo vyhodit (sůl, hořčice), ale dle ležité věci jako klobásky a hruškovici předtím umístil do kapes bundy a zachránil. Takže teď jsme kompleť! Jdeme si vyměnit peníze (1 Rand je skoro přesně 3Kč) a potkáváme se s milou paní Wendy, přes kterou jsme si objednali kempovací vybavení za super cenu. Předtím kompletního vybavení (stolek, židle, kuchyňské vybavení, vaň a další) nás předtím šlo jen na 300 Rand. Spousta věcí je nepoužitá, protože předtím ováním věcí teprve za jiná. Wendy kontaktovala Pavla na diskusním fóru o národních parcích v JAR. Předtím do předtím ovny aut. V předtím ovny Tempest Sixt máme rezervovaný 4x4 off road Nissan Hard Body za 17500 Rand na 5 týdnů. Nejprve tam trochu zmatkuje zaujatí se holka, ale pak zkušená kolegyně vše rychle vyřídí. Naše auto je bílé, velké, máme obě korbice na zavazadla. Vpředu je kabina pro čtyři, ale zadní část pro druhou dvojici lidí moc velká není. Auto má najeto 38 tis. km a je v předtím ovném stavu. Zapíšeme do protokolu různé škrábance a jednu prasklinu na okně a v 11:20 vyrážíme z garáže vstoupit africkému dobrodružství.

Ídí Pavel, máme manuální převodovku, volant vpravo a jezdíme vlevo! Z letiště si to rovnou namíříme na sever po dálnici N1 směrem na Pretorii a pak na Polokwane (dříve Pietersburg). Dálnice je placená, mýtné celkově činí 83 rand, které platíme na čtyřech mýtnicích. V tšinou je tu povolená rychlost 120 km/hod. Co nás nejvíce překvapilo, je velké množství policejních aut po celé cestě. Viděli jsme jich desítky, v tšinou i blikaly. Také předjíždíme spousty aut, kde jsou černoši naštosovaní a nebo mají na stěše vysoko vystavenou bagáž. Stavíme na jednom odpočívadle s pumpou a je tam neuvěřitelný nepořádek. Je to jistý kontrast mezi moderní silnicí a obklopenými krásnými domy a zároveň obštnou špínou a chudobou. Cestou se čím dál víc otepluje a před námi vidíme bouřkové mraky. Jednou přeháčkou jsme projeli. Byla dokonce s kroupami.

Za Polokwane odbojíme z dálnice na silnici R521 a míříme k vesnici Alldays. Provoz je tady minimální a můžeme poúadjet maximální rychlostí 120 km/h. Krajina kolem je savana s údkým lesem malých trnitých stromů. Obklopeno je trošku hustší les nebo naopak nějaká pole. Všude kolem cesty jsou ploty jednotlivých farem. Jedeme kolem několika prkných skal. Najednou vidíme na silnici zvíře. Zabrzdíme a ono to je divoké prase bradavičnaté. Lekne se a se zdviženým ocáskem utíká mezi keřky. Sotva stihneme jednu fotku. Máme za sebou naše první divoké zvíře. Po chvíli vidíme mezi keřky stádo antilop. Také obklopeno na stromech sedí ptáci s prkným zahnutým zobákem. V Alldays se zastavíme a nabere benzín. Také koupíme 5l vody a biltong. To je jihoafrická specialita. Jde o sušené a kořeněné maso.

Krajina se po dalších p l hodinách začíná měnit. Přibývá skal a skalnatých hřebů. Osvětlené pozdním sluncem jsou moc prkné. Pak navíc vidíme i první stromy baobaby. Hned si je fotíme spolu se skalou. Přes silnici nám přeběhlo stádo opic a šplhají po skále. To je hezké uvítání v divoké Africe. Kousek před městem Pondrift, které je na hranici s Botswanou, sjedeme na prašnou cestu směrem na farmu Ratho, kde budeme spát. Děláme několik zastávek na focení krásně osvětlených skal a baobabů. Přes cestu nám přeběhne velké stádo impal. V p l šesté jsme konečně na farmě. Černoška, která tu dlelá správčovou, nás ubytuje v krásném doměku s rákosovou stěškou. Neumí v bec anglicky a tak se dorozumíváme rukama nohama. Její manžel nám zapálí oheň na terase s vyhlídkou na náeku Limpopo. Než se nadjeme, zapadne slunce a oblohu zaplaví spousta hvězd v etn Jižního kúže. K večeři si dáváme chleba s karbanátky a hořicí a užíváme si příjemné večerní africké podnebí. Po večeři si na počítači i prohlížíme fotky z dnešního dne a dopisujeme deník. Dnes jsme ujeli 519 km

7. Dubna 2007, sobota

Národní park Mapungubwe, Ratho

3. den

Noc v chýši na farmě byla i bez klimatizace příjemná, akorát tačku a Evu v noci lehce budil komár. Pavel nás budí krátce po šesté hodině ráno. Venku je krásně teplo a slunce stoupá nad skalami. Rychle se sbalíme a jedeme autem po prašné cestě k východu až na asfaltku, kde odbojíme k národnímu parku Mapungubwe. Park zde byl otevřen poměrně nedávno, před zhruba třemi roky, brána je moderní. Chceme si tu koupit wild card pass na vstup do všech národních parků v JAR, ale lehce nás zaskočí, když ho nemají. Kupujeme si tedy denní vstupné za 60 Randů za osobu a kolem p l osmé vjíždíme do oploceného parku. Volíme trasu na západ a hned po chvílce jízdy vidíme první antilopy impaly a najednou i velkého kudu. Jednak samici bez paroží, a pak najednou i majestátního samce s obrovským šroubovitým parožím. Cestou dále potkáme několik prasat bradavičnatých i s malými selátky, ve skalách pak hodně poskakujících damanů a hodně opic pavíánů. Také zahlédneme menší šedivé opice s bílými tvářemi. Dojedeme až na parkoviště

s výhledem na řeku Limpopo a obejdeme si kratší okruh na hraně skal s několika vyhlídkami. Jsou moc pěkné udílané, děsné. Vidíme dol na soutok dvou řek, Limpopo a Shashu, která tvoří hranici mezi Botswanou a Zimbabwe, takže se vlastně díváme na hranici států. Řeka teče docela živě, hledáme nějaké zvířata, ale nic moc nevidíme. Zato baobaby kolem jsou pěkné a situaci zachrajují spousty ještěrek, které jsou pěkně barevné a občas se nechají vyfotit. Také okolní skály jsou hodně zajímavé. Skoukneme všechny 4 vyhlídky a zajdeme i na protější stranu s výhledem do údolí a skal, kde vyplašíme velkou tlupu paviánů a impal. Pozorujeme je shora dalekohledem, po chvíli se paviáni vrací na strom pod námi a ožirají tam listy. Vrátime se k autu a jedeme o kousek dál k řece Limpopo na lávku tree top walk, která vede tak 5 metrů nad zemí až ke břehům. Tam je krásný výhled z pozorovatelný na všechny strany. Posadíme se před zavírací okénka a hledáme zvířátka. Najednou objevíme velkého krokodýla ležícího na břehu a dalekohledem je krásně vidět zubatý ocas. Na druhé straně si také všimneme dalších velkých krokodýlů na břehu. Jeden má krásně otevřenou tlamu. Za chvíli se zvedne a zaleze do vody, chvíli ho vidíme plavat a vystrkovat oči a umák nad vodu. Pak se i druhý rozhodne zaplavat si a zmizí v řece. Autem se vracíme zpět, cestou opět vidíme spoustu antilop impal a najednou i stádo zeber. Také potkáme spoustu paviánů. Při výjezdu z parku nabere do kanystrů vodu.

Máme asi 50 km k jihu do městečka Alldays, kde potěbujeme nakoupit jídlo na dnešní den a večer. U benzínky kupujeme brambory, steaky a chleba se salámem k obědu. Také pojdeme pivo a bílé víno v krabici s kohoutkem. Bereme i dva pytle s ledem, abychom mohli chladit potraviny. Cestou zpět do parku sníme chleby a kolem druhé hodiny odbojujeme vpravo opět do parku, ovšem do jeho dolní části u řeky. Podél řeky vede plot s zatočeným ostnatým drátem. Tady je krajina najednou jiná, více zelená a zase hodně antilop. U řeky v lese vidíme několikrát antilopy bushbuck. Na planinách také rodiny prasátek, veverka. Přimo na cestě u řeky také vyplašíme velké stádo impal. Taky pojedeme na super sezení v autě, kdy sedíme v okně a vykloníme se na střechu a fotíme. Zastavíme si u řeky a jdeme se projít po písku, vidíme sloní stopy a v dálce dva šápy se žlutou hlavou. Pokračujeme dál až k napájecku, kam se jde od parkoviště skrytou pěšinou mezi děsnými křovíky. Otevřeme okénka a pozorujeme želvy ve vodě a po chvíli i antilopu vodušku (waterbuck). Je to samec s pěkným paroží a pije z napájecku. Cestou zpět fotíme divokého pakoně a pak hliněnou domky domorodých černoušků.

Vyjedeme z parku a máme zpět na farmu Ratho. Zastavíme u leopardí skály, kam nás táta dovezl po drsné off road cestě až pod horu. Zkoušíme se vyšplhat až nahoru na skálu, ale dva pokusy ztroskotají na prudké skále. Druhý navíc na kovovém žebříku, který vede tak úzkou škvírou, že se nám nepodařilo se jí protáhnout. Vrátime se trnitou cestou dol a autem popojedeme prašnou a úzkou cestou mezi stromy až k silnici. Pak zamíříme opět k řece podél ostnatého plotu. Pozorujeme ptáky marabu. Chtěli jsme jít k řece, ale všude je plot a brány jsou zavěšené. Cestou zpět jedeme pod skalami. U napájecku, které je vidět ze shora od farmy, pak jdeme pěšky nahoru. Táta mezitím jede kolem skalnatého hřebenu autem. U farmy hned zapalujeme oheň a také se vykoupeme v bazénu. Petr ještě fotí zapadající slunce. Zjistíme, že v bombě pod pěšinou není žádný plyn a také zdejší plynová kamna nějak neumíme rozchodit. Nevadí, dáme nakrájené brambory nad oheň. Táta mezitím připraví T-bone steaky, co jsme koupili v obchodě. Pečeme je na široké pánvi nad žhavým ohništěm. Maso je skvělé! Akorát propečené a šavnaté. Popijeme bílé víno a užíváme teplý a příjemný večer s hvězdnou oblohou nad námi.

Dnes jsme ujeli 247 km

8. Dubna 2007, neděle

Ratho, Messina, Kruger N.P.

4. den

Vstáváme krátce po šesté. Venku je zataženo a příjemné teplo. V rychlovarné konvici vaříme čaj a snídáme skvělý český chléb s máslem a salámem. Přebalujeme věci a obrovský kufr u auta máme téměř plný. Vychutnáváme si pohodu a příjemné klima u snídaní. Kolem nás pobíhají místní kuchaři, kteří rychle umyjí nádobí, zapálí nám oheň a posedávají opodál kdybychom nepotřebovali. Po snídani vyfotíme farmu a po osmě vyrážíme na cestu. Ještě na farmě vidíme několik vodoušek, velké stádo impal, paviána který honí damana. U silnice pozorujeme skupinu mungů a spoustu ptáků. Vidíme na farmě dost více zvířat než dříve, možná je to tím, že je zataženo a zvířata se tedy ještě neschovala před sluncem.

Cestou do Messiny se stavíme u vchodu do národního parku Mapungubwe nabrat pitnou vodu do kanystrů. Také si koupíme celoroční karty na vstup do Národních Parků zvané Wild Card. Dnes už je mají. Máme dvě po dvojicích, je to levnější. Pro dvě osoby to stojí 1400 R. Docela dlouho trvá než to zaměstnanec vyřídí. Pokračujeme dále na Mesinu. Podél cesty je spousta baobabů. Na jednom místě fotíme skálu a okrouhlé balvany. Do města dojedeme před 11 hodinou a jedeme do centra na nákup. Jdeme do velkého supermarketu SPAR, který vypadá nejlépe ve městě. Nakoupíme spoustu jídla na několik dní. Pak se můžeme shánit po doplňkové plynové bombě. Je nedostupná a v hodných obchodech zanecháváme. Kousek za městem uhneme na východ směrem ke Kruger N.P. Cesta se chvíli vine zatáčkami mezi skalami. Pak už zase uhneme po rovině. Za dvě hodiny jsme u vjezdu jménem Pafuli a vjíždíme do parku. Krajina je docela zelená a tropická. Po chvíli vidíme první antilopy impaly. To je zde na západě JAR nejčastější druh antilop. Jedeme na oběd do picnic area nad řekou. Kupodivu není oplocená, na severu totiž nejsou velké šelmy. Jsme tam až po 14 hodinách. K obědu jíme chleba, abychom se nezdržovali. Pak se jedeme podívat do severovýchodního rohu Kruger parku, kde tvoří hranice řeka Limpopo. Cestou v lese vidíme několik stád impal a skupinu paviánů. Pak je chvíle planina a tam je zase stádo pakonů a zeber dohromady. V jednom místě se vlévá menší řeka a my jdeme na vyhlídku. Setkávají se zde hranice JAR, Mosambik a Zimbabwe. Na druhé straně řeky vidíme krokodýly. Za chvíli Petr zahlédne skupinku hrochů ve vodě. Koukáme se jak jim vykukují jen huby a oči. Jsou srandovní.

Jedeme parkem dále na jih po hlavní silnici. Občas v lese zahlédneme impaly. Tady na severu jsou občas ještě překrásné baobaby. Vegetace je zase trochu jiná než nahoře u řeky. Jedeme velkou rovinou, kde jsou jen menší stromy. Najednou vidíme prvního slona. Je kousek od silnice a baští na stromech listí. Za chvíli vidíme dalšího a ten je překrásně osvětlený odpoledním sluncem. Pokračujeme v jízdě po hlavní silnici a najednou vidíme skupinku žiraf. Je vlevo od nás a krmí se na stromech. Za minutku se rozhodnou přejít silnici kousek před námi. Rozhodneme se jet ještě před západem slunce krátkou trasou k řece. Tam uvidíme jít skupinku slonů k napáječce. Mají sebou i dva malé slony, které vždy pozorně chrání mezi sebou. Pozorujeme jak pijí a fotíme hodně záběrů. Ještě před kempem se zastavíme na mostě přes řeku Shingwedzi a díváme se na koryto. Slunce již zapadlo a dává se šero. Těsně před kempem vidíme na suchých stromech nad řekou spoustu velkých ptáků. U silnice je také velká tlupa opic. Do kempu dojedeme akorát pár minut před 18 hodinou, kdy zavírají bránu. Nahlásíme se na recepci. Zase jako všude úklid docela dlouho trvá. Místo na stan si můžeme vybrat v rámci oblasti u plotu kempu. Stavíme si poprvé stany kousek od plotu kempu. Po chvíli, co rozestavíme židle a stoly za ně přidáme přšet. Rychle věci schováme a ukryjeme se pod stíškou po obvodu toalet. Tam si také dáme rychlou večeři ve formě pečených klobás a chleba. Dopijeme pod stíškou víno a nadáváme na dešť. Nakonec přestane přšet a tak se sbalíme a jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 223 km

9. Dubna 2007, pondělí Kruger N.P.- stádo 5. den

Vstáváme ještě za šera v 5:35 a rychle si dáme k jídlu jen corkflakes s mlékem. I když balíme jen něco, vyjedeme na prohlídku až v 6:15 když už se slunce klube nad obzor. Nejprve jedeme hned za kempem na krátkou cestu podél řeky, kde je širší koryto. Od hlavní cesty je občas takový několik desítek metrů oblouk k řece. Na jednom se díváme na řeku a ve vodě uvidíme dva hrochy. Trochu dovádějí a jsou aktivní. To u nich není moc obvyklé. Také tam plave krokodýl. Pokračujeme dále a vyrážíme na další menší okruh v blízkosti kempu. Zde nejprve vidíme mezi keři menší stádo impal. O kousek dál jsou i zebry. Najednou je za stromy vidět slon. Je méně než 10 metrů od cesty a krásně vidíme jak se krmí. Na stromě kousek od cesty sedí veliký hnědý orel. Nechá se klidně fotit a probírá si peří. Když dokončíme okruh musíme na chvíli zastavit, protože na silnici jsou pavíani. Moc se nás nebojí a krokem kolem nich projíždíme. Nakonec ještě jedeme krátkou cestu s brodem směrem ke kempu. Najednou slyšíme troubit slona. Chvilí couváme a vidíme kousek od cesty sloní rodinku. Slonice je nervózní a výhrůžně nám udělá pár kroků, takže radši popojedeme dál. Fotky stihneme když rodinka přechází přes silnici za námi. Ještě přejíždíme přes řeku, ve které se na písčitém ostrůvku válí několik krokodýlů vedle sebe. Brod je nakonec překonán vybetonovaný a zvýšený. Voda se přes něj přelévá jen několik centimetrů. Přejedeme pomalu a Eva chce ještě přejet rychleji. Tak Petr vystoupí a fotí rychlý přejezd se stříkající vodou na všechny strany. Vracíme se potom do kempu s balit.

V kempu si dáváme velkou pozdní snídani. Smažíme si vajíčka a slaninu. Ještě balíme stany, našťastí už uschly. V noci se do auta i přes jeho velikost sotva vejdou. Po desáté hodině jedeme na celý den do parku. Nejprve směřujeme po hlavní silnici dále na jih. U hlavní silnice vidíme opět nějakou tu žirafu a také zebry. Pak přijedeme na obratník kozoroha, kde končí tropy. Je tu z kamen obratník vyznačen přes silnici a smí se legálně vylézt ven z auta. Fotíme se a pak se kousek vrátíme a uhneme na prašnou cestu do srdce parku po Tropic of Capricorn loop. Je zde krajina s vysokou trávou a málo stromy. Cestou potkáváme velkého slona a v dálce zahlédneme první pštrosy. Na silnici fotíme želvu vysokým krunýčem. Potkáváme skupinku slonů a pak se vracíme se zpět na asfaltku. U krajnice stojí několik aut a záhy zjistíme proč. Na sražené antilopy si pochutnává po etná (přes 20) skupinka supů. Vzájemně se napadají a bojují o kořist. Zároveň ze všech stran přilétají další. Za chvíli zbudou jen ohlodané kosti. Další zastávka je u stáda v tších hnědých antilop, které se chovají nervózně a záhy zjistíme proč. Z kůroví vylézá šakal, ale jedná antilopa ho zahání. Šakal je naše první v tších šelma, co vidíme.

Přejíždíme řeku Letaba a pozorujeme z mostu krásně zbarveného pásem žlutých elementů. Řeka je plná života, vidíme dva krokodýly, želvy a několik vypasených sumců. Jedeme dál podél řeky a na jedné vyhlídce zpozorujeme hrocha jak leze z vody a mizí v trávě. Poprvé jsme viděli z hrocha víc než špičku hlavy a hrbetu nad hladinou vody. Na břehu je opět několik krokodýlů. Orel bledlohavý nám létá nad hlavou a je krásně vidět, jak má tvarovaná kídla. Pokračujeme dále po silnici směrem k řece Olifant. Dnes je počasí překrásné. Sem tam slunce zahálí mrak, ale je vidět, že se to lepší a večer bude určitě jasno. V lese vidíme na jednom místě velkou antilopu s pruhou na bocích. Potom již za neme stoupat trochu nahoru ke kempu nad řekou. Chvilí na parkovišti zkusíme zamknout zadní nákladový prostor, ale vůbec to nejde. Budeme muset nechat zámeček spravit. Bereme dražší věci sebou a jdeme na svačinu na vyhlídku. Pohled na řeku je úchvatný. Pod námi je krásným mírným obloukem protékající řeka. Jsou v ní různé skaliska a tráva. Dalekohledem pozorujeme v řece a kolem řeky bujný život. Přibližně v řece nebo na plátech jsou opět krokodýly. Také se tam namáčí

rodinka hroch . U běhu vidíme několik slonů a také antilopy. Podél skalnatého výhledu nad řekou, kde jsme létají velcí dravci. Parádní místo na piknik. Dáváme si sušenky a hrušky a kocháme se pohledy. Po 16 hodinou jedeme dál. Zato máme ještě na jednu prašnou cestou v okolí řeky Olifant. Po deseti kilometrech ji přejezdíme po nízkém mostě. Fotíme si koryto řeky s trávou a rákosím. Kousek za řekou najednou vidíme blízko u cesty pár žiraf. Jsou na straně, kde na nás nepřekvapí svítí odpolední slunce. Žirafák, který má tmavší skvrny a je v tísni je zřejmě zaujat partnerkou a rzní ji o uchává a trochu doráží. Samice se klidně pase na akáciích. Krásně ladně se obě žirafy procházejí od stromu ke stromu. Za chvíli stavíme opět kvůli stádeku zeber přímo u cesty. Rozhodnou se přejít asi deset metrů před námi a překvapí se nám nastavují.

Vracíme se na asfaltku a uhneme dolů ke kempu Satara, abychom tam do šesti byli, než zavou bránu. U silnice se pase slon a slunce nízko nad obzorem ho barví do žlutohnědé. Pak již vpravo šesté zahlédneme velká zvířata u bahniska asi 100m od silnice. Jsou to nosorožci. Je jich celá skupina a postupně se namoří v bahni, z kterého pak lezou ven na pastvu. Pozorujeme je asi deset minut. Podle tlamy poznáme vzácnější nosorožce bílé, kteří mají širší a jsou mohutnější. Pozorujeme cestou jak slunce zapadá za obzor a prosvitluje akácie. O kousek dál ještě vidíme vpravo několik buvolů, mají zahnuté rohy a drbou se o ně mezi keřky. Na focení už ale není dost světla. Nakonec již za šera kousek před kempem přes cestu přebíhá divoké prase. Do kempu vjíždíme v 17:55 s několika dalšími auty. Na recepci je fronta a tak táta s Evou jedou stavět stany a kluci čekají na registraci. Ptáme se na 4x4 cestu, co se dá jet jako půldenní výlet. Říkají, že ji lze rezervovat jen ráno. Mezitím padla tma a najít náš stan ve velkém kempu není jednoduché. Nakonec tam dojdeme po obejití v tísni kempu. Obloha je plná hvězd a je krásně vidět mléčná dráha. Máme místo kousek od kuchyně, kde jsou vařiče, tak si udukáme velkou super večeři. Vaříme brambory a táta připraví a okouší antilopí maso, co dostal na farmě Ratho od souseda. Máme vynikající plátky antilopí svíkové a červené víno pod Jižním křížem, olizujeme se až za ušima. Tuhle lahůdku už asi jen tak něco neprokoná. To je paráda.

Dnes jsme ujeli 247 km

10. Dubna 2007, úterý

Kruger N.P.- jih - Hazeview

6. den

V noci v dálce občas slyšíme evlu. Ti by mohli být v okolí ve větším potu. Snad nějaké uvidíme. Opět vstáváme brzy před šestou hodinou a dáváme si rychlou snídani. Stany necháváme stát a jedeme na ranní vyjížďku. Kousek pod kempem vidíme stádo pako hned u silnice. Uhneme z hlavní silnice na prašnou cestu S100 a za chvíli vidíme opět žirafy. Vzhledem k jejich výšce a tomu, jak jsou stále v pohybu jsou asi nejsnadnější ke spatření. Jedeme krajinou se stromy a keřky podél cesty. Tráva je docela vysoká a tak vidět menší zvířata bude asi problém. Zato vidíme a fotíme několik druhů ptáků na okolních stromech. Na jednom velkém stromě kousek od řeky jsou malé šedé opice. Skáču po větších a ožirají listy. Více pak přejezdíme přes vybetonovaný pás a vidíme spoustu leknínů a rákosí. Dojedeme až na vyhlídku na řeku Nwanetsi. Díváme se dolů na lagunu s lekníny a krokodýly. Pak už se vracíme do kempu. Kousek od kempu přejezdíme přes mostek a našťastí zastavíme. Vidíme na kameni krokodýla s přikrmy skvrnami a kousek od něj želvu. Na dalším rameni leží velký varan. To je koncentrace zvířat. Když dojedeme do kempu na snídani je již slunko vysoko a je vedro. Sotva zastavíme, tak Pavel zjistí, že uchází zadní pravé kolo. Tlak klesá hodně rychle a museli jsme přikrout někde v kempu. Za tři minuty je kolo prázdné. To je smůla. Musíme nejprve najít za zadními sedáky nádi a podle návodu přikrýt systém spouštěcí rezervy ukryté pod autem našemu. Navíc je rezerva zamazaná. Asi po 45 minutách máme vyměněno. Zjistíme, že díra není velká a u pumpy v areálu kempu by to mohli spravit. Jedeme tam a

pán nám díru vyspraví vulkanizující tyinkou. Mělo by to stačit. Mezitím Eva s Petrem reorganizují věci do několika papírových krabic, dle určení zboží. Protože už se blíží poledne a máme velký hlad uděláme si gulášovou polévku.

Na cestu vyjíždíme až těsně před jednou odpoledne. Hned na most, kde jsme viděli varana stavíme znovu. Věce pak napeje jeden slon. Jedeme dále na jih až k odbočce k velkému baobab stromu. To už je takto pod obratníkem velká vzácnost. Kolem je docela vysoký les a stromy, přesto je strom mohutný. Zastavujeme u napajedla Mazithi, což je hned u silnice. Je to velký rybník přes 100 metrů dlouhý. Na okraji jsou krásní šápi brodící se směrem k úlovkem. Na břehu stojí a hledají kořisti další vodní ptáci včetně šedé volavky. Nakonec uprostřed objevíme i hrocha. Zatočíme na další prašnou cestu směrem k hřebeni v dálce. Opatřujeme zebry a tentokrát vidíme po jejich hřbetech bhat ptáky, kteří jim vyzobávají parazity. Obas jsou moc drzí nebo drsní a zebra se ožene. Vidíme i majestátné žirafy. Přijedeme pod hřeben a koukáme na skály nad námi. To je zmatek na oproti plochému severu Kruger parku. Také jsou tu větší stromy. Dojedeme na vyhlídku nad Orpen dam. Jsme na překrásném místě a koukáme dolů na lagunu pod námi. Je v ní spousta krokodýlů a také nějaké lekníny. Kolem rostou kaktusy a dole jsou i překrásné skály. Další hezké místo. Vrátime se na asfaltovou silnici. Dál se vydáme na velký hřeben nad planinami parku, kde je další vyhlídka. Ta je parádní. Jsme několik set metrů nad úplně rovnou plání Krugrova parku. Pod námi vidíme i pouhým okem několik skupin zvěí. Nejbližší jsou pštrosi a pak v dálce několik slonů. Při pátrání dalekohledem objevíme rodinku tří nosorožců s mláďaty. Dále několik skupin antilop, zeber a dalších zvěí. Takhle z výšky vidíme, jak je rozlehlý park plný zvěí. Bájíme. Ještě stavíme na vyhlídce na druhou stranu hřebene. Tam je více stromů a žádné antilopy. Sjedeme dolů a pokračujeme směrem k výjezdu z parku. Ještě si dáme krátkou prašnou cestu včetně výjezdu k Sand. Vidíme jen pár impalů a zebry. Přijedeme v tisku Sabie a v písku vidíme spousta stop od kovitých šelem. Žádné kočky, ale nevidíme. Těsně před hranicí parku se s námi ještě loučí několik žiraf a stádo zeber. V houštích zahlédneme dvě samice kudu s pruhou na bocích.

Vyjedeme z parku se západem slunce a směrujeme k 50km vzdálenému městu Hazeview. Podél silnice je hned živo, ale nejsou to zvěátka. Po krajnici chodí a postává spousta lidí. Také najednou jezdí mnohem více aut. Vidíme nákladní s korbou plnou lidí, asi pracují přes den v Kruger parku. Již za šera dojedeme do města Hazeview a u okraje se jdeme podívat do nákupního střediska. Táta potěbuje koupit novou karimatku, jelikož ta jeho nějak uchází. Spí se mu tak nepohodlně. Bohužel tam žádný obchod s turistickými věcmi není. Jedeme 3km za město do v Lonely Planet pochváleného backpackers. Sjíždíme z hlavní silnice ostře dolů tropickým lesem až k budovám. Majitel nám ukazuje místa na stany, ale táta chce spát mimo stan, tak všichni objednáme postele na ubytovně. Je tam s námi ještě jedna Švýcarka. Hostel je dost jednoduchý, ale majitelé moc příjemní. Vaříme si ve společné kuchyni rýži s klobásou a dáváme věci chladit do lednice. Kupodivu zde nejsou žádné komáři a to sedíme na venkovní terase. Všichni si s chutí dáme horkou sprchu.

Dnes jsme ujeli 285 km

11. Dubna 2007, středa

Hazeview – Blyde Canyon

7. den

Ráno si trochu popíšeme a Pavel vylézá jako první v první sedmé. Ostatní postupně následují. K snídani Eva připraví míchaná vejčková s opečenou rýží a Pavel mezitím dopisuje zameškané dny v deníku. Petr volá do plovny a hlásí rozbitý zámek. Zavolají zpět a posílají nám z jejich pobočky v 60km vzdáleném městě technika, aby vyměnil zámek nebo celou zadní nástavbu. Bude mu trvat

asi hodinu, než se sem dostane. Ostatní jedou ještě do města, za jít na jaké nákupy a také nechat naplnit bombu na vodu a plynem. Pavel zatím dopisuje deník a zálohuje fotky. Za hodinku přijede maník z plyny a vrhá se na opravu. Jelikož je zadní nástavba přidána 4mi šrouby rozhodne se dát nám jeho nástavbu. Když po deseti minutách odmontují obě nástavby a zkusí novou k nám nasadit, zjistí, že nástavba má jinde otvory než naše korba. To je divné, když auta jsou stejný model. Rychlé rozhodnutí říká vyvrtat do plastové nástavby díry dle korby. Majitel hostelu má vrtáku, ale nesprávný vrták. Takže pomocník opravá e jede do města pro vrták. Pak už jde vše na drátkách. Bohužel nás oprava zdržela celé dopoledne a vyjždíme až kolem poledne. Ještě se zastavíme ve městě a táta, když nenajde nikde karimatku, tak si koupí alespoň deku. Také pojdeme autoatlas Jihoafrické Republiky.

Hned za městem začneme stoupat prudce do kopce krásnou krajinou. Kolem jsou uměle vysázené obrovské lesy. Projždíme kolem nich několik desítek kilometrů a je to překrásná svěží zelená. Po chvíli je krásné a je hodně teplo. Silnice se vine krajinou a stoupá stále nahoru. Projedeme do sedla a dále již tolik nestoupáme, jelikož jedeme po náhorní části nad údolími. Občas máme překrásný výhled na údolí pod námi a vesničky. Přes silnici se dá jít podívat na naše první vodopád Grashop Falls. Padá z hrany dolů tekou stůžkou a je již ve stínu. Jedeme k odbočce na další vodopád Lisboa Falls. U parkoviště je na stolech k prodeji spousta suvenýrů. Jdeme na vyšlapané cestičky na svahu nad vodopádem. Vodopád je nádherný, vysoký přes 90 metrů. Padá od skalnatého kámenu dolů do údolí. Je zde také druhý menší vodopád. Obcházíme různé vyhlídky a fotíme si údolí i vodopád. Pokračujeme po silnici k vodopádu Berlin Falls. Ten není tolik vysoký a padá z barevně stíněného úzkého údolí. Je zajímavé, že v údolí jsou polámané stromy, jako od vichřice. Vodopád je také překrásný a na skále si nad ním dáváme ke svačince sušenky a jablka.

Směrujeme až k řece Teuer, kde náhle začínají skalky a vidíme několik potoků ve skalnatém terénu. Taková skoro skotská náhorní plošina se skalami. Kolem už jsou překrásné vršky kopců, v tšinou holé a již žluto-hnědé. Dojedeme k parkovišti u známých Pot Holes, kde platíme za vstup do přírodní rezervace 22R na osobu. Je vidět, že zde udržují pořádek a o parkoviště a okolí se starají. Jdeme po překrásném chodníku směrem k soutěsce pod námi. Je tam několik metrů přeskaon. Nyní je zataženo a skály jsou docela tmavé. Kamenné hromady jsou vytvořeny víry vody, která v mělkém pískovci honí zrna tvrdšího křemene. Hromady vznikly na soutoku dvou řek Blyde a Teuer. Nad hrnci je překrásné skalnaté koryto říčky. Je tu hodně lidí i několik autobusů. Nakonec slunce vykoukne a uděláme i nějaké slunečné fotky. Je to moc překrásné místo. Zajímavé skalní útvary a dva káony. Teď jedeme po okraji káonu nad řekou Blyde. Pohledy na okolní skály jsou fantastické. Dokonce zastavíme jen u silnice na fotky. Je již odpoledne po 15 hodin a sotva stihneme všechny vyhlídky. Teď nás čeká vyhlídka na Blyde přehradu na řece a kousek od ní tři skalnaté homole Three Rondavels. Připomínají totiž domorodé chýše s kuželovou střechou. Opat je trochu zataženo, ale slunce se přece jen na chvíli ukáže. Díváme se z několika míst a fotíme se na skalách. Je to krásné místo. Vracíme se kousek na další vyhlídku, kde je vidět na peřejích vinoucí se dole v údolí. Slunce už se kloní k obzoru a my spěcháme na poslední výhledy.

Odbočujeme z hlavní silnice na vedlejší silnici, která vede k těm vyhlídkám než se napojí zpět na hlavní silnici. Stoupáme do kopce a mýjíme kemp, který vypadá opuštěně, ale je to moc překrásné místo. Stavíme na první vyhlídce jménem Wonder View. Je zde překrásný výhled z kolmé skály dolů do údolí, které je skoro celé pokryto uměle vysázenými borovicovými lesy. Bohužel je silný opar a údolí je již ve stínu. Další zastávka se jmenuje God's Window. Je už po páté a hlídá nás nepouští na hlavní parkoviště. Gestikuluje, ale až zastavíme venku a pouští nás přesky dovnitř. God's Window

se jmenuje výhled úzkou pr rvou do údolí. Pokra ujeme po schodech hustým lesem, který krásn voní, až na další vyhlídku. Výhled je podobný jako na p edchozí vyhlídce. Táta tam zahlédne krásného modro erveného ptáka. Cestou dol zrovna zapadá slunce za prot jší hory a fotíme rudý kotou mizející za obzorem. Zp t u auta se rozhodneme vyzkoušet kemp, okolo kterého jsme stoupali nahoru. Vracíme se k n mu, je zde jeden ernochoch v košili strážce národních park . íká, že kemp je zav ený, ale že nám ud lá laskavost a m žeme p espat. A že bychom mu mohli také ud lat laskavost. Dáváme mu 60 rand a za šera stavíme stany. V šest hodin dorazí autem další ernochoch jako posila na no ní službu. Stany máme kousek od budovy, kde d íve byla ubytovna, ale dnes je opušt ná. Chlapíci kemp hlídají, aby ho n kdo nezni il i nerozkradl. Chceme si k ve e i ud lat polévku, ale neda í se nám zapálit plyn. Na poprvé jednou škytne a pak nic. Po chvíli experimentování zjiš ujeme, že máme ucpanou trysku na ho áku. Zdá se že plynový va i nezprovozníme. Eva jde s hrncem rozmíchané polévky za ernochoy, kte í sedí opodál u ohn , a domluví s nimi, že si polévku uva íme u nich na ohni. Sotva dají hmec na ohe , poda í se Petrovi stéblem trávy proš ouchnout trysky a rozjet va i . Eva, Pavel a pak i táta si povídají s ernochoy u ohn . Petr fotí ze stativu skupinku u ohn a no ní oblohu s Jižním k ížem. Po polévce ješt dlouho sedíme na židlích okolo našeho stolu, povídáme a pijeme aj. K tomu i slivovici na zah átí, protože spíme ve výšce 1600m, což je jako na vrcholu Sn žky. Je nám ím dál v tší chladno, až nakonec okolo p l desáté nevydržíme a jdeme spát. Spíme v naprosté pustin mezi horami s krásným rozhledem dokola.

Dnes jsme ujeli 171 km

12. Dubna 2007, tvrtek

Vodopády u Blyde Canyon

8. den

Vstáváme p ed šestou ješt p ed svítáním. Va íme si aj, Pavel fotí východ slunce. Nastavíme na sluní ko sušit zadýchaný stan a dáváme si k snídani chleba s máslem a meru kovou marmeládou. Op t sedíme okolo stolu a vyh íváme se na vycházejícím sluní ku, máme naprosto pohodové ráno s výhledem do kraje na hory. ernochoch nám p ijde ukázat dalekohledem na druhé stran silnice se pasoucí antilopy reedbeek. Balíme v ci, dnes se nám auto poda ilo zabalit mimo ádn dob e, a p ed osmou vyrážíme.

Znovu stavíme na vyhlídce Wonder View, protože je hned u silnice. Výhled je ale horší než v era kv li velkému oparu. Pokra ujeme ke t etí vyhlídce v po adí – the Pinnacle. Je zde skalní ostroh a vedle n j v úzkém údolí je vodopád. Je p kné po así, polojasno a teplo. P ebrodíme m lký potok nad vodopádem a jdeme na vyhlídku na vodopád. Cestou zp t Eva nechce brodit a Pavel ji nese na zádech p es potok. Vracíme se na hlavní silnici, projíždíme p es Graskop a stoupáme do sedla ve výšce 1500m. Za ním stavíme na vyhlídce na vodopád Mac Mac Falls, který je mimo ádn p kný a vysoký. Na vyhlídce jsou v plotu šikovní otvory na lepší focení. Parkovišt je stejn jako všechna ostatní poseto stánky se suvenýry, což jsou v tšinou vy ezávané sošky zví at nebo látky s domorodými vzory. V m st Sabie zahneme z hlavní silnice do údolí, kde je kousek od sebe n kolik vodopád . Nejprve jedeme po prašné odbo ce k vodopádu Bride Veil Falls. Platíme 10R za parkování a vyrážíme lesem k vodopádu, který m í 70m. Máme št stí, sluní ko nám vodopád na chvíli osvíí. Petr fotí u vody modré ptá ky. Vracíme se na asfatku a další prašnou odbo kou dojedeme k Horseshoe Falls. Parkujeme v krásném kempu se sv ží trávou. Jdeme lesem, tentokrát jen pár minut, k vodopádu. Jsou to dva vodopády vedle sebe vysoké tak 15m. Jedeme k poslednímu vodopádu Lonely Creek Falls (68m), vstup je nejdražší – 10 rand za osobu. Ale zase jsou zde

nejhezčí pšiny lesem a pkné stolky na piknik. Vodopád je pkný, ale krásy vodopád p estáváme vnímat. Opouštíme oblast Blyde Canyonu a vyrážíme na jih.

Okolo p l jedné dojedeme do v tšího m sta Nelspruit. Stavíme u nákupního centra, kde nakupujeme potraviny a koupíme si s sebou ob d do plastových misek. Máme rýži, dušenou zeleninu a ko en nou masovou sm s, která je docela pikantní. Podle Evy je vysloven pálivá. Sníme to hned ve stínu p ed obchodem. Táta si ještě koupí p novou karimatku a vyrážíme na dlouhý p ejezd sm rem k Hluhluwe. Po delším váhání opouštíme myšlenku na p ejezd p es Svazijsko a objíždíme ho po místních silnicích, které jsou ale všechny asfaltové s rychlostním limitem 120km/h. První úsek je do prudkého kopce a op t musíme p ejet vysoké sedlo. Cestou z n j mjíme kamión, kterému se po silnici rozsypaly z náv su klády, našť stí sm rem na krajnici. V m st Badplaas bereme plnou nádrž (65 litr) a pokračujeme zvl n nou krajinou našť stí už bez v tších stoupání. Chvillemi poprchává a p ed Amsterdamem za ne regulérn p řšet. Uháníme dál sm rem na jih. Ob as p řší a jinak je obla no a nejsou žádné výhledy. St ídav se jede opušt nou krajinou a jde to dob e. Pak p íjdou vesni ky, kde musíme zpomalit. Dojedeme až do m sta Piet Retief, kde zastavíme na krátký odpo ínek a vým nu idi e. P ekvapuje nás, jak je m sto p kn udržované. V etn ístých ulic, zahrad a p kného parku. To jsme zatím nikde jinde v Africe nevid li. Petr volá do hostelu, který je jen 2km od brány parku Hluhluwe a zamluví ubytování. Už se za íná še it a nám zbývá ještě p es 200 kilometr . Našť stí je silnice kvalitní a ubíhá to dob e. Ješť jednou již za tmy zastavíme u pumpy a dotankujeme. Ob as op t p řší, ale našť stí jen slab . P ejedeme odbo ku, ale po kilometru se oto íme a už se vydáme do tmy, kde není skoro žádný provoz. Hostel nemá zna ku dop edu, tak ho asi o 50m p ejedeme. Vyjedeme do svahu k budov a hned nás vítají št kotem dva psi. Ukáže se, že jsou moc hodní a p ítulní. Ten menší se vyložen motá pod nohy. Máme pro sebe pokoj pro šest lidí s t emi palandami. Kuchy je tu přímo v etn mrazáku. Navíc moc hezká zahrádka. I když je venku dost zima, asi si tam dáme ve e i. Máme výborné ku e s mangovou omá kou. Akorát se peklo dlouho a ve e íme skoro v deset.

Dnes jsme ujeli 618 km

13. dubna 2007, pátek

Safari v Hluhluwe-Imfolozi

9. den

Vstáváme už p ed šestou. Dáváme si rychlou snídani op t na terase, máme rychle sbaleno a po p l sedmé vyrážíme do parku. Po así nám nep eje, je zataženo a mrholí. U vjezdu do parku platíme vstupné a kupujeme mapu, kde jsou i barevné obrázky zví at pro lepší identifikaci. Hned po pár stovkách metr zhlédneme p ímo na silnici sv tlou svalnatou siluetu zví ete. Už skoro íkáme, že je to lvice, ale ukáže se, že to je hyena. B ží po asfaltce p ímo proti nám. Je v tší než jsme ekali a má krásné skvrny na sv tlém kožichu. Prob hne kolem tak rychle, že Petr stihne ud lat jen jednu rozmazanou fotku p es elní sklo. Škoda, hyeny se tak ásto nevidí. Po chvíli odbo ujeme na prašnou cestu, která se klikatí p es prudké kopce. Kdyby bylo lepší po así, byly by zde super výhledy. Vyjedeme na t i prudké kopce, ale moc toho v dešti nevidíme. I zví ata jsou asi zalezlá. Na prašné cest potkáváme dv žirafy, které se pasou hned vedle nás. Na nedalekém strom obdivujeme dudka s krásnou chocholkou na hlav . Po chvíli objevíme ve svahu stádo nosorožc , ale jsou dost daleko. Vyjíždíme na vyhlídku na další kopec. Máme krásný rozhled do všech stran, ale vrcholky okolních vyšších kopc jsou v mracích a stále mrholí. Vracíme se na asfaltku a jedeme sm rem na západ. Potkáváme pom rn hodn zv e, n kolik impal, buvoly v tráv a další antilopy. Stavíme na piknikovišti kde pozorujeme na stromech šedivé opi ky. Z lesa nám vb hne p ed auto zebra a n kolik set metr jde p ed námi a v bec se nebojí. Stavíme na vrcholu kopce u Hilltop lodge

s překvapivým výhledem do kraje. Přestává mrholit a mraky se trochu zvedly. Pořád je ale zataženo. Jedeme na prašnou odbočku, ale jsme zklamaní, protože tam nevidíme ani chlupek. Na odbočce u Siwa-Samikhosikazi s výhledem na řeku stavíme na oběd. Krásně tam zpívají ptáci. Pokračujeme k Thiyeni Hide, což dříve byla skrytá pozorovatelná, kde zvířata nevidí lidi a v našem případě ani lidi nevidí zvířata, protože tam žádné nejsou. Je to další prohlubě s vodou, kterých jsme tu už viděli několik, ale všechny byly stejně jako tato prázdné. Když se vrátíme k autu zjistíme, že máme téměř prázdnou zadní pneumatiku, tentokrát druhou než minule. Eva nám stopuje, s výměnou kola jsme zvládli za 13 minut. Jedeme dál a hned vedle silnice narazíme na rodinu divokých prasat – samičky se dívají na selátky. Zaujaté se pasou na trávu a vůbec si nás nevšímají, jsme od nich dva metry.

Podjíždíme hlavní silnici a vjíždíme do parku Imfolozi. Jsme zaskočeni množstvím zvířat. Během chvilky potkáme nyaly, zebry, opice, prasata a spoustu impal. V jednu chvíli dokonce musíme zastavit, neboť na silnici je tlupa paviánů a zároveň přechází stádo impal spolu s divokými prasaty. Zvířata jsou všude kolem nás. To je super! Pokračujeme až ke kempu v tomto parku. Odskočíme si na záchod a rozhodneme se jet na cca 35km okružní cestou podél řeky. Sjíždíme trochu z kopce a najednou v lese vidíme hyenu. Pozorujeme dvojici hyen, jak odpočívá v lese. Opět pak vidíme skvrny na boku. Dnes máme na nás šest stí. Sotva ujedeme pár desítek metrů vidíme další hyenu. Jdeme směrem k tomu co jsme viděli. V lese vidíme i stádo impal, ale hyeny vypadají nažrané. Sjedeme až ke kempu na jednu vyhlídku. V lese je dokonce voda i když v tšíně je jen písek. V dálce vidíme z vody vycházet nosorožce. Škoda, že je opět daleko. Pokračujeme nyní blízko řeky, za 5 minut zahlédneme dalšího nosorožce pasoucího se na trávu. Je asi 30 metrů od nás, tak ho opět pozorujeme. Občas je v lese impala, takže je pořád na co koukat. Najednou auto před námi stojí a bliká. Koukáme co kde je a najednou vidíme tylenou rodinku nosorožců asi 15 metrů od silnice. Pasou se zde tři velcí a jeden malý. Fotíme a koukáme, je to zážitek. Vidíme takto mohutná zvířata na krátkou vzdálenost v divočině. Nosorožci jdou přes silnici asi jen 20 metrů před námi. Když potom projíždíme pomalu kolem, postaví se statný samec mezi nás a mládě a zlostně na nás kouká. Zastavit se neodvažujeme, ještě by se rozebral a mohl nám rozbít auto. Dokončíme okružní cestu a vidíme na dalších třech místech nosorožce. V tšíně jsou vzácnější nosorožci bílí, jednou vidíme nosorožce černého. Ten je menší a má jinou tlamu. Také potkáme osamělého pakona, co se nechá vyfotit. Spácháme ven z parku, abychom to stihli před zavazáním. Ještě kousek před výjezdem v křoví vidíme statného kudu. U brány jsme s rezervou v 17:30. Hned za hranicí parku mají značku u silnice, pozor sloni. A asi ví proč, park tu není oplocen a všimneme si několika zvířat u silnice.

Chceme dojet do města asi 60km do backpackers, co jsme vyhlédli v průvodci. Jedeme chvíli po hlavní silnici a pak odbočíme. Snažíme se sledovat návod z průvodce, ale neúspěšně. Zeptáme se na pumpu, ale když projíždíme kolem onoho místa jsou tam jen domy a nějaká hospoda. Nakonec se znovu ptáme a zjistíme, že to co jsme viděli by mělo být ono. Jdeme tam a v hospodě zjistíme, že zavazeli před 4mi měsíci a teď je tu hotel a restaurace. Jsme od bloudění unavení, ale nezbyvá než zkusit jinde. Najdeme další město asi o 50 km více na jih. Voláme tam radši, zda fungují a zjistíme kudy k nim. Odbočíme z hlavní do městečka Mtunzini, ale hned na začátku se ztratíme. Voláme si o instrukce, ale opět špatně zaháneme. Až naštěstí pokus dojedeme po polní cestě za město. Budeme spát v pokojích v kruhové chatce na louce. Postele vypadají v pohodě. Vaříme v naplněné venkovní kuchyni tšostoviny a omáčku a dáme i sprchu. Na postelích se spí dobře.

Dnes jsme ujeli 290 km

Ráno nespácháme a užíváme si snídani na otevřené terase s výhledem do zahrady. U budovy, která nevypadá moc dobře a také vnitřek je ošumělý, je pěkný kousek tropického lesa. Našití nelétají skoro komáři. Je krásně jasno a teplo. Po osmé hodině jedeme do města na nákup. Za chvíli je dokoupeno další jídlo a míjíme do dopravně opravené, abychom si nechali zalepit tu druhou přičnutou gumu. Je tam i pumpa a tak zatímco maník spravuje gumu natankujeme a doplníme tlak v pneu. Nakonec v pneumatice byly díry dvě. Jedna neutíkala, neb tam byl zaražený kovový kolík. Rozhodneme se nejet po dálnici, ale po staré hlavní silnici R102, která běží ústředním směrem. Jsme to za rozhodnutí rádi. Cesta ubíhá dobře i když je občas vesnice s omezenou rychlostí. Zato jedeme zajímavou krajinou Zululand a vidíme často jejich typické kruhové chýše. Když odbočíme směrem do vnitrozemí najednou je zase jiná krajina. Projíždíme kopce a na nich jsou rozseté pěkné vesničky. Také údolí jsou moc hezká. Všechny kopce jsou krásně zelené a v tštinou porostlé lány cukrové třtiny. Moc se nám to líbí. Chvilku jedeme za kolonou svatebních aut. Družičky od nevesty se vyklánějí z okna auta. Několik aut svatby klukuje na silnici a až po pár kilometrech je předjedeme. Pokračujeme dále a občas děláme nějakou fotku.

Předjedeme chvíli po poledni do velkého města Pietermaritzburg. Zde bychom mohli být v centru pěkné koloniální budovy. Již když se pomalou dopravou blížíme k centru vidíme na chodnicích spoustu lidí a samé černé tváře. Jsme z toho trochu nesví a když parkujeme, bereme z auta všechny dražší věci. Jdeme po ulici plné černochů a také je tu hodně Indů. Po chvíli, když nás nikdo neoslovuje, nikdo nic nenabízí se trochu uklidníme. Nejsme zvyklí, aby kolem nás byly pouze barevní lidé. Procházíme pěší zónou a fotíme několik starých budov. V rychlém občerstvení si dáme v tortile zabalené kuřecí maso a salát za 10 R kus. Je to moc dobré. Vracíme se k autu a před druhou vyjíždíme z města ven. Nájezd na dálnici třetí perfektně a hned hodně stoupáme nahoru. Po 40km sjíždíme a v menším městě ještě dokupujeme víno, pivo a led do chladáku. Jsme již přes 1000m vysoko a v dálce se objevují první strmé hory. Směrujeme k horám a koukáme se po hezké krajině. Dojedeme do města Underberg a po pár kilometrech odbočíme na silnici vedoucí přímo do centra hor. Jsme rádi, že je celá asfaltová a jede se nám dobře. Několikrát zastavíme na výhledy a fotky hor. Počasí je docela pěkné, polojasno. Pomalu stoupáme kolem pěkných farem nahoru k horám. Před námi už vidíme hřebeny hor se špičkami. Několikrát během cesty míváme pěkné usedlosti, kde také nabízejí ubytování. Dojedeme až do velkého resortu Garden Castle, kde se zapíšeme do knihy projíždíme skrz. Je tam několik různých sportovišť a také pěkné golfové hřiště s krásným výhledem na hory. My projíždíme kolem hřiště a jedeme 3 km dále až k budově kanceláře parku. Jsme tam v 16:30 a kancelář už je zavřená. Kousek dál je pěkný kemp na okraji eukalyptového lesa s výhledem na hory. Vidíme nahoru u sprch dvě auta a tak si postavíme stany v dolní části. Máme krásné místo u lesa a je tu lavička a na tyči ohniště na opékání masa i s roštem. Začíná se šít a tak rychle rozděláme oheň s pomocí koupeného dřeva. V balíku je dřeva, v tštině polínka pak menší třísky a pak ještě papír a pevný lůžko. Prostě vše pro rozdělání ohně. Po chvíli boje se nám s pomocí většího množství papíru podaří oheň pěkně rozhořet. Bohužel za chvíli přijdou mraky a začne pršet. Oheň nám to trochu uhasí, navíc fouká silný vítr a moc to nehodí. Uklidíme věci do auta a rozhodneme, že uděláme k bramborám místo masa jen fazole. Jdeme pod stříšku do kuchyňky v kempu a na našem vaňičce si děláme fazole. Dáme se do děje se sousedy v kempu, kteří byli několikrát v Evropě i v Praze. Dostaneme od nich kousek žeber, co oni opekli na ohni. Je to moc fajn. Říkáme, že jdeme zítra na horu Rhino Peak a tak nám k tomu říkají nějaké informace. Když jdeme spát, tak už neprší a zítra bychom mohli být pěkně.

Dnes jsme ujeli 385 km

15. dubna 2007, Neděle Garden Castle Reserve – Rhino Peak 11. den

Vstáváme již před šestou hodinou ráno. Dáváme si ještě za šera snídani, co se komu líbí. Venku je skoro jasno a chladno. Odhadem lehce přes 10 stupňů. Trochu se nám to protáhne a na výlet směrem na Rhino Peak vyrážíme až ve čtvrt na osm. Venku je překvapivě teplejší se na celodenní výšlap. Sousedé nás trochu postrašili, že by nám to mohlo zabrat kolem 11 hodin cesty. Ze začátku jdeme po louce po vyšlapané cestě, která mírně do kopce a blížíme se k úbočí, podél které budeme pokračovat dále nahoru. Jdeme dobře prošlapanou cestou, před sebou pozorujeme skalní útvar Garden Castle. Máme ho ranním sluncem překrásně osvětlený. Jdeme podél potoka, který se postupně zužuje až procházíme úzkou soutěskou. Z ní vidíme na svahu stádo elandů (velká horská antilopa). Bedlivě nás pozorují, když procházíme po svahu kopce pod nimi. Zaujmá se oteplovat, kalhoty máme za krásky. Kolem nás jsou překrásné pískovcové skály a různé útvary. Několikrát potok brodíme až dojdeme k velké jeskyni ve skále. Cesta se pak zmenšuje a občas jí máme problém sledovat. Stále jdeme mírně do kopce po loukách s obilnými kameny. Táta ráno vyrazil rychle a jelikož se občas zastavíme na focení, nedá si se nám ho dohnat. Údolí se dále zužuje a stoupáme stále do prudšího kopce. Naštim jdeme ve stínu a sluníčko do nás nepere. Z údolí se stává rokle a my začínáme stoupat po sutích. Na levé straně míjíme překrásný vodopád. Terén je hodně náročný a nepřehledný. Občas velké kameny a stupně často se zastavujeme oddychovat. Táta jde hodně pomalu, ale nakonec vyleze až nahoru do sedla. Kousek pod ním najednou slyšíme hlasy. Ptákům si, kdo by mohl jít nahoru tak rychle a brzo ráno. Najednou se nad námi vynoří postavičky v pláštích a epicích. Jsou to domorodí pastevci z Lesotha. Trochu se nás bojí, když jdeme ze sedla kolem nich. Eva s nimi zkouší navázat konverzaci, ale zdá se, že neumí anglicky a na všechno odpovídají yes. Nad sedlem je totiž rovinatá náhorní plošina a na ní hranice mezi obilnými státy. Poslední hodina výstupu do sedla nám dala překvapivě zabrat. Zastavíme se na svahu a koukáme po plošině a na okolní kopce. Po loukách se prohání spousta ovcí a chlupatých koz. Pokračujeme přes pastviny nízkou trávou směrem k vrcholu Rhino Peak. Jde nám to najednou dobře, na samotný vrchol je potěba vylézt jen asi 50m po kamenech. Finální výstup není ani moc prudký. V poslední jedné jsme na vrcholu, který je docela plochý, tak 15x20 metrů. Je to skalnatá plošina ve výšce 3051m.

Venku je polojasno, nad horami se drží mraky zatímco co v nížině je jasno. Fotíme se, svačkáme a kocháme se okolními výhledy. Dračí hory jsou parádní. Mají sytě zelené svahy až skoro k vrcholům a táhnou se jako zubatý horizont přes horizont. Pod námi vidíme údolí s úbočí, kudy jsme přišli. Na druhé straně je překrásná kotlina směrem dolů do údolí. Celé údolí máme jako na dlani. Po jedné hodině vyrážíme zpět dolů. Projdeme kolem černých pastevců, kteří tam na nás čekají jako na atrakci. Vstupujeme do rokle a hledáme lepší cestu dolů, která by nevedla tolik po sutích. Jdeme přes spálenou trávu, ale je to tam hodně prudké a tak raději sejdeme k potoku na sucho. Pomalu a opatrně skálope po kamenech směrem dolů. Sledujeme potok, Pavel tvrdí, že správná cesta je o kus výše a má pravdu. Cesta podél potoka mizí do ztracena a my musíme šplhat prudkým svahem za Pavlem na vyšlapanou cestu. Pod prudkým svahem vede cesta mezi trávou a hned se nám jde lépe. Uděláme dvě krátké zastávky, abychom dali odpočinout kolena. Jdeme kolem nádherně osvětlených skal v dolní části údolí. Na rozdíl od výstupu nám to jde dolů rychleji. Jen máme velkou žízeň a po nádobě pijeme. V poslední hodině jsme došli již hodně unavení do kempu. Sousedé nám zatleskali a jeden nám dokonce přišel potěst rukou. Celý trek v etně 1530 m převýšení jsme zvládli za 10 hodin. Hrdinou dne je táta, který v 61 letech zvládl celý náročný výlet s námi. Sprchujeme se a Pavel rozdělává oheň. Na rozdíl od včerejška dnes oheň hoří skvěle. Po chvíli začneme mírně přšet. Rychle schováme všechny věci do

auta. Naš t stí děš po 5 minutách ustává a zbytek ve era máme jasnou oblohu posetou neuv íitelným množstvím hv zd. Na va i i si d láme brambory a na rozpáleném ohni si pe eme steaky. Je jich skoro 2kg, takže se p kn nacpeme. Maso je moc dobré, ko en né tak akorát. Po ve e i sedíme u ohn , dopisujeme deník a nah íváme se u n j, protože je celkem chladno.

Dnes jsme ujeli 0 km a ušli 18km s 1530m p evýšením

16. dubna 2007, Pond lí P ejezd Transkai - Addo 12. den

Ráno nespocháme a vstáváme, až když nás sluní ko ze stan vyžene. Je krásn jasno úpln bez mrá k . Sedíme venku u stolu a snídáme vaje nou omeletu s bramborem a užíváme si to. Za chvíli už je p kn teplo a m žeme být v tri ku. Sbalíme v ci a jedeme zaplatit za ubytování v kempu. Totiž, když jsme p ijeli byla již kancelá zav ena. V kancelá i si také necháváme vystavit certifikáty, že jsme vylezli na Rhino peak. Nohy nás dnes hodn bolí a ur it bychom nezvládli další výlet. V p l desáté projíždíme zp t dol resortem se spoustou sportoviš a ješt se kocháme výhledy na hory. eká nás dlouhý p ejezd co nejbliže dalšímu národnímu parku Addo Elephant. Nejprve jedeme po hornatém území se spoustou p kných farem a rybní k . N které stromy už mají barevné listy a krajina vypadá p kn . Jsme stále hodn vysoko, skoro po ád nad 1500m. Silnice se vine krajinou, která je nyní trochu sušší. Kolem poledne se zastavíme v m st Kokstad na nákup a Pavel si m ní peníze v bance. Uháníme dál vnitrozemím sm rem na jihovýchod. Nechceme se moc zdržovat a tak jíme v aut pouze n jaké sladkosti a jablka jako ob d. Podle vzdálenosti zjistíme, že až k parku dojedeme za hluboké tmy po 20 hodin . Petr volá do parku rezervovat kemp, ale mají už plno. Tak rezervuje kemp asi 15 km od parku. Jsme v aut hodn unavení a ani moc nepovídáme nebo nekoukáme po krajin . N kdo te nebo chvilkami klimbá. Jen Eva stále ídí dál a dál.

Nave er projíždíme zase trochu jinou krajinou. Jsou zde stromy a lesy a také p ejíždíme n kolik ek. Jedna z nich d lá v krajin neuv íitelné zákruty. Slunce už se kloní k obzoru a my teprve za neme trošku klesat a blížít se k pob eží. Temnou krajinou jedeme dál. Odbo ka sm rem k parku z hlavní silnice je 10 kilometr prašná cesta. Pak jedeme po asfaltce a po osmé dojíždíme do kempu. Jsme tady úpln sami na p kné tráv obklopeni rákosím a stromy. Je tu i krytá umývárna se stolem, kde si rychle oh íváme polévku. Jsme pouze n kolik desítek metr nad hladinou mo e asi 40 km od pob eží. K polévce si dáme ješt okurku a hroznové víno. Kone n se dostaneme k prohlédnutí fotek za poslední t i dny. Zvlášt záb ry ze skv lého výletu v horách jsou p kné. Spát dnes p jdeme z dlouhého p ejezdu dost utahaní a díky pozdnímu p íjezdu až po 23 hodin .

Dnes jsme ujeli 780 km

17. dubna 2007, Úterý Addo Elephant N.P. – Storms River Mouth 13. den

Pavel vstává jako první ješt za tmy v 5:15. Ostatní budí až kolem p l šesté. Ze stanu se nikomu moc nechce, je stále tma. Venku je hodn rosa a tak se zdá ráno studené. Jíme rychle corn flakes s mlékem a pijeme aj z termosky. V 6 hodin již jedeme sm r Addo Elephant N.P. Je ješt šero a u vjezdu do parku nám hlída íká, že otev e až v 7:00. Ukecáme to, že máme již od 7:00 zamluvené safari, a tak v 6:20 pronikáme do parku. Kancelá je ješt zav ená a tak si alespo p ed vchodem fotíme a obkreslíme mapu. Také se podíváme, kde v era vid li nejvíce zví at. Za velkým kempem je ješt jedna brána, kde teprve za íná území zví at. Pán po nás chce permit. Tvrdíme, že kancelá je zav ená (to je pravda) a ukazujeme Wild Card na volný vstup do park . Pustí nás a dostaneme

karti ku s íslem. Je ještě trochu šero a slunce vykoukne až za chvíli. Pomalu jedeme kolem hustých houštin. Tady asi moc zvířat nevidíme. Po pár minutách našťípíjdou i mýtiny a v tšílouky. Nejdříve vidíme několik skupinek Kudu. Opět nás uchvátí majestátnost samců s krásným šroubovitým paroží. Před námi na silnici nicobží. Zastavíme a na vzdálenost asi 100m vidíme po silnici bžet mrštného šakala. Na fotku je ale ještě málo světla. Pěhoupneme se za hřeben a najednou vidíme velké louky s různými zvířaty. Rozeznáme kudu, zebry a v dálce pštrosy. Také vidíme několik dvojic divokých prasat. Odbojíme k vyhlídce nad napajedlem. Pímo u vody jsou jen ptáci, ale v okolí se potuluje několik antilop kudu a v dálce i sloni a zebry. Dva samci kudu se dokonce chvíli strkají parohy. Sluníko právě vychází nad obzor a my zatím na menší okruh z hlavní silnice.

Jedeme po prašné cestě mezi keříky a stromky. Několikrát v porostu zahlédneme kudu. Pak dokonce dvlanjdou před námi po silnici. Také hned u silnice vidíme velkého světelného orla. Je teprve brzy ráno a vypadá ospale. Také překvapivě, zde uprostřed lesa, potkáme volavku posedávající na stromcích. Musíme zastavit, když přes cestu přechází zebra a na louce pak vidíme i našeho prvního dnešního slona. Pomalu se prochází směrem od nás. Vrátime se na hlavní silnici a za pár kilometrů jedeme na další okruh. Nejprve pojedeme planinu s výhledy na různá zvířata. Jsou, ale v tšinou hodně daleko. Za lesem je další louka s kudu a pštrosy. Píjedeme k napajedlu Carol's Rest a tam je docela živo. Pímo u vody je statný buvol. Pak rodinka zeber včetně malinkého hřibte. Potulují se tu i divoká prasata. Na louce také šmejdí šakal. Stojíme již chvíli a koukáme na malé hřibě, jak se otírá o mámu. Najednou z lesa asi 300 metrů daleko vyjde slon. Namíří si to přímo k napajedlu. Ostatní zvířemoudě ustoupí a my vidíme z blízka i slona. Nakonec dorazí skupinka pštrosů, včetně pkných černozbarvených samců. U napajedla se tak během 20 minut vystídalo/objevilo sedm druhů zvířat. Pokračujeme dále po jednosměrné úzké cestě s výhledy na louky. Před sebou máme přímo u cesty dvojici slonů. Chvíli váháme, zda jet kolem, ale nakonec pomalu projíždíme pár metrů od nich. Fotíme si je i ve zrcátku. Vjedeme zase do nízkého lesa a moc dalších zvířat nevidíme. Jen rodinku prasat a pak na druhé straně údolí slona. Těch je zde k vidění opravdu hodně. Navíc vzhledem k tomu, že jsou vyšší než stromy, je snadné je objevit. Vracíme se na hlavní trasu a šplháme se do kopce na vyhlídku. Cestou nás zastaví slon přímo u cesty. Dokonce jeden přechází asi 3 metry před autem a pak se přímo před námi pase na stromech. Je asi o třetinu menší než jiní sloni. Asi nějaké odrostlé mládě. Nahoře na vyhlídce se přes půl hodiny rozhlížíme a také si dáváme snídani. Každý si namaže na chleba, co chce. Už je překněteplá a úplně jasná obloha. Pod námi v lese vidíme mnoho skupin i jednotlivých slonů. V dálce vidíme na louce obrovské stádo slonů. Má odhadem asi 60 jedinců a pomalu se přesunuje po louce. Vidíme i různá další zvířata v krajině parku. Zatím se nám tady moc líbí.

Sjedeme dolů do údolí a pojedíždíme do druhé části parku. Objíždíme dva malé okruhy, ale nevidíme skoro žádná zvířata. Pouze skupinku divokých prasat. Míjíme také nějaké pracovníky parku na valníku za traktorem. Píjedeme až k pozorovatelně Spekbook. Ta je umístěna u vodního napajedla a je kryta dřevěnou stěnou. Lidé se tak mohou dostat blízko ke zvířatům a je nevidí. Před polednem je u vody jen pár ptáků. Za chvíli se přeci jen objeví dvojice divokých prasat. Chvíli pijí a pak se znovu přetlačí hlavami a honit se. Přicházejí další prasata a v ková vidíme kudu. Avšak, ten až k vodě nejde. Píjíždíme k další vodní nádrži. Cestou přímo před autem bží po silnici i divoká prasata. Také se drze předvádí soubojem. Kolem vody na louce jsou desítky divokých prasat. Celé rodiny se pasou na svěží trávě u napajedla. Vidíme i jiný druh divokého prasete. Je srandovní, že když se pase na nízké trávě, tak si klekne na přední nohy. Vracíme se zpět do centrální oblasti, abychom ještě viděli nějaké slony. Jedeme opět k napajedlu Carol's rest a to nás nezklame.

Kousek před ním vidíme z blízka op t kudu a pštrosy. P ímo v napajedle je skupinka slon ů a kolem brousí prasata. I naše zebry jsou tu. Chvíli se díváme a pak jedeme zp t. Mí íme k vyhlídce na vodu, kde jsme byli ráno. Před hodinou jsme z dálky zahlédli, že tam byli sloni. A te ů to bude ještě lepší. Již cestou totiž p edjíždíme skupinu slon ů, která má jasn ů namí eno k napajedlu. Jdou hodn ů rychle, asi mají velkou žíze ů. ěkáme na n ů na vyhlídce u vody a zatím pozorujeme prasata, volavky a také velkou želvu. Sloni se rychle blíží a je vid ůt, jak se na vodu t ůší. Rychle se k ní vrhnou, ale po pár doušcích si vyberou místo s ů istší vodou. Pijí a post íkují se vodou i bahnem. Je to zážitek. Ve vod ů navíc brouzdají ptáci, co lžícovitým zobákem pro esávají dno za potravou. Sloni se napili a ještě než odejdou, tak už se v bahn ů rochá divoké prase. Moc p kné p edstavení. Jedeme ven z parku a na rozlou enou kousek od brány m íjíme obrovské stádo slon ů roztroušené po m ýtinách mezi stromy u silnice. Je jich mnohem více než 50 kus ů a další vidíme i na druhé stran ů silnice. P íl den v parku Addo Elephant byl krásný a užili jsme si to se všemi zví ůtky.

P íjedeme zpátky do kempu a sbalíme si krásn ů usušené stany a vyv trané spacáky. Před druhou odpoledne vyjedeme sm ůrem k mo ůi. Nejprve nás ěká asi p íl hodiny jízdy po dost rozbité silnici. Dojedeme do m ůsta a chceme si dát ob d. Zajedeme k pump ů a v klasickém rychlém ob erstvení si objednáme t íkrát hamburger a jednou velikou pln ůnou kapsu. Také si dáváme výborný džus mango-pomeran ů. Na cestu se dáme s plnými b íšky až t sn ů p ed tvrtou hodinou. Za p íl hodiny jsme na hlavní silnici a také poprvé uvidíme oceán. Širokou silnici si moc neužijeme, jelikož je objíz ůka kv ůli výstavb ů druhého pruhu. Jedeme asi dvacet minut pomalu po okreskách, než se na hlavní vrátíme. Pak už jde cesta dob ůe, jen se nám zatáhne obloha a je pod mrakem. Vzdálenost do parku Tsitsikamma se rychle krátí a stihneme to za sv ůtla. Chvilku p ed odbo ením p ejedeme hluboce za íznutý a strmý ka ůon ěky Storm river, k jejímuž ústí pojedeme do kempu. Odbo íme z hlavní silnice sm ůrem k mo ůi a registrujeme se na brán ů. Zaplatíme až zítra, recepce je zav ena. Sjíždíme prudce dol ů k oceánu. Pob eží jev mlze a oparu. Kemp je velký a máme št ůstí, že naše místo je p ímo u mo ůe. Jsme asi 20 metr ů od p íboje za první hradbou skal. Vlny krásn ů burácejí a vzduch je nasycen solí. Stavíme stany a láká nás p edstava ohn ů. Koupíme od jedn ůch soused ů d evo a jdeme zapalovat. Je úpln ů jiné než to p edtím a nechce moc ho et. T íkrát plameny již rozho eného ohn ů zhasnou. Pavel už to vzdá a jde do sprchy. Kluci ještě zkoušejí ud lat t ísky z jiného typu d eva a to pomáhá. Nakonec máme p kný ohe ů. Jelikož jsme najedení od velkého ob da, dáme si jen polévku a zeleninový salát. Sedíme pak u ohn ů, posloucháme hu ení mo ůe a pop íjíme vínko.

Dnes jsme ujeli 324 km

18. dubna 2007, St eda

Tsitsikamma N.P.

14. den

V noci se nám krásn ů spí. U mo ůe i p es zvuk p íboje je zdravé podnebí a hezký mo ůský vzduch. Ráno je bohužel zataženo a nad vodou opar. Možná se to ještě vylepší. Pomalu v klidu snídáme a koukáme na mo ůe. V kempu z staneme ještě jednu noc a tak nemusíme balit stany a auto. V dev t jsme obutí a oble ení na výlet. Jedeme ještě zaplatit kemp. To op t zabere v etn ů vytišt ůní 5tí r zných ú tenek skoro p íl hodiny. Sjíždíme zp t k mo ůi a parkujeme u za átku sv toznámého Otter Trail (Vyd í stezka). Výšlap vede 42 km podél po eží a je tak populární, že se musí rezervovat n kolik m síc dop edu. Na nás už pochopiteln ů nevyšlo místo, protože za den tudy sm í projít jen 12 lidí. My p jdeme jen první ást jako p íldenní výlet. Vycházíme až kolem desáté hodiny. Fotíme si hned úvodní ceduli a p kný znak stezky. Nejprve jdeme kousek lesem. Pak vyjdeme na m ýtinu odkud jsou vid ůt vlny dorážející na pob eží. Na louce zahlédneme malou antilopu blue ducker. Je

kousek před námi a ani se moc nebojí. Baští malé keřky s šavnatými a volavými listy. Za chvíli uteče do lesa. Lesy jsou zde moc hezké a rozmanité. Za chvíli jsme na menší vyhlídce a zase je před námi rozbité divoké pobřeží se skalisky. Sejdeme dolů a pohodlná pěšina končí. Přejdeme přímo na skaliska na pobřeží mezi přílivovými bazénky. Dokonce v nich vidíme malé rybky. Na jednom skalisku sedí skupina kormoránů a zřejmě odpovídají po ranním lovu. Pokračujeme zase kousek v lese. Dojdeme do menšího zálivu, kde vidíme vchod do jeskyně. Vytvořilo jí pravděpodobně moře, když bylo výše. Pomalu se zužuje ze všech stran do ztracena. Jdeme dovnitř na průzkum. Eva má sebou elovku a můžeme si posvítit. Jeskyně je obývána malými netopýry. Naštěstí jich není mnoho a nerušíme je. Chvilku klopýtáme tmou a Pavel si dokonce šlápne do bahna a ušpiní pátku boty. Když jsme asi 100 metrů hluboko narazíme na jezírko vyplněné celou šířkou jeskyně. Tady tedy skončíme. Cestou zpět jdeme již lépe, nebo si oči zvykly na tmou. Za jeskyní je zase přes ostroh cesta po skalách. Začínají tady pokračovat do rudozravně zbarvené skály a také jsou pokračovatelné. Po asfaltu je pořád mlhavé a jen občas je trošku světleji, když slunce prosvítí řídké mraky. Po cestě se stídá les s průhledy na skaliska s úseky po skále. Je zde i několik mostků a cesta je značně pokračujícími namalovanými otisky vydělaných tlapek. V dalším úseku jdeme několik set metrů po skalách podél přílivových kanálů. Tam se nyní pokračují stoupající vodňaléva spousta vody. Dělají se víry a spousta proužď. Najednou vpravo vidíme vodopád. Padá pokračující několikastupňovou kaskádou dolů do tůň. Voda pak teče dolů do dvacet metrů vzdáleného moře. Zde končí oficiálně povolené trekování pro lidi, kteří nejdou celý trek. Jsme tu hodně brzy a tak se rozhodneme dojít ještě půl hodiny dále. Cesta za vodopádem není tak zajímavá. Jdeme většinou dost hustým lesem a nic nevidíme. Akorát, když se chceme otočit, tak uvidíme malé chatky. V nich první noc spí trekeři i, co jdou několik dní. Jsou jednoduše zařízené a moc pokračují s výhledem na moře.

Obrátíme se zpět a vrátíme se k vodopádu na oběd. Dáme si sendviče s vejcem a sušenky. Sedíme jen chvíli a zrovna pokračují dnešní trekeři. Mají velké batohy a je jich přes 12. Rázem je u vodopádu plno a rackové neví, kde by dříve koukali a žebrali. Okolo druhé hodiny se zvedneme na zpáteční cestu po stejné stezce. Příliv je nyní asi o půl metru vyšší a kde bylo několik izolovaných bazénků je nyní jedna velká voda. Dokonce musíme trochu pokračovat po kamenech. Autem přejedeme na konec silnice, kde je restaurace a také ústí řeky Storm River. K ústí vede dřevěná cesta asi 1 km dlouhá. Vede lesem a na některých stromech jsou cedulky s názvy. Jdeme se podívat na ústí řeky. Tam je známý zavěšený most přímo nad ústím do moře. Minulý rok ho rekonstruovali a je pokračující nový. Trošku se houpe a my z něj vidíme krásně do úzkého kanálu řeky. Je tam skála přes 100 metrů vysoká přímo do řeky. Po ní jezdí lunem hodinové výlety. Dnes avšak kvůli velkým vlnám na moři lůny nejezdí. Na vyhlídku za ústím již nejedeme, okolo pobřeží se pořád valí mlha. Vracíme se zpět s odbočkou na jednu vyhlídku na kanál, kde pokračují na břeh honí kus klády. Další kusy dřeva vidíme i ve vedlejším kanálu. Přímo pod restaurací je malá písčinatá pláž. Jdeme alespoň do vody. Ta je hodně studená a na plavání to určitě není. Překvapivě vysoká vlna nás trochu pocáká. V obchodě koupíme pár pohledů, dřevěnou vešměrní oheň a chleba. Petr pokračujíždíme autem do kempu a ostatní jdou pokračují s výhledy na obrovské burácející vlny. Zvláště na jednom místě je přes skálu krásně vidět stříkat vodu a tvořící se vlnu. Všude kolem pobíhá spousta damanů. Většina se bojí a utíká, když jsme blíže. Vidíme jednoho úplně nahého naštěstě chatky. Co tam asi pohledává. Další panákuje u silnice, aby dosáhl na chutný keřek. V kempu jsme v půl hodiny. Míjíme všichni do sprchy a užíváme pohody bez stresu. Jakmile se trochu setmí, sedáme si ke stolu a děláme si promítání dnešních a včerejších fotek z Addo Elefants. Tyto bylo snad nejvíce vycvakáných za jeden den. Hodně zvířátka promažeme, hlavně skupinky u napáječek, kde se nám opravdu dařilo. Pak se podíváme na fotky z dnešního treku podél pobřeží, které jsou také moc pokračující, ale chybí na nich sluníčko a modrá obloha. Je osm hodin a my začínáme chystat večeři.

Máme t stoviny s p kn ostrým gulášem, podlitým pivem. K tomu popíjíme bílé víno tentokrát z láhve a pak z malých lahviček ještě z letadla. Protože je veer docela chladno a asi je to tím vlhkem od moe, sesedneme kolem ohn a koukáme do plamen . Postupem veera se obloha vyistí a vidíme i hvzdy a Jižní kříž. Petr to vzdává první před desátou. Ostatní zalézají do spacák kolem jedenácté. V noci se nám vbec nezdá chladno a při burácení vln se krásně spí

Dnes jsme ujeli 14 km

19. dubna 2007, čtvrtek Natures Valley, přejezd do Wilderness N.P.

15. den

Probouzíme se kolem půl sedmé do husté mlhy, ale zima moc není. Teploměr na stole ukazuje 15 stupňů. Rychle balíme mokré stany a bez snídaní se rozhodujeme přehnout z mokrého a mlžného pobřeží trochu do vnitrozemí. Tam snad nebude takové slané vlhko. Kousek se vracíme po hlavní silnici zpět k vysokému mostu nad kaňonem řeky Storms River. Zastavujeme a jdeme si prohlédnout za ranního sluníka hluboký skalnatý kaňon, po jedné straně mostu tam a po druhé straně zpět. Hloubka je to až neuvěřitelná, tají se nám dech. Kaňon je zajímavě krásný, ze stran sbíhají dolů žebra skal. Dole je pouze malá říčka. U stolku vedle mostu posnídáme, chleba s paštikou a marmeládu a čaj. Popojedeme o kousek dál k lesu, kde je okruh hustým lesem směřující k Big Tree, což je nejvyšší a nejvyšší strom v okolí a má 36,5m. Kmen je tak široký, že ho obejme 8 lidí. Blízko leží tlustý kmen jiného stromu, padlého před pár lety, který vytvořil mýtinu. Teď tu v dci pozorují obnovu pralesa. Cesta lesem je moc hezká. Spousta ptáček a krásně zelených kapradin. Vidíme, jak je tu vlhko a vše pilně roste. Vracíme se k autu a odjíždíme směrem k Nature's Valley. Nejedeme po dálnici, ale po staré silnici přes hory. Silnička je parádní mezi horami, podél hlubokého údolí a dokonce vidíme vysoký most dálnice, kde se skáče bungee přes 200m.

Serpentinami sjíždíme až k moři. U ústí řeky Grooter se údolí rozšiřuje a vzniká tu pěkná laguna hned vedle moře za písčným valem. Tady parkujeme a jdeme se projít po pláži u moře. Tady po delší době zase vidíme sluníko a modrou oblohu. Až nás to na chvíli oslní. Moře je pořád dost bouřlivé, ale jinak je teplo. Pískem jdeme bosky po pláži. Musíme přebrodit řeku, která se tady vlévá do moře. Není moc hluboká, ale proud je pěkný a dává to houpavé pečeje. Voda v říčce je hodně studená a jsme rádi zpět na teplém písku. Také moře je ledové a koupání určitě nebude. Jen když Eva s tatkou jdou fotit skálu, tak je opláchne až po stehna neekaná dlouhá vlna. Pokračujeme až k vysoké skále nad mořem, kde tušíme konec Otter treku. Vyšlápneme si přes šinkou a po dřevěných schodech až nahoru na planinu, kde za brankou fotíme obrázek vydry a konec treku. Usadíme se na skalách nad mořem a dáme si sušenky a přitom pozorujeme burácející vlny a užíváme si sluníka. Vracíme se stejnou cestou přes pláž zpět, přebrodíme řeku a odjedeme po klikaté silnici nahoru do kopce.

Pokračujeme po hlavní silnici až do města Knysna, kde chceme nakupovat, protože se nám už podařilo sníst všechny zásoby. Ještě před centrem města, které je pěkně rozložené u mořského zálivu, odbočíme k moři a jdeme si prohlédnout East Head. To je vysoká skála tyčící se přímo nad úzkým průlivem do laguny. Zrovna je příliv a voda poměrně rychle teče dovnitř. Projdeme se podél skal a kocháme se bouřícím oceánem a pěkným pohledem na barevné skály. Voda se u skal neuvěřitelně mele a víří. Vjezd do laguny je jen 300 metrů široký a plný skal a proudů. Kdysi zde ztroskotalo několik lodí. U majáku je spousta černoušek-rybářů. Popojedeme do města a ve Sparu nakoupíme velký nákup za 750 randů. Navíc ještě fish and chips a krevetky v restauraci Oceans

Basket, na který se už z domova moc těšíme. Zde jsme ho poprvé objevili. Není to fast food ať už zec, jak jsme se domnívali a ryby jsou moc dobré. Sníme si je na břehu laguny pod stromy na lavičce. Máme výhled na most po kterém ještě nedávno jezdil turistický parní vláček. Ten však jezdí jinou trasu. Jedeme dál k západu, v tšinou poblíž moře až k národnímu parku Wilderness, kde budeme dnes spát. Po pravé ruce míváme jezera a laguny, vlevo šplouchá moře. Odbočíme z hlavní silnice směrem do vnitrozemí podél řeky. Postavíme stany v severní, skoro prázdné části kempu na prima travince u řeky, rozděláme si oheň na kovovém roštu a chystáme večeři. Dnes se na ní obzvláště těšíme, protože budeme rožnit specialitku. Máme pětrosí steaky doplněné hovízími plátky s bramborem. Před šestou se setmí a padá rosa, zase je docela chladno. Oheň a dobré jídlo nás zahřejí. Maso pečeme na pár rozpálených uhlících na ohništi a moc si pochutnáme. Také brambory se dnes povedly. Škoda jen, že venku je tak vlhko. Sedíme proto v kuchyni pod stěnou, kde rosa nepadá a je tepleji.

Dnes jsme ujeli 192km

20. dubna 2007, Pátek

Wilderness N.P.

16. den

Ráno se vstáváním nespícháme. Budeme celý den jen v okolí a žádný velký pejzáž nás neokouká. Snídáme opět květinami pod stěnou v kuchyni. V devět hodin vyjíždíme na kousek cesty k trailu po písčivých dunách kolem lagun. Cesta je z velké části prašná a musíme jet pomaleji. Ještě, že máme podrobnou mapu vytištěnou z webu, odbočky nejsou moc dobře známené. Dojedeme až k druhému sídlu správy národního parku přímo u železniční trati. Nejprve se podíváme z pozorovatelný na břehu jezera na vodní ptáky. Po devěti cestujeme až k okraji rákosí, kde začíná hladina jezera. Sedíme skryti v pozorovatelně a sledujeme cvrkot ptáku na břehu. Vidíme na větších suchých stromech posedávat dva druhy menších kormoránů. Někteří roztahují křídla, aby je usušili. Trochu v dálce je bílá volavka a na druhé straně šedá. Pohybují se pomalu a upřeně hledí do vody při pátrání po rybách. Podél břehu projíždí kachle a také šmejdí pod vodou za potravou. Přímo na rozhraní rákosí slídí několik druhů malých ptáčků a zobají dobroty z bahna. Také vidíme jednoho černého ptáka s dlouhým zobákem jak proesává mlínu a obasňuje co vyšourá. Stídáme se s dalekohledem na pozorování. Ještě při letu bílý ptáček se zobákem jako lžíce a umývá si křídla. Vydřžeme se dívat asi půl hodiny.

Vyrazíme po nepoužívané trati k začátku první trasy. Nejprve jdeme mírně do kopce lesem a vidíme na několika keřích pískové květy. Je tu typická vegetace rostoucí u moře na dunách. Malé stromky, keřky se spoustou malých větviček. Opět zahlédneme několik ptáčků a na jednom místě máme výhled na jezero. Přejdeme nahoru na hřebek a pak prudce klesáme na druhou stranu. Kde se dáme na cestu podél rákosí druhého jezera. Jdeme přímo po písku a všude jsou vyhrabané hromady od Dune Molerat, podle které se jmenuje stezka. Je to nějaký druh hlodavce asi jako krtek. Dokonce ho jednou zahlédneme. Tam kde jsme blízko u jezera by měla být odbočka k další pozorovatelně. Přesto, že se pilně díváme po známkách cesty nebo ukazateli odbočky, nic nenajdeme. Cesta uhně z široké vozové cesty prudce nahoru. Stoupáme serpentinami nahoru na dunu. Z několika zatáček i ze shora máme pěkný výhled na jezero. Dokonce vidíme projíždět dvojici lidí na kanoi. Po hřebek s obasnou vyhlídkou na obě strany se vracíme zpět k autu. Už jsme krátce po poledni. Sjedeme na hlavní cestu a chceme se podívat na moře. Avšak vidíme, že nad mořem se stále drží mlha, jako jsme měli na Otter trailu. Přesto to na dvou odbočkách zkusíme a opravdu u moře je mlha a sotva vidíme na okraj vody a pár metrů na vlny. Kolem velké duny u moře je rozseto několik desítek moc hezkých domků. Mají pěkné výhledy na jezera nebo moře. Ty nejlepší jsou na hřebek s výhledem na

obojí. V tšinou je u domu veliká terasa na grilování a posezení. Vracíme se do kempu a k obědu si uvaříme rybí polévku ze sádky. Je hodně teplo a voda v řece není ledová. Rozhodneme se tedy pro koupání. Plavání v řece je osvěžující a voda se dá snést i když moc teplá není. Zato je prázdná a vzhledem k mírnému přítoku od moře je trošku slaná. Sedíme na sluníčku a užíváme pohodu.

Až ve tři hodiny vyrážíme přímo z kempu na druhý dnešní výlet. Jde se podél řeky směrem k vodopádu. Také by se dala půjčit kanoje a jet po řece. Uvažovali jsme o tom, ale vodák nám se na klidné řece nechtěl jet. Chvilí se jde po říční kousek od řeky. Občas je vysekaný prouhled a vidíme náhorku. Údolí je moc říční a trošku závidíme vodákům, kteří se vracejí po řece. Závist ještě stoupne, když musíme stoupat po schodech nahoru do úbočí. Pěšci jsou nebezpečně nízko stromy a Pavel i Petr se během pár minut o dva rázně praští do hlavy. Auvej. Šplháme se v teple po schodech nahoru a dolů. Je to náročnější než jsme očekávali. Skoro po hodině cesty přijdeme zpět dolů a vidíme místo, kde se vystupuje z kanoí. Dál je totiž již v řece iští moc kamenů a nejde jet. Nyní už se jde lépe po rovině lesem. V kapradí kousek od cesty zahlédneme srnku s kolouškem. Za hodinu a půl jsme podél trubek vedoucích do údolí vodu došli až pod vodopád. Údolí říčky je zde hodně skalnaté a vodopád je obklopen velkými kameny. Ty jsou všude kolem, stejně jako trubky na vodu. Do údolí již slunce nesvítí, ale nahoru na hřebeni ano. Je tam několik nádherných domků se super polohou na hřebeni s výhledem na náhorku. To by bylo bydlení. Dáme si pár sušenek jako odměnu a uhlídáme zpět. Chceme to stihnout za svítla. Cestou zpět se už skoro nezastavíme a tak jsme před půl šestou v kempu. Pavel s tátou ještě jdou na plavání do řeky. Voda je stejná jako odpoledne osvěžující. Říčka se plave a je zajímavé, že v hloubce je teplejší než u hladiny. Po sprše ještě užíváme soumrak po říčním pohodovém dni. K večeru máme taveniny s mletým masem. Dáváme si víno a koukáme na oblohu plnou hvězd.

Dnes jsme ujeli 35 km

21. dubna 2007, sobota

Mossel Bay – Cape Agulhas

17. den

Probouzíme se do husté vlhké mlhy. Stany jsou úplně mokré. Pod stěnou ve společné kuchyni si dáváme snídani, balíme stany, naplníme korbou našeho auta a vyrážíme na západ. Jedeme po hlavní silnici N2, která se klikatí podél pobřeží. Zastavujeme nad ústím řeky Kaaimare a z vyhlídky obdivujeme železniční most přes náhorku. Ten je známý z mnoha pohlednic spolu s parním vlakem na náhorku. Bohužel trať je již mimo provoz a záhy uvidíme proslulou část je zasypaná sesuvem písku. Pokračujeme dál a mlha se postupně víc a víc rozpouští. V městě George odbojíme od pobřeží a šplháme po klikatých serpentínách směrem do sedla Outeniqua. Se vzdávající se vzdálenosti od moře je lepší poasí. Za chvíli je úplně jasno. Během stoupaní stavíme na dvou vyhlídkách a obdivujeme kudy dřívější stavitelé postavili silnice a železniční trať. Na trati vidíme mašinu s jedním vagónem – asi vyhlídkový vlak. Hned za sedlem je vysílač, zastavíme u něj, uděláme pár fotek a obracíme se zpět k moři. Cestou dolů ještě zastavíme na jedné vyhlídce. Hned pod horami odbojíme z hlavní silnice, abychom nemuseli projíždět městem. Jedeme po vedlejší silnici mezi farmami. Vidíme zde chmelnice, tato oblast je jediná v JAR, kde se pěstuje chmel. Najedeme zpět na dálnici N2 a sjíždíme z ní až u města Mossel Bay. Máme štěstí na krásné parkovací místo ve stínu hned vedle hlavních památek. Za rohem je muzeum Bartolomeu Diaze, který jako první mořeplavec obeplul mys Dobré naděje a doplul až do Mossel Bay. V areálu muzea je k vidění replika lodi na které podnikl plavbu. Také je zde známý strom, kde si námořníci nechávali ve staré botě vzkazy. V muzeu je také expozice o mořském životě a několik akvárií. Rychle si probíháme expozice a jdeme se na malou chvíli projít do města. Cestou k autu nakoupíme jídlo na oběd a na večer. Popojedeme autem

ke skalnímu výběžku na kterém stojí maják. Na břehu moře si dáváme k obědu plněné bagety a místní obrodu koblih. Okolo nás se lámou velké vlny. Jsme jen pár metrů od bouřičního moře. Po obědě se jdeme ještě projít k skalnímu převisu pod majákem, kde byly nalezeny pozůstatky povodňích obyvatelích. Je odsud krásný výhled na divoké moře. Okolo pobíhá spousta loudících damanů.

Opět jedeme kus cesty po N2, ze které odbojujeme na St. Elkový mys (Cape Agulhas). Nejprve nás čeká asi hodina cesty po hlavní silnici, potom odbojíme směrem na jih. Krajina kolem není moc zajímavá. V tšinou již sklizená pole nebo suché pastviny. Na mys dojíždíme těsně před západem slunce. Jedeme kolem majáku na nejjižnější bod Afriky, kde se geograficky potkává Atlantický a Indický oceán. Je tam celkem nevýrazná skupina skal ubíhající do příboje. Fotíme se na nejjižnější cípu a rychle spěcháme k majáku. Jdeme se projít okolo majáku, který osvětluje poslední zbytky světla. Uděláme pár fotek a pak jedeme zpět. Cestou na okraji města ještě za posledních zbytků světla fotíme překrásné bílé rybářské domky. Pohasínající krajinou jedeme ještě dále na západ, abychom byli blíže Cape Town. Za městem Hermanus zkusíme jeden kemp. Jenže v kanceláři již nikdo není a nenajdeme ani sprchy a toalety. Radši ještě popojedeme dále do kempu, který byl popsán v Lonely Planet. Tam už za tmy hledáme místo na stan a sprchy. Nakonec najdeme něco vhodného a rychle stavíme stany. Pod stěnou u umývárny si vaříme maso se zeleninou a rýží na indický způsob. Je to moc dobré, jen jíme až po 22 hodinách. Snad se dnes bude dobře spát.

Dnes jsme ujeli 485 km

22. dubna 2007, Neděle

Betty's Bay – Cape Peninsula

18. den

Spíme krásně v pohodě. Ráno se probudíme až po svítání a venku je krásně. Kemp je moc hezký s výhledem na pobřeží a překrásné hory nad ním. Smažíme si zbytek rýže od večera s vejci a táta to udělá opět výborně. Z kempu odjíždíme ve čtvrtek na deset kilometrů kolonie tučňáků v Betty's Bay. Po odbožení ze silnice projíždíme překrásnou vesničkou a podle ukazatelů s vyobrazením tučňáka pojedeme až k moři. Tam je zaparkováno několik aut s písečným proletem a lodě už jsou na moři. Zaplatíme 5,5 R za osobu u budky a jdeme na dřevěnou lávku podél skal na pobřeží. Snad tu i přes den budou nějakí tučňáci. Po deseti metrech zahlédneme prvního fešáka ve fraku. Sedí si na kamenném kousek od moře a vyhlíží se. Kousek za ním je další skupinka. Ta se rovněž usadila po kamenech u břehu. Jsme na lávce trochu vyvýšeni a můžeme tučňáky přehledně pozorovat. Po skalách a v roštích také šmejdí damani dassies. Někteří se úplně rozplácí vyhlíží na sluníčko. U skupinky tučňáků se po obědě nic děje. Někteří jen leží, ostatní si promazávají peří. Dva dokonce vlezli do vody a plavou si v mělkém bazénu u břehu. Jdeme kousek dále a vidíme větší skupinu tučňáků. Někteří z nich tvoří dvojice a spolu jdou po břehu nebo se o sebe otírají. Další tučňáci jsou zalezlí v norách rovněž podél naší cesty. U jednoho hnízda dospělý hlídá dvě malá ptáčata. Ta mají ještě úplně šedé peří a nemohou do vody. Na skaliskách spolu s tučňáky sedí také kormoráni. Někteří dokonce na hnízdech. Další vidíme lovit v moři a občas odletět s úlovkem v zobáku. Pozorujeme přes hodinu cvrkot a pohyb v kolonii. Objevuje se tam i skupinka delfínů. Ti jsou trochu hluchí, ale tučňákům to moc nevádí. Občas dvojice vyrazí k moři a my vidíme, jak přehledně apou a skálopeřes kameny. Skupinka u moře po obědě blbne na mřížce a je to zajímavé. Vidíme bohužel i správce, jak odnáší uhynulého tučňáka spolu s několika plastovými láhvemi, které přineslo moře. Jeden tučňák má nory přímo pod lávkou a vidíme ho krásně zblízka, jak kolem své nory hlídá. Nakonec, když odcházíme, tak ještě dvojice tučňáků pochoduje do moře na lov. Sice to u tučňáků smrdí, ale jinak je to krásný zážitek a mohli bychom ztratit déle.

Napojíme se zpět na známou silnici R44. Ta se vine podél pkného a divokého pobřeží. Je nedle a hezky a tak zde jezdí spousta motorek na výlet. Jedeme podél pobřeží a několikrát zastavujeme na výhledy. Jednak na divoké pobřeží se skálami a zálivy. Také na pkné hory, zvedající se hned od pobřeží do výšky přes 700 metrů. Pomalu projedeme podél zálivu a pak se na chvíli odchýlíme od moře na dálnici. Sjedeme po 15ti kilometrech zase směrem k moři. Nejprve projíždíme oblastí slumů chudých. Vidíme nejhorší typy slumů z plechu a hlíny. Pak také již vylepšené malinké domky. Jejich plné údolí a bydlí zde určitě mnoho tisíc lidí. Pak už jedeme podél moře přes přírodní rezervaci plnou písčinych dun. Má to tu výhodu, že zde nejsou skoro žádné domy a můžeme jet rychle. Dostaneme se až do obydlené oblasti u města Muizenberg. Zastaneme se dívat po nějakém caravan parku, kde bychom zakempovali. Nejprve, ale chceme ještě dát obdiv s výhledem na moře. Nakonec zastavíme u železniční zastávky v St. James. Nejprve jdeme jen na záchod a ptáme se na nějaký kemp. Pak ovšem uvidíme u pobřeží lavičky a rozhodneme dát obdiv. Máme výborné rozinkové šneky a buchtu, plus jablko. Sedíme na lavičce ve stínu a koukáme na moře dorážející na skalnaté pobřeží. Eva zahlédne na moři nějaký pohyb a je to tuleň dovádějící a lovcí ve vlnách asi 200 metrů od moře. Také fotíme známé barevné převlékácké domky na pláži. Zkoušíme najít kemp, co nám někdo doporučil, ale neúspěšně. Nakonec se vracíme asi 15 km do Muizenberg, kde jsme viděli ceduli na kemp. Zajedeme do kempu asi kilometr od moře. Je poblíž lavičky. Najdeme místo v blízkosti sprchy a postavíme stany. Alespoň nám uschnou. Až těsně předtím se vydáme na cestu na poloostrov Cape.

Projedeme rychle branou národního parku. Máme Wild card a tak nic neplatíme. Krajina je zde dosti nudná co se týká vegetace. Jen nízké keřky a chudá tráva, tak jako často u pobřeží na skalách. Ústí parku je po požáru téměř bez života. Míjíme rovnou na Cape Point, mys který vybíhá nejvíce na jih. Dojedeme na velké parkoviště a naštěstí už tady nejsou žádné autobusy. I přesto je zde několik desítek aut. Vydáme se přes kopce směrem k majáku na vršku Cape point. Vede tam i kabelová lanovka pro líne nebo starší turisty. Cesta je skvěle udržovaná s kamene a máme již první vyhlídky. U majáku je vidět jen ústí na samotný konec mysu. Jinak je výhled super. Slunce přeskví ze správného směru. Jdeme až nad samotný mys, kde je druhý maják. Tento je nyní používán místo přívodního na vysokém ostrohu. Ten byl totiž často zahalen mraky nebo mlhou ve výšce přes 200 metrů nad mořem. Nový je na dramatickém útesu jen 89 metrů nad mořem. Mys Cape Point padá strmě dolů do moře a moc se nám líbí. Na vyhlídce nad majákem vidíme malou myš s proužky na zádech. Vracíme se k parkovišti a Petr s Evou vyrážejí na přesší stezku k nedalekému Mysu dobré nad je. Pavel s tátou jedou s autem po silnici okolo. Cestou uvidí na stráni velkou antilopu eland a také pštrosa. K mysu se přibližují podél moře a jsou překrásné pohledy na skalnaté pobřeží s mysem v pozadí. U mysu se sejdeme ve stejnou dobu. Přesší cesta byla kratší než to vypadalo. Fotíme si známou ceduli s nápisem Cape of Good Hope a pozdním sluncem zbarvený mys. Ten není tak dramatický jako jeho blízký soused Cape Point, zase je známější. Vracíme se z parku ven přes západu slunce a vidíme překrásně obarvené mraky. Rozhodneme se pro jinou cestu zpět k pobřeží. Je docela rychlá a ke konci překrásně serpentiny k moři. Ještě se zastavíme dokoupit pár drobností a hurá do kempu. Eva s tátou vaří tu stovínový salát s tuňákem. Je vynikající a osvěžující. Sedíme venku i když trochu fouká studený vítr.

Dnes jsme ujeli 208 km

Vstáváme opět do pkného dne a tak by snad mohl vyjít výlet na Table mountain nad Cape Town. Ta je totiž často v mracích a pak tam nemá smysl chodit. Snídáme klasicky chleby s tím, co kdo chce a nkte í dnes i jogurt. V 9:15 jedeme sm r m sto. Zjistíme, že to máme hodn jednoduché. Z m sta najedeme na silnici M3, ta se za chvíli stane více proudovou a fr íme po ní až pod stolovou horu. Ob as je n jaký semafor a chvíli popojíždíme, ale žádné kolony se nekonají. Zato íme do m sta a díky p esné navigaci od Petra i ukazatel m dojedeme p ed desátou pod spodní stanicí lanovky. Hora se nad námi krásn vyjímá a je úpln jasno. Nahoru to je tak na dv hodiny cesta a tak pojedeme lanovkou. Kupujeme lístky za 60 R osoba a jdeme k lanovce. Ta má dv kruhové moderní kabinky a jezdí hodn rychle. Ne ekáme ani p t minut a už nastoupíme. Jízda s p evýšením p es 600 m trvá pouhých 5 minut. To je teda fofr. Kabinka se navíc pomalu otá í a tak si všichni užijeme výhledy. M sto je trochu v oparu, ale slunce by ho m lo rozpustit. P íjezd na horní stanicí je dramatický, brzdíme t sn kolem skal a stanice je na vystr eném ostruhu na kraji hory. Naho e je krásn a skoro v bec nefouká. Máme velké št stí. Prý až 3/4 turist se nahoru kv li v tru nebo mrak m nepodívá. Naho e je skoro rovná plošina a na ní ke íky a r zn velké kameny. Jsme ve výšce kolem 1000 metr a výhledy jsou velkolepé.

Postupn obcházíme vyhlídky nad m stem Cape Town. Koukáme na v žáky v centru. P ístav a doky. Také vidíme p íjžd t n kolik velkých lodí. Na mo i je ostrov Robben Island. D íve tam byla v znice. Také vidíme h ebeny dalších hor a zahrady na okraji centra. Naho e na plošin šmejdí stovky ješt rek. Nejd íve na každou koukáme, ale pak ob as n jakou málem zašlápneme. Jsou jich tady dva druhy. Na úpatí hory a po svazích je mnoho cest, které vedou nahoru nebo jen kolem hory. P emýšlíme, kterou z nich asi p jdeme dol . Dojdeme až k pr rv , která vychází odspodu a p ík e stoupá na stolovou horu. Je do ní hodn za ízlá a áste n ji d lí. V pr rv vidíme vinoucí se p šinu se schody a serpentínami. Tudy p jdeme dol k autu. Nejprve ješt p ejdeme na druhou stranu hory. Zde jsou výhledy úpln jiné. P ed námi je panorama poloostrova Cape. Je zde n kolik výrazných vrchol a také zátok. N které jsou úpln divoké bez zástavby. Jinde vidíme bará ky a pláže. V dálce je vid t i mohutný mys Cape point vybíhající do mo e. Na po así máme opravdu št stí. Nejen, že je hora bez mrak , ale je i dobrá viditelnost a modrá obloha. Vracíme se pomalu k stanicí lanovky. T sn p ed ní se nám otevírá pohled na další kousek pob eží. Je tam jedna p kná pláž a krásn zbarvené mo e. Také tu ekají dva maníci od firmy s kterou je možné slanit kousek stolové hory. Zatím žádné zákazníky nemají. Na náhorní plošin je docela dost lidí, ale o víkendu je to asi mnohem v tší masovka. Na kamenech s výhledem na Cape Town si dáme k sva in sušenky a jablka. Sedíme trošku stranou až na okraji skály. M sto už je nyní vid t mnohem lépe i slunce je výše.

Vydáme se na sestup dol úzkou a prudkou strží. Vyrážíme chvíli po polední. Nejprve je sestup hodn prudký v úzkém ka onu. Potkáváme pár lidí šplhajících nahoru, kte í už to mají skoro za sebo. Dol to jde rychle, jen je to namáhavé sestupování po kamenech a schodech. Vidíme dol na m sto a kolem sebe na tém kolmé st ny stolové hory. Za chvíli se pr rva rozší í a ob as jdeme na sluní ku. Najednou Pavel zahlédne na skalní travou porostlé ímse kamzíkovi podobné zví e. Nakonec je z toho dvojice divokých koz. Stojí na úzké ímse a pozorují nás. Ani se moc nebojí a nechají se fotit. Dál již jdeme na slunci a to do nás pekeln pere. Našt stí to máme dol . Potkáváme hodn lidí a divíme se, že vyrazili takhle kolem poledne. Pozd ji už jsou to širší serpentiny a dokonce chvíli jdeme podél malého pot ku. Trošku zahneme za roh a za 1 hodinu 20 minut jsme u silnice. Petr šel trochu nap ed, stopnul auto k parkovišti lanovky a dojel pro nás. Jinak bychom museli ješt asi kilometr po silnici.

Pojedeme sedlo a podíváme se signální horu. Kopec je pokračování naproti Table Mountain a máme hezké výhledy. Nad horou se objeví pár mráček, ale pak zase zmizí a vršek je vidět celý den. Na signálové hoře je velká skupinka čínských turistů. Fotí se stejně pilně jako jiní asiáté. Po knou silnici trochu nad mořem objedeme signální horu až na promenádní silnici podél pobřeží. Mají to tam moc pokračování upravené. Pro pokračování cesta u vody, pak pás zelená a stromy. Až potom dostaneme široká ulice a pak až první domy. Ty jsou většinou větší obytné domy pro mnoha byty. Podíváme se na jednu malou pláž a zkusíme, zda je voda na koupání. Je hodně studená a tak jen fotíme škeble a mořské živočichy v přílivovém bazénku. Pojedeme na obhlídku pokračování šrafovaného majáku a pak už smůjeme na Waterfront. To je oblast bývalých doků a překladiš, kde jsou nyní obchody a restaurace. Jsou už skoro tři hodiny a máme velký hlad. Zajdeme do rybí restaurace Ocean basket s překrásným výhledem přímo na stolovou horu a dáme si jako první pivo do vysušených hrdel. Pak už dvě velká plata s mořskými rybami a dalšími pokrmy. Krevetky a mušle jsou obzvláště dobré. Strávíme zde vynikajícím a vydatným pozdním obědem více jak hodinu. Moc se nám to líbilo a užili si to. Koupíme si nějaké pohledy a magnety na lednici a procházíme se za pozdního slunce přístavištěm. Jsou tam pokračování domy a také lodě. Fotíme přístaviště a odjíždějí lodě na večerní vyjížďky. Vracíme se k autu a zkusíme zakoupenou bombu kvási. Je to první se šroubováním, co jsme viděli. Kvási našťípá pasuje a máme tak jeden záložní kvási. Také ho vezmeme na vícedenní výšlap do kapony v Namibii. Za soumraku jedeme ještě do centra města. Parkujeme na docela prázdných ulicích a asi hodinu se projdeme. Ulice jsou skoro prázdné a spousta obchodů již zavřená. Obdivujeme několik malých viktoriánských budov umístěných mezi moderní kancelářské budovy. V jednom hotelu jezdí pokračování osvětlené výtahy. Dostaneme se až na ulici Long, kde je spousta barů a zajímavě nasvícených domů. Po pokračování, ale ve tmě již ne tak k focení, zahrady kolem státních budov se vracíme k autu. Snadno najedeme na naši dálnici a za necelou půl hodinu jsme v kempu. Stále nemáme hlad, takže dnes už nevaříme a máme postavené i vybavené stany. To je teda luxus. Den na Table Mountain a večer byl nádherný.

Dnes jsme ujeli 86 km

24. dubna 2007, Úterý

Boulders penguins – Algeria camp

20. den

Ráno zjistíme, že nám někdo asi večer ve městě bočním okénkem ukradl lesklé věci co byly navrchu. Chybí nám všechny předměty a také termoska. Tak přeci jen krádeže postihla i nás. Snídáme s pomocí jediného nože, který byl ukrytý pod hadrem. Tak se balí, jelikož dnes odpoledne odlétá domů. Je to škoda, že už jede. Na druhou stranu si užil parádní dny a navštívil místa, o kterých snil. Vypadá hodně spokojen. Balí se docela rychle a chvíli po deváté již vyjíždíme směrem Simons Town. Nejprve zajíždíme do továrny na zpracování polodrahokamů. Zdarma se jdeme sami podívat na krátkou procházku po továrně. Vidíme různé fáze zpracování kamenů a výstavu kamenů a výrobků z nich. V obchodě nakoupíme nějaké kameny. Pavel s tátou pak vyrazí na scratch patch. To je ohraničená plocha s vysypanými různě opracovanými kameny. Zaplatí se pytlík a ten se má naplnit libovolnými kameny. Lezeme mezi kameny a vybíráme zajímavé a co nejméně popraskané kameny. Je tu navedena samozřejmě horší kategorie kamenů s menšími i většími vadami. Pytlík za 20 R má asi 300 gramů. Nakonec s prohlídkou nákupem i sbírem jsme zde přes hodinu.

Popojedeme pár kilometrů až k Boulder beach, kde je velká kolonie tučňáků. Zastavíme dle ukazatelů na parkovišti přímo u Boulder beach. Zde je možné se koupat v moři na malé pláži mezi velkými kameny. Pláž je sdílená s tučňáky a pokud máte štěstí, můžete dokonce plavat s nimi. Tučňáků zde vidíme jen pár na kamenech, ale pláž je moc hezká. Vstupné je 25 R na osobu (dost oproti 5 R na Betty's bay) zase nám uznají Wild Card, je to ve správě SANPARKS. Jdeme po dřevěné lávce asi 50 metrů od břehu na sousední Fox Beach, tam je hlavní kolonie tučňáků. Podél lávky vidíme v kolonách desítky ptáků. V tšínou jsou zalezlí v hnízdech. Občas jen tak stojí na zemi a koukají. V několika hnízdech sedí jeden z rodičů na vajíčku. Dokonce v několika jsou vejce dvě. Pozorujeme tučňáky a cesta příjemně utíká. Dnes je zatím také pěkně, jen fouká hodně vítr. Dojdeme až k lávce přímo na pláž. Tam je několik set tučňáků přímo na písku. Mají tam vyhrabané díry a některé také sedí na vejcích. Je tam také spousta turistů. Pílně fotíme a vydržíme skoro půl hodiny pozorovat tučňáky. Vracíme se zpět k autu a přesně podle cedule na parkovišti kontrolujeme, jestli nám nezalezl nějaký tučňák pod auto. Nezalezl. U Boulder Beach si fotíme značku pozor tučňáky a na co polední vyrazíme od tučňáků směrem do Kapského města.

V městě ku Fish Hoek stavíme na oběd. Jíme na venkovní terase s výhledem na moře. Dáváme si opět do nosu. Jako předkrm máme jeden talířku ecích k idélek s barbecue omáčkou a seafood koktejl. Jako hlavní chod si všichni dáváme grilovanou rybu, jen Pavel si dá ku ecí pitu. Okolo druhé vyrazíme s plnými břicha na letiště. Cestu najdeme dobře a teď jsme na letišti. Táta se s námi loučí a za doprovodu šikovného nosiče spolu s Pavlem jdou k odbavení. Vše jde hladce, po chvíli se Pavel vrací a vyrazíme na sever. Projedeme přes myslivé předměstí a stavíme v prvním velkém městě na velký nákup ve Sparu, kde mají výborné bučky s rozinkami. Kupujeme benzín, ale neprodávají zde led. Ten kupujeme až u pumpy o 50 km dál. Teď se před západem slunce odbojujeme z hlavní cesty a jedeme po prašné cestě do kempu Algeria. Za šera stavíme stan a začínáme vařit veškeré s hovězím masem na zelenině a žampionech). Petr vyzpovídá sousední Němce. Chvilku sedíme u vína a stěžíme auto, kam se nám pokusila proniknout pruhovaná žanetka, ale zahnali jsme ji. Dává se do nás zima i když teploměr ukazuje 13 stupňů. Chvilku po desáté jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 286 km.

25. dubna 2007, St. Eda

Cederberg – Wolfberg hike

21. den

Se vstáváním nespícháme a vylezeme až po sedmé hodině. Venku je zamračená a trochu se obáváme o dnešní výlet. Naštěstí během snídani mraky trochu ustoupí a ukáže se modrá obloha. Stan máme v pěkném místě na okraji lesa velikých eukalyptů. Naši sousedé Němci se již dnes vracejí do Cape Town a dají nám pár věcí k jídlu, co nestihli spotřebovat. Máme tak pivo, nějaké krekry, kukuřici a brambory. Po půl deváté jedeme do kanceláře. Tam nám paní řekne, že na náš vyhlášený výlet ke skalní bráně se musíme registrovat na 20 km vzdálené farmě. Vyrazíme po prašné cestě k farmě, kde dávají permity. Nejprve musíme z úzkého údolí od campu vyjet do sedla a přehoupnout se do dalšího již širšího a ve vyšší poloze umístěného údolí. Tam je hned lepší počasí a úplně jasno. Cesta je chvílemi hodně rozbitá s kameny a roletou. K farmě dojdeme až teď před desátou hodinou. Za permit se platí 50 R, ale nám zde platí Wild Card a nic neplatíme. Paní nám ukazuje, kudy jít do strže a jaké jsou možnosti. Nahoru se dá jít dobrodružnou úzkou strží, kde se občas musí přelézat kameny i protahovat štrbinou. Dostaneme i mapku a kód na zámek u brány. Také nám rozmlouvá cestu až ke skalní bráně. Je to na osm hodin a prý to teď stihneme za svítla. Projíždíme k parkovišti u začátku cesty nejprve kolem pěkného kempu. Tam by se to spalo a mohlo

jít hned ráno. Kemp i chaty patří k farmě. Prostují zde i víno a my kupujeme nálevky s logem Cederberg vinice. Poslední úsek cesty za bránou je hezkým skalním mostem. Jsou zde různé pilíře a útvary pro osvětlené sluncem.

Na výlet vyrážíme v 10:30 dopoledne z parkoviště pod skalou, kde jsou již tři auta. Jdeme po prvné cestě ihned do kopce. Většina svahu je ve stínu, takže se jde docela příjemně. Postupně je stoupání prudší a jsou zde i nějaké schody. Výhledy do údolí jsou úžasné. Farmu s vinicí máme jak na dlani. Už se blížíme pod skály a odhadujeme kudy asi pojedeme nahoru. Potkáme dvě starší dvojice, Ti asi až nahoru nešli. Přibližně pod šesti řbínou si na chvíli odpočineme a posilujeme se. Rozhodneme se vyzkoušet náročnější variantu a nelitujeme. Nejprve vylezeme po kovovém žebříku, pak přetraverzujeme po skalním útesu, obejdeme skálu a za další řbína. Je mnohem hezčí než jsme očekávali, nevíme co fotit dále. Procházíme několik metrů dlouhým tunelem pod napadanými kameny. Skalnaté údolí se zužuje až se opět protahujeme škvírou. Potom se prudce rozšíří a míjíme několik nádherných skalních mostů a pak pojedeme nejtěsnější místo celé soutěsky – prudce úzká tak, že se musíme plazit po zádech pod balvanem bez batohu po písku a protáhnout se otvorem tak 40x60cm. Prolézáme s minimální rezervou, tloušťka by tudy neprošla. Za prudkou je ještě jeden žebřík a jsme nahoře. Jsme nadšení z této cesty. Nahoře je krásný rozhled na erodované skály a jednotlivé řbiny se azené vedle sebe. Nahoře na sluníčku si dáváme svačtinu, Pavel zkouší chytat signál na mobil, ale marně.

Pokračujeme dál po hřebeni hor směrem ke skalnímu mostu. Krajina je plná skal a máme krásné výhledy po okolních kopcích. Skalní oblouk je vidět část cesty již z dálky. V 14:20 se Pavel obrací zpět do údolí, aby stihl ochutnávku a nákup místního vína. Petr s Evou pokračují až k skalnímu mostu. Jsou u něj okolo telet. Most je moc pěkný. Přes něj se vylétne malý ptáček loudit. Věc se nebojí, poskakuje sotva metr okolo nás. Kousek banánu mu nejede, sušenku si dá, ale nejvíc mu jede voda, kterou jsme mu nalili do prohlubně v pískovcové skále. Po půl druhé vyrážíme zpět do údolí. Za hodinu jsme na křižovatce nad soutěskou a za další hodinu (tou lehčí širší soutěskou) jsme u auta, kde na nás čeká Pavel. Přejel na parkoviště pod skalou a čeká na výletníky u vína a psaní pohledů. Ochutnávka ho moc nenadchla, měl jen tři druhy červených vín. Dvě mu chutnala, tak koupil od každé dvě láhve. Také koupil velkou krabici hroznového vína jen za 25R. Eva s Petrem dorazí v 17:40 pro vysušení. Se západem slunce vyrážíme zpět do kempu. První část prашné cesty je hodně rozbitá, ale druhá je o poznání lepší. Skoro za tmy dojedeme do kempu. Dáme si sprchu a uvaříme kafe. Jako předkrmy kukuřici, co jsme dostali ráno od souseda, a pak brambory s masem. Je to všechno moc dobré, pochutnali jsem si. K vínu si otevřeme chipsy. Připadá nám, že je v tšší zima než v létě, i když teploměry ukazují opět 12 stupňů. Promítneme si spoustu fotek z dnešního dne a těsně před jedenáctou jdeme spát. Zatímco si kluci šli čistit zuby, tak na kosti od masa vyhozené na trávu dorazila žanetka. Eva má šesti a pozoruje jí z několika metrů. Má krásný hustý a pruho vaný ocas. Je stejně tak dlouhý jako celý zbytek těla. Sní kosti a pak zase bříží pryšmejdít do lesa.

Dnes jsme ujeli 70 km.

26. dubna 2007, čtvrtek

Cederberg – přejezd do Augrabies Falls

22. den

Již během noci pojedou slibovaný déšť od jihu. Vstáváme do mrholení a mlhy. Opět si říkáme, jaké jsme měli v létě na výlet šesti. Petr ráno zjistí, že máme opět úplně prázdné zadní kolo. Asi nějaká

malá dírka, protože veer byla kola v pohodlí. Už po této se dáme do výměny. Jde to dobře, máme to již nacvičené. Jen se ještě více rozprší a tak pospícháme s balením stanu a dáváme si jen čaj bez snídaň. Vyrazíme směrem na sever údolím mezi horami po prašné cestě. Ta je pro nás jen lepší než v era. Děšť se stídá s mrholením a výhledy žádné nemáme. Dojedeme do města Clanwilliam a v servisu Supa Quick necháme gumu spravit. Zde to mají na lepší úrovni než jsme zatím zažili. Sundají plášť z ráfku a malinkou trhlinu, která snad ani není od kamene, spraví záplatou zevnitř. Objeví dvě malé trhliny na boku a obzalepí. Petr mezitím volá do plovny, že potřebujeme nové pneumatiky. Oprava stojí 50 R a pomůžou nám ještě rozchodit zaseknutý let z zdvínání rezervy. Až před jedenáctou vyrazíme na hlavní silnici N7 směrem na sever. Pozdní snídani odbudeme v autobuchtami, sušenkami a hrozny. Stále jemnější i když před námi směrem na sever se mraky trhají. Uhnáme po silnici, kde není moc velký provoz a ubíhá nám to dobře. Ze zátku jedeme údolím řeky Olifant. Je tam pro nás zavodňovací kanál a spousta políček. Smůžeme do města Springbok, kde by měla být pobočka plovny aut. Petr znovu volá a říká, že kola mohou vyměnit pouze ve větším městě Upington. Tam ale nestihneme dnes do konce pracovní doby zajet. Zkusíme v Springbok umluvit výměnu kol. Postupně se po nás lepší a po poledni už je polojasno a teplo. Krajina je podél silnice hodně suchá a nezajímavá. Projedeme do města kolem druhé odpoledne. Kolem města se na skalách začínají objevovat prokvetlé toulcové stromy – aloe s tlustými kmeny a listy nasátými vodou a s hlubokými kořeny. Mají na delším kmene nahoře souměrnou korunu s listy v hroznech. I přes dvojí informace o poloze se nám nepodaří kancelář najít a telefon neberou. Odbojíme na silnici N14 směrem na východ.

Zde je krajina totálně nudná. Rovina, sucho, skoro žádné skály a údolí. Dokonce je zde několikrát rovinka delší než 10 km. Zase nám to dobře ubíhá. Na oběd se zastavíme až po této hodině v malém městě, kde bereme i benzín. Dáme si každý hamburger. Pospícháme, abychom dojeli co nejdále. Nakonec po několika telefonátech přesvědčíme plovnu, že nám zítra (je státní svátek a mají mít zavazeno) vymění pneumatiky. Po hodinu před západem slunce odbojíme na písitou zkratku směrem k národnímu parku Augrabie Falls. Vodopády jsou tu na nejvyšší úroveň v Jihoafrické republice, Orange River. Po písité cestě se jede dobře a měli bychom stihnout dojet do parku včas. Na bránu do parku jsme v 17:58 kdy už se chystá strážný zavazet. S úsměvem vyplní permit a pustí nás do parku. Ještě před kempem fotíme západ slunce a siluety stromů. Pár minut po západu slunce jsme v kempu. Jako první se jdeme podívat na vodopád a kánon. Snad bude ještě trochu vidět. Naštel je to jen kousek. Fotíme si burácející vodopád a za ním hluboký a skalnatý kánon. Na obloze jsou překrásné věrvičky. Nejprve chvíli po západu slunce do zlata zbarvené mraky. Potom jede barva do červené a nakonec do červenou. V kempu za šera stavíme stan na tvrdé písité zemi a kolíky zatlueme kladivem. Mají tady prokvetlou kuchyňku s vaňou a tak jsou tyto stoviny hotové rychle a pohodlně. Dokonce si na nás dáme i sýr. Venku je mnohem tepleji a víc sucho než v era a v pohodlí sedíme u stolu. Nad námi svítí hvězdy a plámenice.

Dnes jsme ujeli 680 km.

27. dubna 2007, Pátek

p ejezd do Kalahari Park

23. den

Nad ránem venku obasprší. Takže vstávání trochu odložíme, až jede přeháčka. Rozhodneme se rychle posnídat a pak sbalit věci. Trošku se nám to protáhne a k recepci dojedeme v osm hodin. Pavel jde zaplatit za kemp a vydat papíry. Petr s Evou ještě na chvíli na vyhlídky nad vodopádem. čekání ve frontě a vytvoření sedmi různých papírů nakonec trvá po hodinu a Pavel se tak na výhledy nedostane. Ostatní nafotí ranní záběry na vodopád a soutěsku. Před devátou již jedeme

naplno směr Upington, kde máme domluvenu výměnu pneumatik. Ve městě jsme pár minut po desáté. Na druhý pokus po odbočení kolem bloku najdeme pumpu. Za chvíli přijde i chlapík. Kouká se na kola a jedno určitě vymění. Pak to ještě konzultuje s kolegou a slíbí nám výměnu jedné pneumatiky a přehození lepších kol na zadní nápravu. To je asi maximum, co můžeme získat. Standardně totiž auta vyazují po 60000 km a do té doby pneumatiky vůbec nemění. Pavel jede k opravě k mechanikovi a Petr s Evou zatím na velký nákup. Pavel čeká půl hodiny, než přijede majitel opravny. Má totiž i přes svátek dost zakázek a nikomu spravoval kola před námi. Vrhá se na auto, zdvihá ho nahoru a kola sundává. Nejhorší pneumatika bude vyhozena a nahrazena novou. Pavel nechá dát novou pneu a nejlepší ze zbylých na zadní nápravu. Tam jsme měli zatím všechny tři píchnutí. Také je na zadní nápravě největší záž. Ještě je problém s mechanismem zvedání rezervy. Je oproti prachu zanesený a je nutno ho postříkat olejem, aby šla rezerva vytáhnout zespodu nahoru. Na cestu dostaneme sprej s olejem načet z rezervy. Až po poledni jede Pavel vyzvednou nákupní skupinu. Ta udělala veliký nákup i na několikadenní trek v Namibii.

Kousek za městem si na odpočívadle dáme koupené upečené kuře. Dnes to oproti budeme mít na poslední chvíli. Musíme totiž dojet až do již zaplaceného kempu Mata Mata v srdci Kalahari. Nejprve spěcháme po dobré asfaltové silnici na sever k poušti. Po dvou hodinách již asfaltka skončí a nás čeká 150 km po prašné cestě. To už je po této hodině odpoledne. Krajina kolem cesty je oproti suchá polopoušť. Začínají se objevovat první pruhované červené písečné duny. Prašná cesta je slušná, v tšinuasu jedeme tak 70 km/h. Kolem cesty zatím vidíme jen ovce a občas pár oslíků. Okoločtvrtě přijíždíme k bráně do národního parku. Vyřizujeme nezbytné formality, nabere benzín a podle instrukcí snižujeme tlak v pneumatikách. Nejprve přejedeme několik dun a pak jedeme podél vyschlého koryta řeky Auob. Krátce po vjezdu do parku spatříme první zvířata. Je to stádo nádherných písmorožců s dlouhými rohy – oryx. Následuje obrovské stádo antilop springbok, se stovkou kusů. Po levé straně proti nám běží šakal, je krásně hnědý s černými pruhy na hřbetě a na ocásku. Po chvíli vidíme napravo dalšího nádherného sluníku. Jedeme po řád korytem řeky a potkáváme jednotlivé kusy pako – blue wildbeast, a na kraji nory panákují zemní veřky, s krásně hnědými šedivými ocásky. Najednou vlevo na druhém břehu řeky vidíme blížící se stín velké kočky, pohledem dalekohledem vidíme překrásného leoparda, má celé tělo s typickými skvrnami a bílý konec ocasu. Kráčí si to dle stojně, občas se zastaví a rozhlédne se, dvakrát se podrbe o kmeny stromů a označuje si své teritorium. Fotíme jako diví, je to naše první kočka v Africe, takže si ji náležitě užíváme. Najednou se leopard rozeběhne a zdá se, že něco honí, vypadá to na šakala, který před ním prchá a leopard jen tak ladně s ocasem nahoru běží a pohrává si s ním. Po chvílce se zastaví a otočí se a jde si oproti dle stojně po svém. A kdybychom se ještě rádi dívali dále, nemáme čas a chvátáme do kempu. Musíme tam být do půl sedmé, kdy zavírají bránu. Cestou vidíme spoustu dalších šakalů, přestáváme je počítat, když jich máme přes stovku. V písečném korytu řeky jsou najednou vidět malí pejsci s velkýma ušima, v chytré knize vyteme, že to jsou lišky s netopýřima ušima. Přiblíženě potkáváme oryxy, springboky a pakony, občas pštrosy po dvojicích, černý samec se světle šedivou pštrosicí.

Pozorovatelé hlásí kočku. Prudce brzdíme, protože oproti napravo vidíme další kočku a za ní další, je to štíhlý a elegantní párek gepard. Jdou si po písku a najednou si přímě před námi lehnou a jen hlavu a černý konec ocasu mají zvednutý nahoru, jsou po řád ve stěhu. Jsme nadšení, fotíme, koukáme dalekohledem. Po chvílce se gepardi zvednou a jdou si dále jakoby tu ani nebyli centrem pozornosti. Ještě párkrát couváme podél nich a pak se rozloučíme a pokračujeme ke kempu. Jeden leopard, dva gepardi, teď nám už chybí jen tři lvi. Máme oči na šopkách a tak nám neunikne pod stromem ležící gepard, co ve své pravě chycenou antilopu. Přihlížíme, jak si pochutnává a každou

chvíli zvedne hlavu a svoji kořist si hlídá, aby o ní nepřišel. Opět má krásnou kresbu kožíšku a černý chomáček na konci ocasu, zdá se nám i krvavou tlamu. Když nás neúprosně tlačí, slunce zapadá k obzoru a my musíme dále, jedeme proti západu slunce, svítí nám přímo do očí. Už máme velký asfaltový skluz a musíme přidat, takže na prašné cestě jedeme až osmdesátkou, abychom měli co nejmenší zpoždění. Do kempu Mata Mata pojedeme deset minut po půl sedmé, brána už je zavřená. Naštetivě nemáme problém se dostat dovnitř i bez inzerované pokuty za pozdní příjezd. Vybereme už za tmy místo na stan, uvažujeme si kuřecí řízky s bramborem a naplníme červenými sladkými brambory a tři druhy kořenících omáček a majonézu, no prostě luxus. K tomu dopijeme bílé víno a hodně zeleniny, rajčata, okurku a papriku. Zafinále se dále tím dál v tichu zima, umyjeme nádobí a je deset hodin. Rozhodneme se dnes udělat promítání dnešních fotek ve stanu a v teple spacák, což se velmi osvědčí, musíme hodně zvířata promazat. Kluci postupně usínají, Eva dopíše deník a po jedenácté už všichni v zadýchaném stanu chrupkáme. Venku fouká studený vítr, ani to nevypadá, že bychom byli uprostřed pouště Kalahari. Kolem dokola září hvězdy.

Dnes jsme ujeli 490 km, celkem už máme najeto 6870 km.

28. dubna 2007, Sobota

Kalahari Park

24. den

V šest hodin ráno nás vrátník budí mobil. Venku je pěkne zima, až se nám kouká od pusy. Teplota ukazuje 5 stupňů. To i sem dorazila studená fronta od jihu, co nás pronásledují několik dní. Rychle sbalíme stan, kluci si dají čaj s vanilkovým koláčem, Eva si ho nechá na později. Jdeme se rychle podívat do pozorovatelně na napajedlo přímo u kempu, ale nic tam není. Potkáme tam chlapíka, který nám hrozně vychválí naši safarí. Jedeme si na recepci vyzvednout permit a rovnou si zaplatíme další noc v kempu v Twee Rivieren na jihu parku. Zároveň si objednáme na dnešní večer vyjížďku na safarí s průvodcem. Kolem 7:40 vyrážíme z kempu Mata Mata. Kousek za kempem potkáváme stádo pako a po chvíli narazíme na trojici lvů, kterou tvoří lev s černou hřívou a dvě lvice. Jsou od nás něco přes 100 metrů. Lev se ovidí vnuje pouze jedné lvice a dokonce jsme svědci jejich páření. Vydržíme je sledovat skoro půl hodiny. Bohužel jsou přímo proti slunci a tak se špatně fotí. Jedeme dál a objevíme v dálce stádo žiraf. Jsou dost daleko a navíc ústě na dunou. Projedeme skrz stádo překrásných pímorožců až narazíme na další skupinu žiraf. Tentokrát jsou blíže silnici. Napoítáme jich 12 včetně několika mláďat. Poprvé za celou dobu v Africe vidíme některé žirafy sedět na zemi. Hned za tímto stádem potkáváme další žirafy, je jich zde přibližně hodnota. Několikrát zahlédneme pštrosy. Projíždíme velkým stádem springboků, které mají určitě několik set kusů. Springbok je v Kalahari nejrozšířenějším druhem antilopy, protože nepotřebuje pravidelně pít, vystačí mu voda získaná z pastvy. Jméno springbok je odvozeno od jeho skákavého pohybu, který vypadá jako by měl na nohách pružiny. Po chvíli narazíme na geparda, který si pod stromem pochutnává na springbokovi. Domníváme se, že je to ten stejný gepard, kterého jsme sledovali při žrání včera večer. Překvapí nás, jaké má gepard nacpané břicho, asi žral celou noc. Ztlačila antilopa toho už moc nezbyvá.

Jedeme dál, odbojujeme z údolí eky Auob a přes duny pojedeme do koryta vyschlé eky Nossob. V dunách je vyšší tráva a méně zvířat. Zhlédneme zde pár pímorožců, red haertbeest (velká tmavě hnědá antilopa), potkáváme opět šakala a fotíme krajinu s dunami. Okolo poledne jsme dorazili k ece Nossob. Hned na křižovatce je odpočívadlo s lavičkami, kde se smí vystoupit z auta, tak si zde dopřáváme oběd. Přestože je právě poledne a jasno, je nám ve stínu zima, protože fouká studený vítr. Rozhodně není ani 20 stupňů. Na odpočívadle loudí spousta drzých vrabců, přiletí i jeden pták s krásně červeným břichem. Největší loudil je ale lasička (yellow mongoose), která

krásná panákuje a dala smutná oříška. Už jsme jí málem podlehli a nic co dali. Přišla si uchnout až k Evině natažené ruce. Po oběd vyrazíme směrem na jih podél Nossobu. Stavíme se vyfotit u hranic ního kamene s Botswanou a podnikneme krátký přeshraniční výlet. Hranice vede přes údolíměky. Dokonce podle kamenů později zjistíme, že jsme jeli chvíli v Botswaně. Zdejší údolí je trochu širší a krajina je jiná. Jedeme spíše po písku než kamenech. Ze začátku také nevidíme skoro žádná zvířátka. Až po půl hodině vidíme přes údolí, kterým jedeme skupinu přesimorožců (Oryx). Dojedeme k jednomu napajedlu a tam je stádo přesimorožců a pijí. Pak ještě fotíme ležící skupinku velkých redhaertbeest. U silnice také objevíme zemní veverky a malé myšky. Veverky jsou srandovní s jejich chundelatým ocasem. Běhají po zemi a občas si vyhrabou nějaké kořínky nebo semínka. Pak je přes kněpací kami drží a baští. Cestou také potkáme několik šakalů. V tšinou jsou na cestě nebo těsně kolem. Moc se nám líbí jejich hustý ocas. Také několikrát míváme dvojice nebo skupiny pštrosů. Před půl pátou jsme v kempu a tak můžeme postavit stan za světla a zaplatit vešmě safari.

Ještě si dáváme svačtinu a užíváme pohody za světla. Jenže Pavel koukne na hodinky a je deset minut do odjezdu safari. Rychle dojíždíme a balíme se na cestu. Určitě bude velká zima a tak se po oběd oblékneme. Přicházíme k safari auto asi dvě minuty před odjezdem a auto už je plné. Měli jsme přijít dříve, abychom zabrali přeskná místa. Dokonce musíme sedět dva z nás v kabině idi e. Vpředu sedí Pavel a Eva. Vzadu je to totiž vyvýšené a otevřené. Vyrazíme pár minut po půl šesté. Pár kilometrů za hranic parku jedeme pomalu a přesvodce kouká po hřebeni. Najednou Eva hlásí siluetu leoparda. Na hřebeni sedí leopardí máma a ní kde u sebe má i mladé. My je však nevidíme. Přesvodce vyjede na menší kopec, aby byl jiný záběr. Pak to zkusíme opt dolů, ale leopardí paní si lehne na zem a není skoro vidět. Pokračujeme dál, až nám protijedoucí lidé hlásí geparda žeroucího antilopu asi 10 km od nás. Přesvodce a idi v jedné osobě tam spěchá. V šeru již po západu slunce pozorujeme z dálky geparda s velkým nácpaným břichem. Snědl už skoro celou antilopu springboka. Zastavíme skoro na deset minut. Pro nás, kteří jsme viděli obě šelmy v era za denního světla, to není takový zážitek. Ostatní jsou nadšeni. Pokračujeme dál za šera a na stromech vidíme několik přeskných sov. Je přeskné, jak sedí na větvích a nebojí se. V trávě také vidíme párek steenboků. Malých plachých antilop. Vyjedeme na jeden hřeben a chvíli můžeme vystoupit a podívat se na šervánky na obloze. Sjedeme dolů a v trávě zahlédneme první noční živočichy. Běhá tam nějaká velká myš. Dole potom Eva obsluhující reflektor objeví přeskného klokánku podobného hlodavce. Má dlouhý ocas s černým koncem a krásně hopká pár metrů od auta. Moc se nám všem líbí. Kam se hrabe 150 m daleko gepard. Na silnici naháníme několik zajíků. Dole u koryta řeka jedeme podél mohutného stáda springboků. O několik stovek antilop krásně svítí ze tmy jako světlušky. Je jich určitě více než 500 kusů. Také vidíme další klokánky, jak skáču v trávě. Máme na každé straně auta jeden reflektor a posádka (u nás Eva) propátrává okolí světlem. Nejlépe se zvířátka poznají dle svítících oříšků. Také objevíme jednoho slídícího šakala. Přejíždíme duny mezi dvěma ekami a najednou hlásí reflektor napravo oří. Přesvodce apne dalekohled a odhalí ve tmě divokou koku caracala. Je jen trochu větší než normální koka, a tak v trávě není moc dobře vidět. Chvilí couváme, abychom na ni mohli posvítit. Je vidět jen občas. Lidé jsou nadšeni, že jsme viděli už teď etí kokovitou šelmičku. My však upřednostníme nádherné sovy a roztomilé klokánky. Šelmy jsme viděli ve dne a lépe:-) Cestou zpět už žádné nové zvíře nevidíme.

Vylezeme zmrzlý z auta a rozhodujeme, zda si uvařit veš e i. Nakonec nejlepší kuchař hlad zvířezí a hrdinně vašíme maso a rýži. Té Pavel dá dlat opravdu hodně. Určitě nám zbude na další den. Jíme moc dobré vepřové maso se smetanovou omáčkou s hořicí a krásně nás to zahřeje. Zima je opravdu velká, ráno možná bude mrznout. Ani nemáme morálku a dostatek tepla na vešerní promítání.

Rychle zalezeme do spacáků a zavíráme zipy až k hlavě. Už po desáté hodině se ohíváme zavrtaním ve spacácích a usínáme po krásném safari dni.

Dnes jsme ujeli 219 Km

29. dubna 2007, Neděle

Kalahari Park – Quirt forest Namibie

25. den

Vstáváme brzy, abychom ještě na chvíli jeli do parku na ranní zvířata. Venku je hrozná zima a teplota ukazuje nulu. Dokonce musíme škrábat námrazu z předního skla na autě. Dáme si jen čaj na zahřátí a chvíli po sedmé vyjždíme do parku. Obhlédneme skalnatý výběžek, kde jsme večer viděli levhartici, ale nic neobjevíme. O kousek dál vidíme první zvířata, dvojici pakonů. Pak nám jede přes cestu další šakal. V dálce je několik stojících aut, asi něco zajímavého. Také, že jo! Asi 70 metrů od silnice si pochutnává statná lvice s těmi odrostlými lvíaty na pakoni. Skolili ho asi někdy nad ránem. Teprve začínají žrát a ztlačí pakon se ještě kouká. Lvice jen sedí na stráži u úlovku. Mladí se stíhají v jídle a jinak kolem chodí nebo se kokují. Je to moc hezké, pozorujeme je skoro půl hodiny. Občas se jdou lvi projít kousek od pakonů. Na hřebeni nad lvi mláns pobíhají dva šakali. Popojedeme podél řeky ještě kousek dál až k prvnímu napájeckému. Cestou ještě vidíme několik pštrosů a hned u silnice malé chlupaté myšky. Napáječko tentokrát nezklame a je tam stádo krásných pímorožců. Navíc se ani moc nebojí. Vracíme se zpět kolem lvi a ještě chvíli se na ně díváme. Cestou v parku také fotíme několik písčivých dun. Nakonec těsně před branou sledujeme souboj dvou pakonů. Mají hlavy skloněné až u země a přetlačují se. Občas dokonce oba pokleknou na přední nohy a bojují v klece. V kempu si dáme poádnou snídani s vajíčky a rýží a pak sbalíme věci. Před desátou hodinou odjždíme plni nádherných zážitků z parku Kalahari směrem Namibia.

Nejprve se vracíme na jih po prašné cestě, co jsme přijeli. Necháme si podhuštěné pneumatiky a jede se o něco pohodlněji. Pak zatočíme již na asfaltce na západ směrem na hranice. Kupodivu asfaltová silnice vydrží skoro 50 km. V jednom místě přejíždíme vyschlé úplně rovné jezero. Je tam asi i malé letiště, vidíme zaparkované letadlo. Krajina je dost suchá a přejíždíme několik červených dun. Zdá se nám po jedné odbočce, zda jedeme dobře a tak se ptáme projíždějících lidí. Potvrdí nám, že cesta je správná. Nejrovnější dle mapy je zavená a zřejmě tam budou dílat asfaltku. My jedeme zase po trochu horší cestě s obásnými výmoly. Docela rychle jsme u hranice. Na Jihoafrické i Namibijské straně musíme k úředníkovi do kanceláře. Celníci se nás ptají hlavně na převoz masa a vína. Namibijský si dokonce nechá naše víno ukázat. Celkově vše v pohodě a do půl hodiny jsme odbaveni. Hned za hranicí je sice prašná, ale o dost lepší silnice bez výmolů a vřtících kamenů. V prvním mostě ku za hranicí ještě platíme 160 R silniční daň v malinké kanceláři sympatické paní. Jak stojí auto venku, hned se sebou hne několik lidí. Celkem agresivně žebrají o peníze. Jsme rádi, že jedeme dál. Cesta se dále zlepšuje a můžeme jet v pohodě stovkou. Je vidět, že zde je na náspu silnice udlána s drobného štěrku s tvrdým podkladem. Nejsou tak vůbec rolety a málo výmolů. Provoz je minimální a krajina nezajímavá. Je zde ještě méně vegetace než v Kalahari a jedna velká rovina. Kolem cesty je občas farma a vidíme nějaké ovce a kozy. Přejíždíme několik vyschlých kempů mostech. V autě si dáváme dvakrát svačtinu a dojíždíme hroznové víno z Cederbergu. Kousek před městem Keetmanshop začne asfaltová silnice a také se objevují osaměle stojící toulcové stromy na skalách. V dálce vidíme vysoké pohory. Ještě před městem je odbočka k lesu toulcových stromů a na Giants Playgrounds. To jsou roztroušené a poskládané kameny. My nejprve jedeme do města pro benzín. Můžeme zde platit Jihoafrickými randy a kurs je 1:1. Vracíme se ke kempu a lesu stromů. Je to na soukromém pozemku farmy. U vjezdu platíme majiteli 320 R za camping a vstupy. Ceník jsme neviděli a přišlo nám, že cenu si vymyslel, podle toho jak vypadáme. V ohrad

má t i gepardy a m žeme si je prohlédnout z blízka. Jeden je dokonce mimo ohradu zakousnutý do kusu masa, které dostal.

My hned jedeme směrem Giants Playground. Je to jen 5 kilometrů. Musíme tam projet bránou, Petr odemká. Všude kolem nás jsou na hromadách poházené hned do červené kameny. V tšinou mají hromady tvar různých kostek a kvádrů. Procházíme po cestě mezi kameny. Fotíme pár zajímavých skupin a také kameny spolu s toulcovými stromy. Na kamenech je spousta dassies. Hodně se bojí a hopkají hned pryč, sotva se přiblížíme. Vracíme se zpět k autu a cestou do kempu ještě fotíme další zajímavé stromy na kamenném pahorku. V kempu vybereme místo v klidnější části a jdeme se podívat do lesa. Skupina asi 250 toulcových stromů je hned u kempu. Je to nezvyklé, protože tyto stromy stejně jako baobaby rostou v tšinou osaměle nebo v malé skupince. Akorát se blíží západ slunce, tak spolu s dalšími turisty okukujeme stromy, fotíme a užíváme pozdní slunce. Západ slunce i ervánky jsou moc příjemné a navíc není moc zima. V kempu za šera stavíme stan a stůl. Vaříme si rizoto ze zbylé rýže a tuňáka. Navíc přihodíme konzervu kukuřice. Opět je to moc dobré. Dáváme si výborné bílé víno a sedíme pod oblohou plnou měsíců za svitu měsíce. Konečně není moc zima a užíváme si každý večer. Také prohlédneme fotky s dvěma dnešními v Kalahari se spoustou zvířat a velkých kopek. Spát jdeme až před 23 hodinou příjemně naladění dobrým a silným vínem.

Dnes jsme ujeli 401 Km

30. dubna 2007, Pondělí

Quirt forest – Namib duny

26. den

Dnes ze spacáků nespícháme. První vstává Petr až v sedm hodin. Venku je dnes kolem deseti stupňů a tudíž není tak mrazivo. Ještě před snídaní se jdeme na chvíli podívat na ranním slunkem krásně osvětlené toulcové stromky. Snídáme v pohodě na sluníčku a také nabíjíme el. přístroje. Na cestu vyjedeme až po půl desáté. Ještě se zastavíme u kanceláře zeptat na stav cesty. Také znovu okukujeme geparda a skupinu roztomilých surikat. Přijede panáček a volně bývají kolem farmy. Napojíme se na hlavní silnici B1 a uhneme na sever vstoupíme do dunám v poušti Namib. Kola jsme zatím nechali podhuštiná. Hned za chvíli nás zastaví kontrola, zastavují všechna vozidla bez výjimky. Voják chce pouze doklady a okukuje Eviny dlouhé štíhlé nohy. Dál se jede se dobře, jen krajina je poněkud nudná. Jediná zajímavost je v dálce kráter sopky. Ubíhá nám to dobře a za dvě hodiny již odbojujeme směrem na západ. Asfaltka jde dále 111 km až do vesnice Maltahohe. Tam koupíme benzín a led. Také si necháme dofouknout pneumatiky. Za chvíli pojedeme na prašnou cestu. Ta je opět dobré kvality.

Po 50ti kilometrech začneme stoupat do prsou smyky Zurik ve výšce přes 1600 m. Krajina začíná být mnohem zajímavější. Objevují se příjemné kopce a také hluboký kaňon. Sjedeme dolů na kolika zatáčkami a jsme rázem mezi horami. Kolem jsou krásné kopce a občas pár stromů. Projíždíme širokým údolím a koukáme na obě strany po široku. Cesta je stále hodně dobrá a kilometry rychle ubíhají. Začneme trochu více klesat a najednou v dálce zahlédneme první písečné duny. Jsou mezi skálami a mají barvu dožluta. Za pár kilometrů vlevo v dálce vidíme i rudé hromady písku, ke kterým pojedeme. Vyjedeme z údolí ven a projíždíme planinou. Najednou se začnou objevovat odbočky k různým kempům. K jednomu zajedeme zeptat se na cestu dál k dunám. Nemáme totiž žádnou podrobnou mapu a už se nám zdá, že jedeme dlouho. Potvrdí nám, že je tady ještě jen po hlavní a odbočka k dunám teprve přijde. Po dalších deseti minutách už vlevo vidíme prach od dalších aut, která se vrací od dun. Zato my na odbočku k dunám a je tam cedule, že by to mělo

být ještě přes 70 kilometrů. Po deseti kilometrech je vjezd do národního parku a kemp. Po chvilce váhání se rozhodneme nestavět si vyzvednout povolení a vjet do parku jen tak. Nezastaví nás ani na další bráně a tak nikdo neví, že jsme tu. Zkusíme pokud bude možno přespát přímo v parku, abychom ušetřili čas ráno i večer. Hned za bránou kupodivu začíná asfaltová silnice. Nejprve se jen zdálky blížíme k dunám. Děláme první fotky a pozorujeme úchvatné velikánské písečné hory. Už k nim jsme blíž a pak zatočíme přímo do údolí mezi nimi. Slunce svítí z pravé strany a poznou barvu do červená mají duny vlevo.

Jedeme hodně rychle, abychom to stihli až na konec do údolí Sossusvlei. Míjíme několik písečných dun, ale kvůli těšině se nedá odbočit. Na 35 kilometru je první oficiální odbočka k dunám. Jen jí fotíme a jedeme dál. Na 45 kilometru zatočíme z hlavní silnice k mohutné duně. Je blízko a tak jsme u ní hned. Rozhodneme se, že dunu pokoušíme výstupem. Venku je velké vedro. Písek je přímo červený a hodně jemný. Postupujeme nahoru po vyšlapané písčité hraně duny. Dostaneme se do sedla a zjistíme, že hlavní vrchol je ještě dále. V botách už máme spoustu písku a výstup je namáhavý. Výhledy na hranu duny a okolní písečné hory je parádní. Nahoře na hraně již hodně fouká a písčiny se uzavírají. Po písku se prohání mnoho černých brouků. Zahlédneme i jednoho světle modrého brouka, co vypadá jako krab. Na vrcholu je silný vítr a vidíme jak se duna přesypává přes hranu. Od hrany se odlepuje červený písek a dělá závoj. Duna je vysoká přes 200 metrů, jak potvrdí Evin výškoměr na hodinkách. Vracíme se po hřebeni dolů. Najednou kolem proběhneme malými písečnými ještěrkami. Má žlutohnědou barvu, veliké oči a drobné tělíčko. Po písku běhá hodně rychle, ale za chvíli si na nás zvykne a nebojí se. Seběhneme dolů k patě duny a ještě si vyfotíme stromy u paty duny. Pokračujeme dále a stále je se na co dívat. Duny mají různé tvary a krásně vykrojené hrany. Už je pozdní odpoledne a barvy jsou parádní.

Pojedeme na konec asfaltové cesty, kde je parkoviště. Dál už vede cesta písečným korytem dříve vykopané a mají tam jet jen terénní auta. Zapínáme náhon na 4x4 a hurá do písku. Po chvíli zpomalujeme a kola pod sebou tlačí písek. Na jednom místě se trochu zasekneme a tak raději upustíme něco vzduchu z kol, abychom měli lepší trakci. Hned se nám jede lépe. Už máme jen menší zádrhele. Až na konec cesty je to po písku 5 kilometrů. Děláme časté zastávky na okukování a focení dun. Poslední část písečné cesty už je tvrdší a neklouže nám to. Dojedeme na parkoviště a můžeme si vybrat dvě cesty. Vpravo nás láká údolí Sossusvlei a vlevo Deadvlei. Jedeme se podívat napravo, ale tam už je vše ve stínu. Blíží se totiž západ slunce a tak rychle spěcháme zpět k Deadvlei. Vystoupíme z auta a jdeme směrem k dunám. Krásně svítí rudě osvětlené zapadajícím sluncem. Užíváme si podvečerní pohodu a západ slunce na mohutných červených dunách. Pojedeme ještě blíže a pokračujeme dál vyšlapané stezce. Někde by tu měly být známé uschlé stromy v údolí. Jdeme dál šelmy se krajinou, do které ještě září temný žovok okolní duny. Na jednu se vyšplháme a za ní již vidíme údolí plné krásných mrtvých stromů. Sejdeme až k nim do rovné prohlubně, kde se voda drží jen po dešti a nemá díky hradbě dun a jílovému podloží kam odtéci. Teď je tu sucho a bílá jílovitá země je rozpraskaná. Posadíme se na jeden uschlý kmen a vychutnáváme si podvečerní náladu v Deadvlei. I po západu slunce mají stromy a okolní duny hezké barvy. Vzrostajícím šerem se vracíme k parkovišti. Na duně se prohání pouštní zajíci ušáci fešáci.

Popojedeme k parkovišti u druhého údolí Sossusvlei. Vyhlédneme si písečné místo u velkého stromu i s lavičkami a stolky. Tady budeme dnes kempovat. Už vyšel měsíc skoro v úplňku a krásně nám svítí. Je tak silný, že máme na zemi vlastní stíny. Hned si dáme vychlazené pivo, které nám náramně chutná. Posadíme se na chvíli na lavičku a najednou v šeru vidíme stín šelmy. Běží kousek od nás a když je ještě blíže, tak zjistíme, že to je náš oblíbenec šakal. Na chvíli se zastaví a

kouká, jestli tady bude nic co k snídce. Vbec se nebojí, ale když vidí, že tady žádné maso nedostane, tak se vydá šmejdit dál. Také nad námi přelétá sova. Má pěkná šedá křídla. Vaříme si bramborovou kaši s esnekovou příchutí a párky. Je to rychlé a moc dobré. Stále je teplo a můžeme sedět v trikách. Máme perfektní místo s výhledem na svítící měsíc, na noční obloze se množí hvězdy. Vidíme krásně tvarovanou dunu jen pár set metrů za stanem. Pod nohama nám běhá myška a šustí pod stromem, když baští plody z akácie. Šakal se i přes mohutnou parkovou vlnu již neukáže. Užíváme si večer v divočině, kde je úplně ticho a jsme tu sami. Dáváme si červené víno na oslavu návštěvy v namibijské poušti a promítáme si pěkné fotky z dnešního dne včetně nočních záberů z Sossusvlei. Jdeme spát až po přínoci lehce zmoženi červeným vínem.

Dnes jsme ujeli 586 Km

1. května 2007, Úterý

Sossusvlei – přejezd do Fish River kanonu

27. den

Vstáváme za šera chvíli po šesté. Nad obzorem právě začíná zapadat žlutě vybarvený měsíc. K snídani si uděláme trochu kávy a dáme si cornflakes. Máme rychle zabaleno a můžeme v klidu pozorovat, jak se duny začínají nesvětlovat vycházejícím sluncem. Jdeme se projít k nejbližší duně a fotíme naše dlouhé stíny. Dorazilo první auto a dva lidé lezou na dunu pozorovat svítání. My nasedneme do auta a pojedeme necelý kilometr na parkoviště v druhém vyschlém údolí Deadvlei. Musí se k nám jít asi 1 km pěšky po písku. Jsme tam dnes úplně první, těsně za námi jde jedna dvojice. Cestou fotíme nádherně osvětlené duny. Hlavně nás fascinují v třech vytvořené vlnky na písku. Přelezeme poslední dunu a naskytne se nám nádherný pohled do rovného údolí, jehož dno je pokryté bílým popraskaným jílem posetým suchými kmeny stromů. Celé oválné údolí o velikosti odhadem 200x500m je obklopeno vysokými rudými dunami, prostě paráda. V tšíně údolí je ještě ve stínu duny, ale stín se rychle zmenšuje a slunce košuluje stále v tšíně údolí. Dáváme za pravdu cestovateli Jimu Kolbabovi, který toto místo označil za jedno z nejfotogentnějších na celém světě. A to navštívil přes 100 zemí. Fotíme jako o závod a užíváme si atmosféru tohoto jedinečného místa. Je paráda, že jsme tu sami a navíc brzy ráno, kdy se mění světlo a máme postupně různé pohledy. Asi po hodině se za námi valí dav turistů a my pomalu opouštíme Deadvlei.

Vracíme se autem zpět do údolí Sossusvlei, kde jsme dnes spali. Vyrazíme na dunu nejbližší parkovišti. Cesta po hřebeni duny je dobře vyšlapaná, je vidět, že zde chodí spousta lidí. Tato duny je menší než včera, měří „jen“ 100m. Z vrcholu všude kolem vidíme samé duny. Na jedné straně v dálce je dokonce vidět skalnatý vrchol. Také je krásný výhled na suchou pánev Sossusvlei. Na rozdíl od Deadvlei není tak těsně obsazena stromy a tady zde nejsou suché stromy. Sbíháme dunu dolů a dole si z bot vysypeme každý asi půl kila písku. Místní písek je velice jemný a máme ho snad úplně všude. Nejhorší je, že nám netrpí zadní dveře v nákladovém prostoru auta a tak máme všechny věci na korbě našeho pick-upu zaprášené. Přes oblečení a jídlo přehodíme deku, abychom uchránili alespoň oblečení a jídlo od prachu. Nasedáme do auta a odjíždíme ze Sossusvlei. Cestou ještě několikrát stavíme na focení, ale duny nemají v poledním slunci tak pěkné barvy jako měly včera na večer. S obavami projíždíme branou na vstupu do parku, protože jsme si nevyžádali povolení. Přerouchno ale jen zrudne mávne rukou a jedeme. Hned za branou nabere benzín, dofoukneme tlak v pneumatikách, Pavel koupí pohled s leteckým záběrem dun, trochu se opláchneme a jedeme dál. čeká nás dnes ještě dlouhá cesta.

Vracíme se stejnou cestou jako jsme přijeli až do Ketmanshopu. Cestu si krátíme vyprávěním zážitků z předchozích dovolených. V Maltahohe stavíme nabrat benzín. V 18:15 dorazíme do

Ketmanshopu. Bohužel Spar i sousední OK markt byly zavěšené. U pumpy Caltex jsme nabrali benzín a ptali se na otevřené obchody z jídlem. Dle pumpa e je prý dnes všude zavěšené. Zkusíme tedy nakoupit něco u jiné pumpy, snad tam bude obchod se základními potravinami. U pumpy Engen skoro nic nemají, ale poradí, že naproti je otevřený supermarket. Jdeme tam na koupit, je to menší obchod, regály s chlebem mají ale prázdné. Najednou zahlédneme, že prodává ka právě vydává první upečený chléb z trouby. Vezmeme si hned 4 bochníky, jsou ještě teplé. Dále si koupíme bagety k večeři. Pokračujeme kus po asfaltce, pak zahneme na širokou a rovnou prašnou cestu. Jede se dobře, jen nám občas vbíhne před auto zajíc. Jednou nám tam vbíhne i šakal a potkali jsme také dva springboky. V devět hodin dorazíme do kempu. Rozhlížíme se po místu na stan. Ze tmy se objeví černoch a smruje nás na místo hned naproti budov s koupelnou. Nevýhodou je, že nám tu ve večer hloučí generátor a chodí kolem nás spousta lidí. Nakonec stan i stolek posuneme trochu dále od pšiny mezi stromy. Generátor by mohl v 22 hodin vypnout, ale nějak se jim do toho nechce. Stále hučí i když jsme ve stanu. Nakonec ho před jedenáctou vypnou.

Dnes jsme ujeli 725 km

2. května 2007, Střední

Fish River ka on-trek za átek

28. den

Ráno zjistíme, že v Namibii je posunutý o hodinu čas a generátor nakonec tak pozdě nevypnul. Již v 5 hodin začnou venku pobíhat dle chodci a ruší nás. Po šesté hodině už chodí tolik lidí kolem stanu, který máme poblíž pšiny, že ani není šance usnout. Rozhodneme se, že si pšivstaneme a pojedeme se podívat na svítání nad kaonem. Vyhlídka je 13 km od kempu a když v 6.40 vstaneme a bez mytí vyřážíme stíháme to akorát. Jako bonus vidíme mšíc zapadající chvíli před východem slunce nad kaonem. Ten je opravdu moc hezký a rozsáhlý. Na vyhlídce je jeden bus s turisty a pak už jen dva karavany. Také žebroví ptáci, co by hned sezobli, vše co nám upadne. My si dáme snídani a pozorujeme postupné prosvětlování kaonu. Snažíme se uhádnout, kde se sestupuje do dna, ale žádnou pšinu neobjevíme. Jedeme ještě na dvě vyhlídky a pak už zpět do kempu. V kanceláři se registrujeme na trek kaonem, který jsme si rezervovali již předtím mšící. Ptáme se na instrukce a moc nám toho nevědí. S námi jsou v kanceláři i Holanšani, které jsme potkali před několika dny. Jdou trek ve stejný den jako my. Zkoušíme si domluvit odvoz na zaátek cesty, vzdálené 15 km, ale vzhledem k tomu, že většina lidí na zaátek dojde až z Ai-Ais (tam budeme končit), tak nejsou na naši variantu připraveni. Jdeme zpět k autu a balíme si věci na 5ti denní výpravu. To nám zabere spoustu času a tak si dáme ještě k obědu vajíčka. Jdeme se znovu zeptat na odvoz a nic nového nezjistíme. Musíme tedy dojet sami na zaátek cesty. Eva nás tam vyloží a sama se vrací do kempu. Odevzdá auto správci, který zajistí převoz do Ai-Ais a ten musí stopovat. Má velké štěstí a během 5ti minut stopne auto s 4mi paními. Ty jí vezmou až na vyhlídku na začátku treku. Kluci se mezitím namazali a udělali pár fotek. Paní nás ještě fotí na startu našeho velkého putování.

Těsně před polednem sestupujeme do kaonu. Prvních pár desítek metrů je hodně prudkých po úzké pšině. Rychle klesáme a ještě máme turistkám, které nás vyprovodily. Po deseti minutách zatočíme trochu do strany a už jdeme stržít dolů. Najednou proti nám jde mladá dvojice. Mají povdomé batohy a slečna je moc hezká, že by měšší? Taky, že jo. Šlo ráno na dno kaonu a teď jdou zpět. Mají to pouze jako půldenní výlet. Jsou úplně mokší od potu a varují před vedrem dole v kaonu. Jsou na výlet pouze v Namibii a jen na 14 dní. Chvilku povídáme a pak už pokračujeme dolů. Teplota se začíná zvyšovat a těžké batohy tíží. Na chvíli se zastavíme ve stínu pod skalou a odpočíváme. Cesta je plná kamenů a prudkých úseků a hodně náročné. Před námi je skupina

z Nizozemí a jedna paní asi upadla, nebo jí ošet ují. Projdeme kolem a už se blížíme k vodě. Když jsme u řeky, vidíme, že vody je letos málo a řeka již neproudí. Dole je pekelné vedro. Jdeme nyní již po rovině přímo úzkým kaňonem. Okolní skály jsou přes 400m vysoké a ploché tvarované. Rozhodneme se, že se někde vykoupeme, abychom se osvěžili. Po půl hodině cesty přejdeme na pravý břeh a jdeme si zaplavat do asi 80 metrů dlouhého bazénu vody. Ta je celkem studená a dobře nás osvěží. Odpočíváme skoro hodinu, než vyrazíme dále.

6.května 2007, Neděle

Ai-Ais – přejezd do Augrabies Falls

32. den

Spíme opět ve stanu a tentokrát všichni. Večer bylo nějak hodně suché. Vstáváme ještě před svítáním a dojídáme chleba se sýrem. Pozorujeme krásné záhady na ranní obloze. Také si dáme ještě trochu sladkého mlsání. Vycházíme v 8:20 a slunce již díky nízkým okolním stromům svítí do údolí. Rychle pokračujeme podél řeky vstíc finiši treku. Nejprve se jde měkkým pískem a za zatáčkou pak po plochému špinavém tvrdém podkladu. Zase je dlouhá rovinka a slunce už nás nenechá odpočinout. Našití ještě není moc vedro. Pokračujeme dále k poslední zatáčce na našem putování. Petr dnes není ve své kůži a trochu zaostává. Pokračujeme oběma s Evou ve stínu. Dáváme si ve stínu jednoho stromu ještě vodu a sušenky. Potkáme najednou lidi jdoucí nelehko proti nám. Vypadá to, že konec bude blíže než jsme očekávali. Kolem nás je nyní již hustší vegetace. Více keřů a stromů. Na zemi je po měkkém písku a tak se trochu bojíme. Vidina studeného piva a odpočinku nás však žene dál a již neodpočíváme. Dojdeme k potrubí na vodu a podél něj pokračujeme dále kaňonem. Okolní skály jsou již nízké a ne moc zajímavé. Dorazíme až k přehradě. Není v ní skoro žádná voda, ale zato za ní v dálce vidíme palmy kempu Ai-Ais. Uhnáme k oáze a kolem zdi se dostaneme do resortu. Hned první budova jsou lázně využívající místní horké prameny. Procházíme přímo mezi vanami, ale jsou všechny prázdné. V recepci se dozvíme, že kvůli nějaké závadě dnes lázně nefungují. A my se tak těšíme na teplou lázeň. Nejprve se vrháme na pitnou vodu z kohoutku na dvoře. Je oproti vodě z kaňonu moc dobrá a několik minut si užíváme to osvěžení. Podepíšeme se na recepci, že jsme trek úspěšně dokončili. Dozvíme se, že letos je asi o metr vody méně než obvykle. Normálně řeka totiž sice pomalu, ale teče. Tak proto byla voda tak hnušná. Dáváme si studené pivo a pak se osprchujeme ve vlažné sprše. Jelikož koupel nebude a nejsou tu žádné vyhlídky, vyrazíme na cestu. Auto najdeme zaparkované u benzinové pumpy a klíčky dostaneme v recepci.

Nejprve jedeme přes hodinu po prašné cestě až do města Karasburg. Tam bereme benzín a v obchodu uděláme rychlý nákup. Pochutnáme si na studeném ananasovo-kokosovém džusu. Také koupíme na oběd sladkou buchtu. Pokračujeme rychle dál již po asfaltce až na hranice. Je zajímavé, že namibijská a jihoafrická strana s úředníky jsou od sebe 15 km. Na obou stranách jdeme všichni do kanceláře. Znuděnému úředníkovi/ci odevzdáme vyplněnou formulář a jedeme dál. Jen na vjezdu do JAR ještě chtějí vidět kufr a ptají se na převážení alkoholu. Projdeme hladce a jedeme dál. Trek kaňonem jsme zvládli trochu rychleji a máme tak čas zajet ještě jednou do parku Augrabie falls. Rozhodneme se si cestu zkrátit po další prašné cestě. Uhneme na ní dle ukazatelů jižních GPS navigací na notebooku. Cesta není tak kvalitní, jako jsme si zvykli v Namibii. Jedeme pustou krajinou a dvakrát přejíždíme železniční trať. Napojíme se na asfaltku hned u Orange river a jedeme po nám známé silnici. Už je pozdě odpoledne a slunce se pomalu blíží k obzoru. Dojedeme do parku opět zase až těsně před západem slunce. Tentokrát jsme u brány „již“ v 17:30 a ještě stihneme zapadající slunce osvětlující vodopád. Uděláme si pár fotek z vyhlídkových plošin a mažeme do

kempu. Vybereme místo a rychle vybalujeme batohy a věci z kufru auta. Vše je neuvěřitelně zaprášené z těch stovek kilometrů po nebezpečných cestách. Stanopět stavíme bez tropika, večer je hodně teplý. Vaříme si pohodlně v kuchyni rizoto s tuňákem. Také si tam povídáme v Holanštině, kteří cestují po Jihu Afriky po šest měsíců. Po několika suchých dnech si dáváme u stolku teplé velké jídlo a víno.

Dnes jsme ujeli 440 km

7. května 2007, Pondělí

Augrabies Falls do Witsand Park

33. den

Vstáváme se svítáním a Eva nám udělá báječné opečené chleby se sýrem. Sbalíme komplet auto a všechny věci a potom přímo z kempu jdeme na Dassie trail podél kanálu Orange. Hned na začátku projdeme k ovčím na skálu a tam už na nás kouká nebojácný dassie (daman). Je tu asi jako kontrola turistů. Jdeme po pěkných červených skalách. Pod nohama nám zajímavě upají a na poklep se zdají duté. Podle značek se siluetou dassiho pokračujeme dále. Houštinou a k ovčím se dostaneme až k malému potoku, který pojedeme po rozvrzané lávce. Přiblížíme se k okraji kanálu a jdeme se podívat dolů. Vidíme pod sebe a do dálky hluboce zaříznutou úroveň. Stěny kanálu jsou téměř hladké a kolmé. Na hlavní vodopád proti proudu ale vidět není. Zato vidíme krásnou vodopád z malého potoka. Jdeme na jeden hrben vybíhající podél hlavního toku. Je tam krásný rozhled do údolí na pevně a další vodní strže. Po kamenech se prohánjí spousty ještěrek. Najednou jich vidíme až pět. Také co chvíli zahlédneme na skále dassiho. Ještě pokračujeme kousek dále po skalách a pak se obrátíme zpět do kempu.

Zaplatíme za ubytování. Tentokrát to paní šlo rychleji a je to odbyté za 15 minut. Vyjíždíme směrem Upington na velký nákup, cestou pojedeme přes most přes Orange river. Do města dojedeme v poledne. Pavel s Evou jdou do obchodu Checkers, kde jsme už nakupovali minule při prázdninách v Upingtonu, a Petr vyrazí vyměnit peníze do banky. Nakupujeme spoustu věcí, téměř na týden jídla. Také nějaké dobroty jako víno, slané preclíčky a dort. Petr v bance vytužne skoro hodinu a nakonec zaplatí velké poplatky za výměnu a nemají ani moc dobrý kurz. Pavel má zase velké problémy se zaplacením nákupu kartou. Některé jejich terminály naši kartu nebere a to už jsme s ní v JAR platili. Nakonec to udělají bez PIN pouze s podpisem postaru. Až po půl druhé vyjíždíme z města a na odpočívadle kousek za městem si ve stínu dáváme nakoupené smažené ryby a hranolky. Obojí je moc dobré. Pokračujeme širokým údolím podél kanálu Orange a pojedeme dvakrát most, který je pěkně vodnatá a kolem ní se táhne zelený pruh stromů. Vidíme kolem několika erenošských ghet se špinavými domy. Cestou zastavíme v malém stánku a koupíme místní vyhlášené hrozinky, jsou opravdu skvělé, takové přirodní, šavnaté a sladké. Zahneme vlevo na prašnou cestu směrem k severu. Míříme do N.P. Witsand, kde jsou pěkné písečné duny, ale mají jinou barvu než v Namib, jsou celé béžové až bílé. Po prašné cestě nám to jde již pomaleji celkem nezajímavou krajinou. Platíme si ubytování v kempu a jedeme rovnou na duny, vyšlápneme si jednu prudkou jemným pískem až nahoru a jdeme se projít po lenitěm vrcholu velké duny. Je půl šesté a slunce se chýlí k obzoru. Šlapeme bosky pískem. Chvilí chodíme po dunách, fotíme krásné duny a zkoušíme z našich stínů lat písmena. Na duně je také pán s jediným surfovacím prknem a zkouší duny sjíždět. Na jemném písku je to možné. Se západem slunce sbíháme k autu a jedeme do kempu. Cestou potkáme několik skupin springboků a dva zajíce. Některé antilopy odbíhají a přitom svým typickým způsobem skákají na všech 4 nohách. V kempu vybereme pěkné místo, máme tu i elektřinu, ještě jsme si v kanceláři přinesli adaptér na zásuvku pro karavan. Dobíjíme naše přístroje. Kolem našeho místa se chvilí po západu slunce pasou dvě malé hnědé antilopy. K večeru i

máme vařenou brambory a vynikající kuřecí maso s květennou. Moc si pochutnáme. Po večeři prohlédneme fotky a pak si dáváme ohýnek z proschlého dřeva. Ochlazuje se a uohně se příjemně zahřejeme. Popijeme víno a Pavel s Evou uohně vydrží až do půlnoci.

Dnes jsme ujeli 322 km

8. května 2007, Úterý

Witsand Park – Kimberly- Ash River

34. den

Petr tentokrát vstává první a venku je po delší době hodná zima. Teplota ukazuje jen 5°C. Ostatním se zatím z teplých spacáků nechce a pokračují si na hotový horký čaj. Našití slunce vzduch rychle ohřívá a snídáme v pohodě. Kolem nás již šmejdí malé šedé opičky. Občas se osmílí až na pár kroků od nás. Kvůli nim se zde nemá nechávat žádné jídlo bez dozoru. Jakmile sbalíme věci a odjíždíme, hned slezou ze stromů a obhlížejí, zda jsme něco zapoměli. Jedeme na vyhlídku na duny. Je to jen pár kilometrů po prašné a dost hrbolaté cestě. Nahoru opět stoupáme jemným pískem. Z vyhlídky jsou vidět obě hlavní duny. Jedna je zabarvená do žluta a druhá je skoro bílá. Kolem nich jsou údolníka se stromy a keři. Navštívíme ještě druhou podobnou vyhlídku. Cestou opět potkáme nějaké antilopy springbok. Chvilí po desáté z parku odjíždíme.

Jedeme jiným směrem po prašné cestě asi 60 kilometrů. Kolem jsou občas překrásné skály, také projíždíme úzkým údolím s fialovo-červenými skálami na úbočí. Zastavíme se u překrásného stromu s velkými hnízdy snovačů. Žijí ve velkých koloniích a staví hnízda ve tvaru obrácených vlnitých úlů na stromech nebo elektrických sloupech. Kolem silnice kvete spousta žlutých kvítek. Napojíme se na asfaltku a uhněme dál na východ směrem k městu Kimberly. Krajina kolem není moc zajímavá a zastavíme se akorát na krátkou svačinu, kde si dáme dort. Do města dorazíme před 14 hodinou a jedeme se podívat na vytesaný diamantový díl Big Hole. Zde se začalo v druhé polovině 19. století žití povrchových diamantů. Ty totiž objevili ve výronu lávy a nikoli, jako vždy předtím v zemi. Malé kousky těžby se postupně spojovali a prohlubovali až velká firma De Boer vyhloubila přes 200 metrů hlubokou jámu. V těžbě se potom pokračovalo i podzemí, kde se diamanty také nalézaly. Muzeum stojí 55 R a rozhodneme se jít. Nejprve shlédneme film o začátcích těžby a vývoji firmy De Boer. Nebyl moc zajímavý. Pak jsme šli na vyhlídku nad velkou jámou. Nyní je plně zaplavená spodní vodou. Potom následuje ukázka, jak to vypadalo a těžilo se pod zemí. Nakonec nám ukáží různé pravé diamanty v trezoru, kam přímo vlezeme. Mají tam vybroušený první nalezený diamant v oblasti a také největší nevybroušený diamant. Kvalitou se totiž nehodí na šperky. Nakonec obcházíme v muzeu panely se spoustou zajímavých informací o těžbě diamantů a její historii. Původně jsme mysleli, že do muzea ani nepůjdeme, ale nakonec to bylo moc zajímavé. Jen se tam zdržíme skoro dvě hodiny a do hor určitě ve slušnou dobu nedojedeme.

Pokračujeme dál do města Bloemfontein. Kde si chceme opět dát ryby a mořské potraviny v restauraci Ocean Basket. Dojíždíme již za šera těsně před 18 hodinou. Na podruhé najdeme restauraci hned u jezírka, kde je spousta překrásných restaurací. Sedíme na terase, ta je ale již zahalena igelitem, aby tam nefoukalo. Navíc nám shora topí infrazářivky. Objednáme si jednu pánev pro dvě osoby. Je to jejich speciální nabídka. Je tam 18 krevet, mušle a spousta kalamary. K tomu je zeleninový salát a kopa hranolky a rýže. Dále potom rybu s hranolkou. Jako předkrm si dáme mušle v esnekové omáčce. Ty jsou s omáčkou tak dobré, že v omáčce námáčkáme i chleba a nakonec je to nejlepší, co máme. Potom dorazí obrovská pánev a my si pochutnáme na krevetách a dalších lahůdkách. V osm hodin vyrážíme dál na cestu. Chceme dojet co nejbližší horám a Eva (naš specialista na noční řízení) uhně nocí dále na východ. Projíždíme několik kilometrů a za Bethlehem

za neme hledat ubytování. Nic se nám neda í najít nebo je zhasnuto. Nakonec jen 30 km od hor zato íme na bo ní cestu, kde je vyhlídka na vodní kanál a tam p ed p lnočí rychle stavíme stan p ímo na parkovišti za autem. Nakonec tam máme klid a do noci je slyšet jen šum ní vody. Akorát je opravdu velká zima a ve spacácích jsme úpln zalezlí.

Dnes jsme ujeli 729 Km

9.kv tna 2007, St eda

Ash River – Golden Gate Park

35. den

Vstáváme již za úsvitu. Venku je velká zima, jen 2°C. Moc se nám ze spacák nechce. Zjistíme, že jsme u ústí 45 km dlouhého vodního tunelu. Ten je sou ástí projektu, jak p evézt vodu z lesothských hor do zalidn né oblasti JAR. Voda se sbírá ve dvou p ehradách v horském království Lesotho a pak jde tunelem pod horami do eky Ash river na Jihoafriocké stran hor. ekou se pak dostane do velké p ehrady Vaal dam a ta zásobuje vodou aglomeraci okolo Johannesburgu. V rámci tunelu je také vodní elektrárna a ta zásobuje elekt inou celé Lesotho. Také tam mají dv p epusti na jiné sm ry, aby vyrovnali p ípadné sucho. Sbalíme se bez snídan a pokračujeme do parku Golden gate highlands. Ješt p ed vjezdem do parku jedeme p kným údolím a kolem nás jsou pískovcové skály. Projedeme bránou a v kancelá i se ptáme na výlety a kempování. Paní je tam p kn otrávená a jsme rádi, že vypadneme. Z staneme jednu noc v kempu pod již podzimem obarvenými stromy. Nejprve vyrazíme autem na dva malé okruhy po vrchovin parku. Nejprve je to okruh s výhledem na jednu malou p ehradu v údolí ku. Také se díváme na nejvyšší horu v parku. Cestou zahlédneme v dálce n kolik horských antilop grey Rheebok. Jsou hodn plaché a vždy utíkají daleko od silnice. Vracíme se na hlavní cestu a hned jedeme na druhou stranu na druhý okruh. Tam zastavíme kousek od silnice na parádní vyhlídce na plošin , kde dokonce vidíme poho í Dra ích hor. Máme hlad a tak si zde ud láme snída ový piknik. Eva usmaží vají ka s bramborem a s výhledem na hory si dáváme velkou snídani. Nad námi ob as proletí velký sup a v dálce je vidíme sed t na skále. Parádní místo. Jedeme zp t do kempu. Postavíme si stan na p kném míst s výhledem na skálu. P ípravíme si výletní bat žky a t sn p ed 11 hodinou vyrážíme do hor na výlet.

Cesta nejprve vede pod skálu jménem Mushroom Rock. Je to asi 50m vysoká st na zakon ená pom rn velkým p evisem, takže vypadá jako houba. Navíc má od spodní ásti r zné barvy od ervené až po bílou na vrcholu. Projdeme kolem ní a za neme stoupat sotva znatelnou p šinou do prudkého svahu. Cesta se ob as trochu ztrácí a svah je stále prudší. Hledáme trošku kudy dále nahoru. Pod skalou se dáme po traverzu doleva a nakonec úsp šn zdoláme hlavní skálu a jsme na vrcholové plošin . Za chvíli najdeme na hlavní cestu, která p išla z jiného sm ru. Jdeme nyní jen mírn do kopce po suchou travou zarostlém povrchu. Vidíme p ed námi p šinu dále do prudšího kopce sm ůjící k anténám na h ebeni. Sledujeme ji a stoupáme dál. Za p l hodiny jsme naho e na h ebeni ve výšce 2400 m. Dáme si sva inu na míst s p knými výhledy na ob strany hor. Dále jdeme po h ebeni a vystoupíme na dva vrcholy s výškou kolem 2430 metr . Máme super pohledy do údolí a také do našeho kempu. Dokonce chvílemi vidíme náš stan. I naho e je pouze suchá tráva a ob as v dálce zahlédneme pasoucí se antilopy nebo pakon . My se hlavn kocháme výhledy do údolí a na okolní pískovcové skály. Za neme postupn klesat po h ebeni dál až k místu, kde odbo íme doleva dol . Sestupujeme ze za átku prudkým svahem dol . V jednom míst jsme úpln na hran nad n kolik desítek metr vysoké skále padající kolmo dol . Sejdeme až do údolí a p ícházíme až pod známou skalní st nu Branderberg Buttress. Nahoru již nep jdeme, zato íme k silnici. P ekro íme po mostku malý potok a po silnici dojdeme zbytek cesty ke kempu.

Je teprve p l tvrté a tak odpo íváme a dáváme si kávu s láze skými oplatkami. Potom ješt sprchování a vyrazíme na krátkou cestu údolím. Autem dojedeme k malému rodinnému h bitovu kousek od kempu. Do údolí již slunce skoro nesvítí a tak rychle fotíme sluncem ješt osv tlené skály. Nakonec nejlepší barvy m la skála p ímo nad kempem. Na silnici také potkáme velkého paviána. V kempu jsme již za mírného šera. Rychle se d lá zima a tak se hodn oblékáme. Rychle se dáme do va ení ve e e. Dnes máme vynikající karbanátky s esnekem a k tomu výborné místní brambory. Navíc si vše doplníme majonézou a ko en nou omá kou. Venku je ale ím dál v tší zima. Teplota klesá až k 3°C nad nulou. Choulíme se do všeho oble ení, co máme a ani víno nás nezah eje. Brzy tedy zalézáme do stanu do spacák a promítání fotek z p edchozích dn d láme ve stanu. Pak už se všichni zavrtáme co nejvíce do spacák a vyh íváme si je.

Dnes jsme ujeli 75 Km, ušli jsme asi 10km, p evýšení 615m

10.kv tna 2007, tvrtek

Royal Natal Park

36. den

V noci se nám poda í se zah át a ráno už tak mrazivé není. Jenže Pavel zjistí, že mu n kam zmizela jedna bota, kterou m l p ed stanem. Vydáme si jí hledat kolem stanu a po kempu, ale bohužel není k nalezení. Pravd podobným pachatelem krádeže je pavián, kterého jsme vid li v era na silnici kousek od kempu. Snídáme ješt bez sluní ka v údolí, ale zima není tak velká jako ve er. Vydáme se na cestu k sedlu a potom dále z parku. Zastavíme n kolikrát na výhledy na další p kné skály a údolí. Zahlédneme i pasoucí se antilopy. Kousek od silnice pak dva velké ptáky, jak chodí po zemi a hledají n co k sn dku. Pak již sjedeme do farmá ské krajiny a sm ůjeme do m sta Harrismith na malý nákup. Musíme jet objíř ku a po chvíli hledání jdeme do našeho oblíbeného obchodu SPAR. Po nákupu trochu bloudíme, jak se dostat zp t p es m sto. Nakonec to najdeme a fr íme sm rem do Royal Natal park v srdci Dra ích hor. Nejprve jedeme kolem velké p ehrady. P ejíždíme horské sedlo a hned za ním je p kný výhled do krajiny a na Dra í hory. Sjedeme do údolí a poprvé uvidíme známou skalní st nu Amfiteátr, již se ty í nad krajinou. Je to asi 8km dlouhá st na vysoká v n kterých místech skoro 1000m a naho e je planina ve výšce 3000m. Ohrani ená je dv ma výraznými vrcholy. My nejprve jedeme do hostelu asi 35 km od parku. Je v nižší poloze a možná bychom zde spali. Uповídaná paní nám ukáže místnosti a hodn doporu uje jejich placené výlety. Pojedeme nejprve do parku a rozhodneme se, kde spát. Sm rem k horám jedeme širokým údolím a máme p kné výhledy na Amfiteátr. Projedeme bránou a v návšt vním centru se ptáme na výlety. Rozhodneme se jít ješt dnes okruh kolem 2 vodopád a skrz št rbinu na vysokohorskou planinu. Také z staneme dnes v kempu v parku. Je totiž o 500m níže než v erejší v Golden Gate (1910m) a nem la by být taková zima. Když tam p ijedeme, tak se nám kemp pod horami s borovicemi a p knou trávou líbí. Dáme si rychle k ob du buchty a jablko a v 13:30 vyrážíme na výlet.

Nejprve se kousek vracíme po silnici a pak už za neme stoupat po stráni nad údolí. Kemp je totiž u eky Mahai, která je zde v horách zatím v tším potokem. Je jasno a ješt hodn teplo, takže se slušn potíme. Navíc jdeme dost rychle abychom celý okruh za odpoledne stihli. Po p l hodin za ne být okolí zajímav jší. Procházíme kolem ke a ídkým lesem p kných nízkých strom . Blížíme se navíc p ímo pod skály. Zajdeme do menšího lesa v prudkém údolí a tam je první dnešní vodopád. Jmenuje se Tiger Falls a moc nete e. Rychle si ud láme fotky a napijeme se a už jdeme dál. P ejdeme do dalšího údolí. To je p ekrásné. Tráva je sv že zelená a v ní jsou rozesety stromky a ke e. Na obou stranách se nad údolím ty í pískovcové skály. Scházíme trochu dol k ece Mahai, kde se osv žíme v pr zra né vod . Za ekou se stá íme sm rem do hor a po chvíli dojdeme

k dalšímu hustšímu lesu v stícím vodu. Je tam malý a mezi stromy ukrytý vodopád. My však pokračujeme údolím dále nahoru. Cesta stoupá jen mírně a okolí je parádní. Na protější svahu je několik pšůnek od zvěře mřící k vodě. Uvidíme i jednu horskou antilopu. Na vyhlídkovém kameni si dáme krátký odpočinek a pak již začneme stoupat strmě nahoru po svahu. čeká nás výstup štěrbinou nahoru nad skály. Svah pod štěrbinou je krátký a jsme pod ní za chvíli. Je tam hodně stromů a strmě stoupající štěrbinou mezi dvěma rovnoběžnými skalami. Je plná velkých kamenů, které budeme obcházet nebo přelézat. Pomalu šplháme nahoru. Nejprve to jde normálně kolem kamenů strmě nahoru, pak již přijde první žebřík sestavený z dřevěných polen spojených dráty. Dojdeme pod obrovský převis a máme parádní výhled zprávně na vrchol Sentinel ohraničený újící Amfiteátr. Pokračujeme dále střídajícími se strmými úseky s žebříky a normálním prudkým svahem. Pak se svah mírní a jsme nahoře.

Jdeme ještě krátce nahoru na plošinu okolo překrásné skály ve tvaru lva. Výstupem se nám otevře úchvatný pohled na okolní hory a přímo proti nám stojící Amfiteátr. Zato máme směr zpět a vrcholovou svinu si dáme na hřbet lva. Jinak výběžku skály nad údolím. Je již po 16 hodině a tak se nemůžeme moc dlouho kochat. Slunce se už začíná blížit k horizontu a musíme vyrazit na cestu zpět. Nejprve se chvíli jde po hřebeni po rovině. Pak klesáme k údolí malého potoka. Ten padá z vrchoviny dolů překrásným vodopádem na hraně neschůdné strže. To bohužel znamená, že musíme od potoka zase trochu stoupat do dalšího sedla a obejít tak skalní masív. Naštin již není vedro a výstup nám zabere jen 20 minut. Za sedlem cesta uhýbá prudce dolů do další štěrbině. Hned na začátku je opět zový žebřík. Pak několik prudkých stupňů jižních koene stromů. Štěrbina je zde ještě více zarostlá než předchozí. Tentokrát se střídají prudké schody s koene mezi stromy a několik žebříků. Některé nejsou moc strmé a přikry jsou z kulantiny. Jiné jsou opět zové a kolmé. Také s pomocí opět slézáme úzký úvoz. Je to opět adrenalin a jsme rádi, že jsme to sem stihli za světla. Slézeme postupně až pod skálu. Tam začíná regulérní přešina ve vysoké trávě. Obas jsou ještě prudší stupy a tak rychle ztrácíme výšku. Je již po západu slunce a zvýšíme tempo chůze, a to do kempu zvládneme za šera. Cesta už je pohodlná a můžeme jít rychle. Avšak kemp je zatím ještě daleko, i když ho vidíme. Šero se stále prohlubuje a když už není moc dobře vidět jsme naštin široké a ušlapané cestě bez kamenů. Po ní dojdeme v 18 hodin do kempu, tak akorát abychom nemuseli vytahovat telovky. Stavíme si stan v jednom konci kempu, kde nikdo není. Stan máme kousek od osvětlené a zastřešené umývárny. Bude se tam dobře vařit a navíc zde mají z bojleru vroucí vodu na čaj nebo kávu. Pavel je dnes kuchař a udělá vynikající kuřecí maso s rýží a sladko-kyselou omáčkou. Všichni si pochutnáme. Chválíme si také večer, kdy není taková zima jak v ráno. Dokonce dlouho vydržíme sedět bez bundy, jen v mikině. Bohužel hvězdy nám brzy zakryje mrak.

Dnes jsme ujeli 164 km celkem již 10631 km, ušli jsme asi 12km, převýšení 810m

11.května 2007, Pátek

Royal Natal Park

37. den

Spíme opět ve stanu bez tropika, ale na rozdíl od ostatních dní dnes padala rosa a pozorujeme na stanu kapky vody. Pavel nám ještě ve spacáku vypráví svoje sny. Ze spacáku pomalu vylézáme okolo 6:30. Venku je azuro a rychle se otepluje. Čaj máme hotový hned, protože v nedaleké kuchyně je ohřívá horké vody. Pavel připravuje čaj zatím co Petr s Evou ještě povídají ve stanu. Najednou od plotu přiběhne velký pavián a než se Pavel vzpamatuje, skočí nám na korbu auta a začne hledat jídlo. Pavel na něj zakřičel a vyběhnul k autu. Jenže pavián neutíká a výhržně cení zuby. Až když Pavel zadupal, seskočil pavián z korby, ale od auta se mu moc nechtělo. Pavel proto

popadnul pánvičku a hnal paviána pryč od nás. Mezi tím dorazily posily ze stanu. Pavián přeběhl k sousedním karavanům a i tam ho hnali holí. V autě zjistíme, že za těch pár vteřin stihnul pavián utrhnout kousek výborné banánové buchty. K snídání jsme si ohřáli fazole v tomatové omáčce a opekli na pánvičce párky. Sluníčko už krátce po východu slunce začalo svítit do kempu, tak jsme si užili parádní snídání. Nikam dnes nepospícháme a tak si užíváme jedno z posledních rán v Africe. Když myjeme nádobí, objeví se znovu pavián. Než stačíme mrknout, je už u nás na stole a kouká co ukrást. Má ale smůlu, protože tam jsou jen hrnky s čajem. Petr zrovna myje nůž a vybíhne na paviána s nožem v ruce. Ten se dá na útěk a překvapivě snadno uteče za 2m vysoký plot, který se právě staví a má chránit kemp před paviány. Ještě ale není hotov a v horních drátech není ještě proud. Objevuje se černoš z ochranky kempu, který se vydává za paviánem za plot a hází po něm kameny. Za chvíli dorazila posila, další černoš s velkým prakem v ruce.

Po snídání balíme věci, necháme stát stan a vyrážíme autem na začátek cesty směrem k amfiteátru. Cestou se stavíme v návštěvnickém centru, kde se díváme na suvenýry a trasy v okolí. Líbí se nám trička, ale mají jen velikosti S a XXL. Kupujeme led do chlazení a pak popojedeme 4km na začátek cesty do soutěsky Tugela. Na konci cesty je vyhlídka na nejvyšší africký vodopád Tugela falls. Cesta od auta je překvapivě široká. Po chvíli dojdeme k dřevěnému mostu přes boční přítok bez zábradlí a otevírá se nám krásný výhled na Amfiteátr. Cesta pokračuje po svahu nad ekou, mírně stoupá a rychle ubíhá. V téšinu doby máme krásné výhledy na skály před námi. Po asi 1,5 hod dojdeme do místa, kde se koryto řeky zužuje do soutěsky. Jak postupujeme proti proudu řeky, soutěska se neustále zužuje. Přecházíme po kamenech korytem řeky. Nemusíme nikde brodit, jelikož je málo vody. Okolní skály se zdvíhají kolmo vzhůru a občas z boku přitéká malý pramínek. Dojdeme na místo, kde se stékají dva skoro stejně velké potoky a cesta se zde dělí na 3 směry. Jdeme nejdříve po cestě nejvíce vlevo. Vylezeme od potoka po krátkém žebříku a po pár serpentínách dojdeme ke skalnímu převisu odkud je vidět vodopád Tugela. Bohužel je ve stínu a navíc v něm není skoro žádná voda. Vracíme se zpět do káňonu a jdeme tentokrát rovnou do soutěsky zvané Tunnel. Jak název napovídá, soutěska je tak úzká, že připomíná tunel. Díky nízkému stavu vody skálope po kamenech a nemusíme se brodit. Asi po 250m je na potoce v téšitě a dál nemůžeme. Voda v řece je nádherně čistá. Vracíme se zpět na soutok a jdeme poslední těšitě cestou, která začíná na letovém žebříku se 40 špruškami. Nad žebříkem vede cesta prudce do kopce, po chvíli je na skále nataženo ocelové lano a pro bezpečnější výstup jsou tam zatlučené do skály ocelové tyčky. Vylezeme na skálu odkud je překvapivě výhled na celý amfiteátr. Cesta dál vede z kopce dolů do káňonu. Tam ale jít nechceme, proto zůstáváme na kameni, kde jsou krásné výhledy, a dáváme si tam oběd. Ve stínu je celkem chladno, bereme si mikiny. Kolem nás létají ptáci a loudí něco dobrého. Po našem odchodu promptně uklidí všechny drobnosti.

V první druhé vyrážíme zpět k autu. Ignorujeme první část cesty lesem a jdeme přímo káňonem. Musíme skákat po kamenech, ale zase míváme krásné těšitě, jedna je plná pulců. Po chvíli se vracíme zpět na známou cestu a svižnou chůzí uháníme zpět k autu. Jdeme v téšinu cesty ve stínu. V první třetí jsme zpět u auta. Platíme hlídačovi na parkovišti a jedeme zpět do kempu. Celou cestu jsme se těšili, že se v kempu natáhneme na deku na sluníčko. Ale sluníčko se už pomalu schovává a moc si ho na deku neužijeme. Ve stínu je chladno a oblékáme teplé věci. Petr a Eva se jdou ohřát do sprchy, Petr se po skoro měsíci holí, Pavel zatím vaří vešitě. Vešitě od Pavla je opět vynikající, máme špagety s hovězí konzervou a tomatovou omáčkou. K vešitě si dáváme místní víno Shiraz, které nám moc chutná. Petr fotí ze stativu hvězdy. Chvíli ještě sedíme u stolu nad vínem a kolem desátě jdeme spát. Venku je na rozdíl od večerěška jasno.

Dnes jsme ujeli 10 km, ušli jsme asi 20km, převýšení 525m

12.května 2007, Sobota

Royal Natal Park

38. den

Dnes se probouzíme opět do jasného dne, tentokrát rosa padala intenzivně a naše pohodlnost nenatahovat tropiko se nám vymstila, protože máme celý stan mokrý. Ze spacáků vylézáme kolem 6:15, Petr jako první, Eva jako poslední. Uvaříme si čaj a osmažíme si vajíčka s cibulí. Protože nám došel olej, smažíme na másle. Eva připraví k svačince chleba s paštikou. Celé ráno pečlivě sledujeme okolí kempu, jestli se zase neobjeví drzý pavíán, ale dnes se neodvážil přejít na lup. Balíme navlhle věci a stan a okolo 8:30 opouštíme kemp. Ještě si vyfotíme Amfiteátr a vracíme se zpět na hlavní silnici. Po ní stoupáme do sedla, silnice je samá díra, klukujeme jako zajáci. Pavel volá Wendy, která nám připravila kempovací věci a domlouvá jejich vrácení. Když objednáme horečnou, zahýbáme z hlavní cesty zpět do hor, ale tentokrát z druhé strany. Projíždíme oblastí Qwa Qwa kam za aparteidou blesková vláda vystřelila bomby. Okolní stráně jsou posety nekonečným lesem malých domků. Asi 20km projíždíme městem, spíše obrovskou vesnicí, kde je jen jedna hlavní silnice a kolem spousta domků. Občas vidíme i boudy z vlnitého plechu. Po silnici chodí spousta psů, musíme jet opatrně. Projedeme obydlenou oblast a stoupáme do hor. Nejprve jedeme po silnici udlávané z dlažby. Asi kvůli trvanlivosti v zimě. U brány zaplatíme 10 R za osobu za vjezd a pokračujeme dál. První cesta je až k hotelu ve výšce přes 2400 m, pak už je to prašná a občas rozbitá cesta. Dojedeme až na konec silnice na parkoviště kousek pod horou Sentinel ve výšce 2540 m. Jsou už tady nějaká auta a zrovna se chystá vyjít skupina lidí s velkými batohy. Budou spát nahore. Chvilí po nás dojezdí dva mikrobuse s výpravou z backpackers pod horami. Rychle se balíme a vyrážíme na cestu, a najdeme davem.

Počasí je opět nádherné, modré nebe bez jediného mráčku. Cesta zpočátku jen mírně stoupá po úbočí. Již máme překrásné výhledy na stěnu Sentinelu a okolní hradbu skal. Dojedeme až pod prudší svah, kde začínají serpentiny. Pár minut za námi se již táhne had více jak 20ti lidí s průvodcem. Projedeme několik serpentín a jdeme se podívat do sedla na výhledy. Již je překrásně vidět velká část stěny amfiteátru. Šplháme se po prudkém svahu nad hlavní cestou a kocháme se pohledy do údolí a na okolní hory. Spekuluje se kde asi bude stráž, kterou by se mělo jít nahoru na plošinu. Na chvíli sejdeme na hlavní cestu. Ta se nyní již stáčí kolem paty Sentinelu, aby ho obešla. Na rohem asi bude ta správná stráž, jelikož naproti vidíme nepřístupné skály a pravy. V dálce potom stráž, kde vedou žebříky. Po nich půjdeme dolů z náhorní planiny. Vyjdeme si trošku nad cestu do malého sedla a tam si dáme v pravé poledne svačinku se sušenkami. Mezitím pod námi projde velká skupina a za rohem také na chvíli zastaví. Když k nim dojdeme, vidíme, že jsou u spodní části strže a v tšina již šplhá nahoru. Rychle se přídáme a začínáme ostrý výstup. Jde se přes kameny prudce nahoru a občas je nutné se přidržet rukama. Je zde vyšlapaná cesta a tak to není technicky náročné. Jen v jednom místě je krátký žebřík přes kámen. Ve strži je ještě stín a tolik se nepotíme. Zato popadnout dech musíme každých pár desítek metrů. Postupně přes kameny a stupně přecházíme v tšinu lidí a blížíme se do úzkého místa. Tam je stráž chvíli opravdu prudká, výše se rozšiřuje a také tolik nestoupá. Nahore jsme asi za půl hodiny. Najednou je skoro rovina a úplně jiný pohled na skály hradby amfiteátru. Tentokrát jsem již nad jeho hranou ve výšce 3100m.

Jdeme kousek dál na jednu skálu a dáme si vodu. Také se po nádech vydýcháme. Po plošině se nám jde již dobře. Pomalu klesáme po mírném svahu směrem k velkému zájezu v náhorní plošině. Ten musíme nejprve obejít, abychom se dostali k údolí řeky Tugela. Či už vidíme pod námi, jak se vine mezi trávou po plošině. Vidíme, že nějaká voda je a tak by vodopád měl přeci jen trochu téci.

Podíváme se dolů do zářezu a jdeme po jeho hraně směrem k hlavnímu masívu. Na dvou místech se fotíme sedíce nad několika set metrů hlubokou propastí kolmé skály. Pomalu klesáme podél hrany amfiteátru směrem k vodopádu na jeho hraně. Po chvíli dojdeme na místo, odkud je vodopád vidět. Ten působí jen trochu teple, ale do mohutnosti, jak ji známe z pohledu má daleko. Padá jen malý závoj a po několika stupních už z něj skoro nic nezbyvá. Je i trochu slyšet šum ní vody. Na kamenech poblíž hrany skal s výhledem na vodopádek si dáváme zasloužený občerstvení. Máme chleby s paštikou a zeleninu. Chvilí si užíváme nádherné výhledy na skály a do údolí. Také odsud vidíme kaňon Tugela pod námi. Tam jsme včera šli na výlet. Je vidět skoro jako z letadla, postupně se údolí mění v soutěsku. Za 20 minut dorazí banda z mikrobuse přímo k vodopádu a je po klidu. Pomalu se sbalíme a jdeme přímo k vodopádu. Je již podruhé hodin odpoledne. Jelikož je kolem spousta lidí, tak se zdržíme jen chvíli. Koukáme se, jak se dva kluci ve vodě dokonce na chvíli koupají. Pokračujeme proti proudu říčky po plošině směrem k druhému okraji. Kolem řeky se jde pěkně a ten jen trochu teple hezkými zatáčkami. Vidíme, jak ptáci drze klovají nějaké jídlo z batohů lidí, co je nechali v louce, když šli k vodopádu. Dojdeme až k okraji plošiny a po pár metrech klesání je tu prudký sráz a na něm dva žebříky.

Nejprve je se shora okoukneme a vyfotíme. Jsou vedle sebe a asi 7 metrů dlouhé. Stěna zde není úplně kolmá a dole je menší plošina, takže nevypadají tak vzdušně. Eva jde po pravém a ten se trošku houpe. Kluci zvolí levý, který vypadá stabilněji. Slezeme je v pohodě a během chvilky. Dole se jde po skále pár metrů k druhému stupni žebříku. Také jsou zde dva a vypadají drsněji. Mají délku přes 10 metrů a jdou přes skalní hranu dolů po kolmé skále. Volíme lépe udělaný žebřík s kruhy na straně. Ty ho odsazují od skály a drží stabilněji. Slezení je již náročnější a to hlavně na psychiku. Pod nohama v tšinu sestupu jen volný pád. Dole už jsme pod skalou a dál je pohodlná plošina po vrstevnici. Stačí dva žebříky ve správném místě a zdánlivě nepřístupný skalní blok amfiteátru je rázem dobyt. Ještě si uděláme fotky a hurá na cestu zpět, nad námi už nad žebříky dorazila velká skupina. My jdeme po rovině pod skalami osvětlené příjemným odpoledním sluncem. Přímě nad námi se tyčí mohutný masív skal a díváme se na Sentinel z druhé strany. Přes několik žeber dojdeme až pod stráž, již jsme zdolali vrcholovou planinu. Nyní je pěkně osvětlená a láká nás k výstupu. Odoláme a pokračujeme dál dolů. Obejdeme celý Sentinel a sestupujeme serpentínami k širší cestě na úbočí. Po ní již sesvištíme na parkoviště. Dnes jsme opět mohli štít na poslední chvíli a užili nádherný výlet v horách. Sundáme si trekové boty a popojedeme autem pár kilometrů na místo, kde je pěkně vidět na hory. Tam si dáme zasloužený dort a hroznové víno. Slunce se pomalu chýlí k obzoru a my sjíždíme do údolí plného smogu od tisíců lidí. I když už mají lidé postavené domky, stále velká část dělá ve větrném. Za jedním hrbem na silnici se nám otevře krásný pohled. Právě zapadá slunce za horský hřeben v dálce. Zastavíme se a užíváme si poslední západ slunce v Africké krajině. Za šera projíždíme opět územím ohroženým domky.

Míříme do 30 km vzdáleného města Kestell, kde by měl být pěkný rodinný hostel. Za úplné tmy dojíždíme do města a podle cedule míříme směrem k hostelu. Ulice jsou malé a ne moc dobře osvětlené a tak se v obchodě raději zeptáme na instrukce. Podle nich najdeme správnou ulici, ale dále pojedeme. Až když Petr vystoupí a obhlédne okolní domy najde ceduli. Paní nás přátelsky přivítá v hostelu Karma. Dáme si auto na zahradu za zamečnou bránu. Jsme tu dnes jediní hosté, tak dostaneme za cenu kempu (50 R/osoba) postele v místnosti. Jsou tu i palandy. Hned dáme nabíjet různé elektrické hračky. Ve sprše je malý průtokový ohřívák a tak proud není moc velký. Na umytí to stačí a venku zatím není moc zima. Venku pod stromem si povídáme s paní o situaci v JAR. Říká, že hodně lidí se stahuje do Evropy nebo Austrálie. V JAR nevidí perspektivu, jak v práci tak pro děti a kvůli bezpečnosti. Navíc pod vládou černé v tšiny neuvěřitelně narostla administrativa a r

omezení podnikání a svobodného obchodu. Také nám říká, jaké mají tento rok velké sucho. Prý nejvíce za posledních 50 let. Týká se to hlavně státu Jižní Afriky. Povídáme si i o plovárnách a jejich zážitcích z Kruger parku, když tam ještě nebyla elektřina a asfaltky. Náhodou také letí do Londýna, jen o den později než my. Když ve večer nám Eva udělá výborný tatarský stovinový salát se spoustou zeleniny a tuňáčkem. K tomu popijíme v kuchyni po delší době ze skleniček zbytek moc dobrého Shirazu. Zkoušíme přes web vybrat sedadla na let zpět do Evropy, ale nevíme jak přesjedeme jednu obrazovku a potvrdíme počítačem poslední místa. Zmínit už to bohužel nejde. Spát jdeme až po jedenácté.

Dnes jsme ujeli 185 km a ušli přes výškový rozdíl 630 m na 14 km dlouhém výletě s dvěma žebříky

13. května 2007, Neděle

Kestell - Johannesburg

39. den

Na postelích se nám pěkně spí. Také v místnosti se nemusíme zachumlávat ve spacácích. Stačí nám jen deky, které tady mají. Se vstáváním nespícháme a k dobrému ránu si pouštíme romantické písničky. Z postelí vylezeme až po půl osmé, když nám Petr udělá a donese do postele kávu a čaj. Docela dlouho snídáme a kolem pobíhají psi majitelů. Mají dva bull teriery. Jeden je černý a druhý zrzavý. Jsou docela mazlivý a pořád se kolem nás motají. Oběma je Pavel podrbe a to jsou pak šastaní. Po snídání se na zahradě dáme pomalu do balení. Nejprve úplně vyprázdníme auto. Eva začne mýt vnitřek vepředu a Pavel vymetá a utírá prach z korby našeho pick-upu. Mezitím vyhazujeme nepotřebné věci a zvlášť dáváme pozor na jehly v cí. Našty stří nemusíme spouštět a tak to je v pohodě. Venku je krásně, modrá obloha, sem tam mráček a přes 20 stupňů. Oběma nám „pomáhají“ psi, pletou se pořád kolem. Auto uvnitř vypadá po úklidu úplně jinak a tak ho zase začneme plnit. Batohy sbalíme dost v pohodě a kufr auta ani není plný. Nakonec Pavel ostříká a otěže z nejhorší špíny celé auto, hlavně okrovou zadní část zmrzněnou z prátů na bílou. Neuvěřitelně to i za tu chvíli prokoukne. Dáme si ještě čaj a sušenky a v půl dvanácté vyrážíme na naši poslední trasu v JAR. V Kestellu chvíli bloudíme, ale pak najedeme na hlavní silnici směrem na sever a z ní po chvíli najíždíme na dálnici. Dálnice je placená, platíme nejprve 33R a pak ještě jednou 24R. Na dálnici překvapivě nejsou ani benzínové pumpy ani odpovídáidla. První pumpa s odpovídáidlem je až po 150 km těsně před Johannesburgem. Podruhé bychom naši cesty se nám na palubní desce rozsvítí ukazatel prázdné nádrže, jinak jsme si na pravidelné doplňování benzínu dávali pozor. Bereme benzín za 400R, dojdeme si na záchod a Pavel koupí další biltong.

Chceme ještě nakoupit nějaké suvenýry, díváme se na doporučená místa a dvě tržnice vybíráme. Petr zapíná satelitní navigaci a ta nás spolehlivě navede k jezeru Bruma, kde má být první tržnice. Chvíli bloudíme okolo jezera a nakonec objevíme to správné místo. Platíme 3R vstupné do tržnice, kde je jeden stánek vedle druhého. Hodně to připomíná tržnici v Praze v Holešovicích. Nabízí se tu všechno možné od oblečení, šperků, kosmetiky, nábytku až po různé vyžezávané předměty. Stánek s tímto zbožím tu moc není. Pavel s Evou prochází obchody, Petr čeká na ulici. Špatně se mu chodí, protože mu praskla přezka na sandálech, které chtěl ale stejně před odletem vyhodit. Pavel kupuje pár ze dvou vyžezávaných zvířátek. Není tu ale zdaleka tak dobrý výběr jako byl na parkovištích okolo Blyde Canyonu. Ceny jsou ale podobné – 30R za zvířátko po krátkém smlouvání. Cestou ven z areálu si ještě koupíme tři kačery. Hned vedle tržnice jsou na chodníku další stánky. Pavel tam koupí dvě pěkné vyžezávané žirafy. Protože jsme se dlouho zdrželi a nakoupili vše co jsme chtěli, druhé tržnice vynecháme. Na naléhání Evy se rozhodneme jet přes stát Johannesburgu. Zamykáme se v autě a máme trochu strach, protože známe z domova historky o obrovské kriminalitě. Kvůli té se prý ani nestaví na červenou na semaforech. Cestu najdeme dobře a za pár minut jsme v centru. Ulice jsou téměř liduprázdné a skoro všechny obchody mají stažené rolety. To bude ale asi tím, že je dnes

nedle. Na červenou na semaforech všichni staví, včetně nás, a nemáme pocit ohrožení. Bezdomovce zahlédneme jen jednou a vybydlenou budovu s rozbitými okny taky jen jednu. Se satelitní navigací v kombinaci s papírovou mapou najdeme správnou cestu skrz centrum a najíždíme na dálnici, po které uhníme na sever vrátit kempovací vci. Navigace nás bezchybně navede do té správné ulice, jenže tam je přes ulici plot. Celý blok ulic je obehnán plotem s ostnatým drátem, všechny ulice jsou uzavřeny s výjimkou jedné, kde je centrální vjezd do celého bloku s bezpečnostní službou. Chvilí bloudíme okolo než najdeme vjezd. Ochránka nás pouští dovnitř a my zjistíme, že Wendy bydlí přímo u brány, kde jsme před 10 minuty stáli. Wendy nás zve dál do bezpečí, dostáváme pití a sušenky. Asi hodinu povídáme o naší cestě kolem JAR a o životě v JAR. Pavel jí vypálí CD s výběrem našich fotek. Vracíme vci a dostáváme zpět zálohu sníženou o hodnotu ukradených vci. Wendy si za termosku, nůžky a nůžekne 170R.

Okolo šesté vyrážíme směrem na letiště. Pavel ještě v místním Sparu nakoupí biltong. Po krátkém bloudění najedeme na dálnici N1. Ze začátku je provoz hodně hustý, ale po pár kilometrech vřetina aut sjede a dálnice je najednou skoro prázdná. Cesta na letiště je z dálnice dobře značená, ale nikde není benzínová pumpa. Jednu objevíme hned vedle letiště, ale ve spleti estakád se nám tam nedaří dojet. Na druhý pokus tam přece jen trefíme, bereme plnou nádrž a klikujeme stavenišťm vrátit auto do půjovny. Cesta je špatně značená, ale nakonec najdeme správné parkoviště bez bloudění. Vyndáme všechny vci z auta a dobalíme poslední zbytky vci a nákup. Náš tachometr uzavěl svůj účet na hodnotě 11 199km. Nakládáme vci na dva vozíky a jedeme do haly terminálu. V půjovni si nás nikdo nevšímá, nakonec Pavel uloví jednoho černochoha a jde s ním prohlédnout vrácené auto. Zkontrolují, že auto vracíme s plnou nádrží a nebourané. Terminál je ve výstavbě i přestavbě, klikujeme po došných chodnících. Naštetí je cesta dobře značená. U check-in není nikdo, jdeme hned na adu. Chceme místa v zádi letadla, ale je tam už obsazeno. Pavel s Evou vyrazí utratit poslední randy, ale není moc za co. Projdeme bezpečnostní kontrolou, která není moc důkladná, do bezcelní zóny, kde Pavel za poslední randy koupí biltong a Eva je utratí za rukavice a ponožky. Do letadla jdeme jako jedni z posledních. Je skoro plno, jen sem tam je prázdné místo. Odlétáme s menším zpožděním, sedíme t i vedle sebe. Krátce po vzletu dostaneme k ve e i dobrou rybičku s bramborem. Snažíme se přes noc spát, nejvíce se to daří Petrovi. Noc nám rychle utekla, dostali jsme k snídani vajíčka s kouskem lososa. Nad Londýnem jsou husté mraky, takže nemáme skoro žádné výhledy. Přistáváme v 7:20 místního času. Projdeme bezpečnostní kontrolou, Eva zabaví víno i kolu z letadla. Ležíme v hale na pohodlných lehátkách a čekáme až nám zobrazí číslo gate odkud odlétáme. Dopijíme malý zbytek slivovice a mlsáme zbytky jídla z JAR. Číslo gate naskočí až těsně před odletem. Z Londýna odlétáme s 20 minutovým zpožděním. V 12:02 přistáváme v Praze a naše dovolená koní.

Dnes jsme ujeli 374 km celkem 11200 km a odletěli z nádherné Jižní Afriky zpět do ruchu Evropy.